

1927
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 36

ΕΤΟΣ Δ' No 187 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.50 ΠΕΡΙΟΔΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

84 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
(έν Αμερική, Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρω και Άλβανία)
ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού έν όψει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Η ΦΕΛΑΜΙΝ SANDOS

Προστατεύει, θεραπεύει, διευκολύνει την λειτουργίαν του ήπατος.
Αναρρώσεις από μολυσματικές νόσους.

SAVON FILODERMA

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΟΙΑ ΚΥΡΙΑΣ
Μόνον ό Σάπων
ΦΙΛΟΔΕΡΜΑ
διατηρεί την επιδερμίδα, δροσίζει, νεανική και δέν την καταστρέφει συνιστάται παρά των Ιατρών ως άγνότερος όλων
ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ
Πωλείται εις όλα τα καλά καταστήματα.

Διαρκής παρακαταθήκη
ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟΝ
ΣΤΥΛ. Α. ΜΠΑΧΑΡΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΟΛΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΝΕΑ
3000 Αδιάβροχα EXTRA
2500 Καπαρνίτες ΛΟΥΣ
2000 ΠΑΛΤΑ Μοδέρνα
1500 Κουστόμια Λονδρέζικα
ΤΙΜΑΙ Ήμισμέναι Έργασταίους
Ασυναγωνίστοι
Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ
Έκαστος εις τό είδος του
4 Όδός Γεωργίου Σταύρου 4
Άριθ. Τηλεφ. 13-46 Νέον

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ
Όδός Εξαγγελιστριάς 16
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
χειμερινών καπέλων
ΑΔΕΛΦΟΙ
ΚΑΣΤΟΡΙΑ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ «ΤΟΥΔΩΡ»

ΒΥΣΣΕΛΛΩΝ ΒΕΛΓΙΟΥ
Παγκοσμίου φήμης
Ό Οίκος «ΤΟΥΔΩΡ» Βελγίου, με 50 ετών βίον και πείραν παράγει τους καλύτερους και ευθηνωτέστους συσσωρευτές δια ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ, μονίμους ηλεκταστάσεις, φανούς κλπ. κλπ. ΕΠΙΜΕΝΕΤΕ προμηθευόμενοι συσσωρευτές να είναι ΤΟΥΔΩΡ ΒΕΛΓΙΟΥ. Προσέχετε και αποφεύγετε τας απομιμήσεις (?)
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ
Βερανζέρου 20 Αθήναι
Ζητούνται σοβαροί αποκλειστικοί αντιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΕΓΚΑΝ

ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΜΟΔΕΛΛΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
ΒΟΥΛΗΣ & ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (ΣΤΟΑ ΡΙΖΑΡΗ)

τά ωραιότερα
MODÈLES
Γυναικείων πλινθίων
ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΧΑΛΟΝ
ΚΩΝ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΕΛΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
(Εκζεμα, λειχήν, Λυρα, παθήσεις τριχών κλπ. συνιστάμεν τό Ιατρικόν)
Δ. Γ. ΖΑΡΑΦΑΝΤΗΣ
Σατωβριάνδου 52α
9-1, 3-5

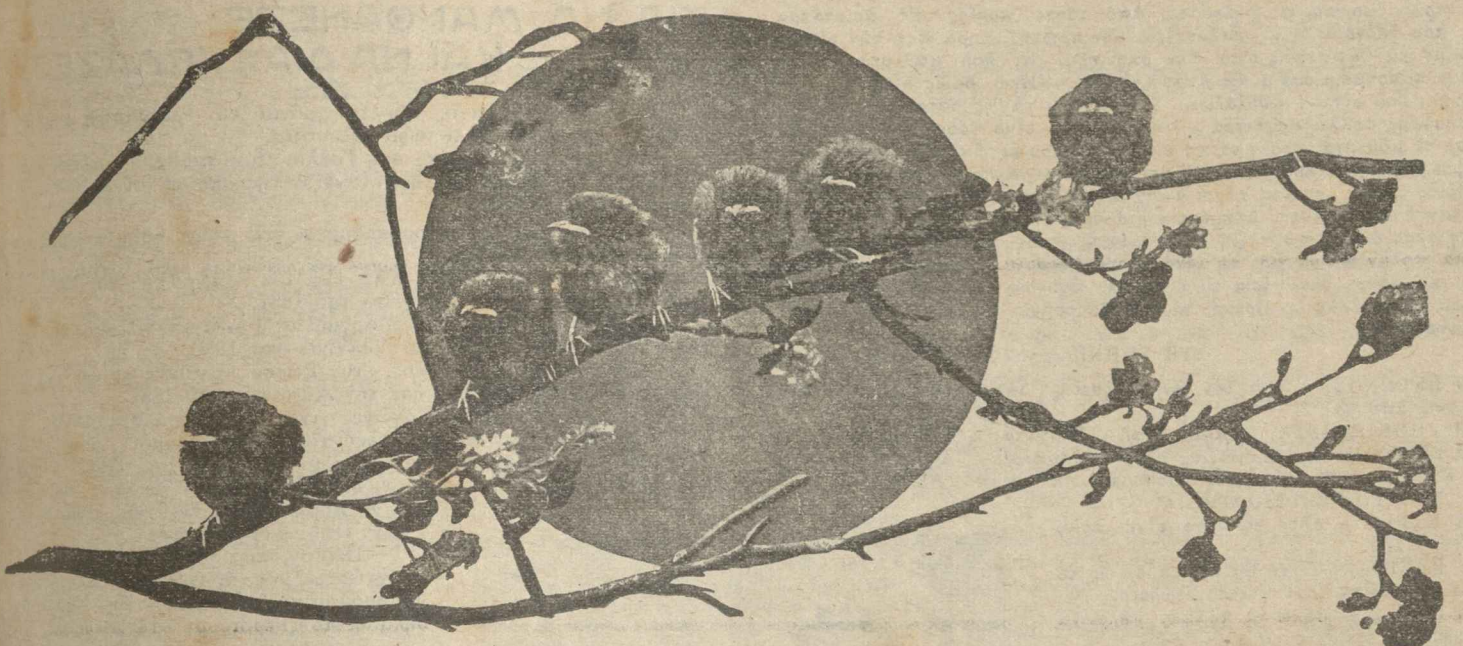
ΠΩΣ ΑΠΑΛΛΑΤΕΘΕ ΑΠΟ ΤΩΝ ΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΛΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΤΟΛΛΥ ΣΥΣΤΕΡΕ

«Δέν έχετε παρά να μετατρέψετε λίγην από την θανατοπονητική ρωμαιοποιημένην κρέμην ΤΑΚΥ, μεταχειρίζεσθαι όπως βγαίνει από το νάβιο, περιμένετε 5 λεπτά και μετά με νερό. Το δέρμα σας θα γίνη λεύκο και θα είνε απαλυνμένο και περικυτρί τριχες. Πώς είνε δυνατόν γυναίκα να μεταχειρίζεται τό που έρεθίζει τό δέρμα της και χες ξαναβγαίνουν ευτότερες από τας των ανδρών; Πώς είνε δυνατόν να μεταχειρίζεται τό συνηθισμένο φιλικότα, τα όπλα και βάρβαρο δύσσομα είνε; Οικονομικόν τό ΤΑΚΥ διαλύει τίς τριχες λάκας τας εξολοθρεύει. Φαντασθήτε τό ΤΑΚΥ είνε μια θαυμαστική οσία, τέτοιαν πού ή γυναίκα δύναται να έχη, και ή όποια τίς είνε σιμοτάτη τώρα πού ή μόδα κατακτα κοντά μάλλια και τούς άσκηπείς»
Τό ΤΑΚΥ, πωλείται παρτί, 40 τό σολιγράμμο. Ζητούνται σόχη πρός άποφυγή των επιπλοκών μύμησων : γρήγορα ήθε μόνον να φέροντα ένυδράν ένίκαται με μίσην ματα και ε' όνομα Πετρος άποφύγετε Αθήναι, ως είποις και άλλων ελληνιστί και γαλλιστί.
Διαρκής παρακαταθήκη από κλειστικό αντιπροσώπων δι' όλην Ελλάδα Πέτρος Λονδράν, στα Παναθήναι, ως και εις τό έν θανάτο ένκατάστημά του, όδός Μενέδρου 40, 33.

10 Νοεμβρίου 1927

ΑΠΟΥΚΕΤΟ

1089

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΙΑΝ

Η ΖΗΛΙΑΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ (Ό κύριος :: :: 40 ετών
Η κυρία :: :: 29 ετών

(Μπαίνουν στο θέατρο και κάθονται στο θεωρείο τους. Τό έργο πειά ήν άρχισι. Στή σκηνή ό βασιάνος ντε Κλαγέλ λέει στην υποκόμισσα ντε Μπαρνός : «Έχετε έμπιστοσύνη σέ μένα, κυρία μου, καθώς στον πιστότερο φίλο σας...» κλπ. κλπ.

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθμ. 9

Η ΚΥΡΙΑ. (πολύ ζωντά). — Επί τέλους τώρα μπορούμε να μιλήσουμε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Όχι ! Όχι ! Μή, σέ παρακαλώ. Άς ακούσουμε τό έργο. Έχει άρχισι πειά...

Η ΚΥΡΙΑ. — Δέν μπορώ ν' ακούσω τέτοια έλεεινά έργα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μά έσύ πρό όλίγου μου έλεγες ότι είνε άριστοέργημα.

Η ΚΥΡΙΑ. — Απατάσαι. Άστα τώρα ελά. Άποκόρσου μου σέ τούτο πού σέ παύω. Θα διώξω την κοπέλλα από τό σπίτι, ναι ή όχι !

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Όχι. Είμαι πολύ ευχαριστημένος από τό δουλειά της. Γι τί θέλεις νά τί διώξω ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Πολύ καλά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έ ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Τίποτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τι ήθελες νά πής μ' αυτό ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Μά κατάλαβες.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δέν σέ κατάλαβα καθόλου.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μ' αυτό ήθελα νά σού πώ ότι ή Κλωτίλδη είνε έρωμένη σου, μάλιστα !

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Η Κλωτίλδη ; ή υπηρέτριά σου ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Η δική σου πρό παντός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δέν είσαι σά καλά σου, μου φαίνεται. Κι' από πού τό μαντεύεις αυτό ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Δέν τό μαντεύω, τό ξέρω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Σέ γέλασαν... Σ' άπάτησαν...

Η ΚΥΡΙΑ. — Έσύ μ' άπάτησες... Μήν προσπαθείς νά μου τό πείσεις... Είπα... είπα με τά μάτια μου...

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Η ΥΠΟΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΜΠΑΡΝΟΣ. — Λοιπόν, Έδ-ντρε, θά σού πώ την αλήθειαν... Είμαι, ή πειό δυνατή γυναίκα του κόσμου !

Ο ΒΑΡΝΟΣ. — Μά τί συμβαίνει ;

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθμ. 9

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τι είδες λοιπόν ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Απόψε... πρό όλίγου... στην άκρη του διαδρόμου, ένώ έκείνη έφαινε κάτι νάβρη στο μεγάλο ντουλάπι... πέρασες έσύ κοντά της... και τί φη-λάσας...

Η ΚΥΡΙΑ. —...στό στόμα !

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αλλά τά παραμύθια θά τάχως ιδή στον ύπνο σου, χωρίς άλλο ! Περνούσα άπ' τό διάδρομο, είνε αλήθεια... Έχω δικαίωμα, νομίζω ! Άλλά...

Η ΚΥΡΙΑ. — Δέν είνε μόνο αυτό ! Τώρα θυμάμαι ένα σωρό πράματα... χίλια μικρά έπεισόδια... Ά, ναι !... Μόλις της κάνω καρδιά παρατήρηση, έσύ πάντα πηγαίνεις με τό μέρος της...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Είσαι τρελή ! Δέν μπορώ νά σ' ακούσω πειά. Άς προσέξουμε στο έργο... Αυτό θάναι τό καλύτερο.

Η ΚΥΡΙΑ. — Άμ' τό άλλο πάλι : Κάθε μέρα σχεδόν βρίσκεις προσφάσεις και τί στέλνεις έξω. Γιατί όμως άργεί τόσο πολύ ! Σίγουρα πές και τί βλέπεις σέ κανένα κρυφό μέρος... Τι προστυχιά, θεά μου !

(Φωνές άπ' τό γειτονικό θεωρείο). — Σιωπή ! Σιωπή ! Σκετάσαι !

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Βλέπεις λοιπόν ; Μάς άκουσαν κι' οι άλλοι... Θυμάσαι τά κατάφερες ; Σάπα, σέ παρακαλώ. Στο σπίτι πέμου ότι θέλεις. Όχι έδώ... μπροστά σέ τόσον κόσμο... όχι... θα προκαλέσες κανένα σκάνδαλο !

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΒΑΡΝΟΣ. — Κι' έπειτα... μήπως δέν υπάρχουν στή ζωή γλυκείες ώρες... θέτες στιγμές όταν δύο ψυχές πού αγαπιούνται...

Η ΥΠΟΚΟΜΗΣΣΑ. —...Αλλά σίγουρα ποτέ ! (Πικρά χιρονομία).

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθμ. 9

Η ΚΥΡΙΑ. — Η μικρή αυτή πρέπει να φύγει από τό σπίτι. Απόψε κι' όλας θά σού την συγγνώμη έγώ γιά καλά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (με προσποιητή άταραχία). — Είσαι νόστιμη αλήθεια, μικρούλα μου... Πάντα μου εγγαίνεις μπροστά στους έρωτές μου.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ένοια σου ! Θά σού δείξω έγώ... Περιμένα λίγο...

Αλλά όλα αυτά γίνονται άπ' τί σταβοκεφαλή μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τότε μήν παραπονίσαι.

Η ΚΥΡΙΑ. — Παραπονίσαι και πολύ μάλιστα. Γιατί δέν πιστεύω ποτέ πώς θά κατεβαίνεις τόσο χαμηλά ! Μ' άπάτησες πειά... χωρίς άλλο... και μ' άλλες... ποιός έφται ποτέ !...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ποιά ! Ποιός σού τό είπε αυτό !

Η ΚΥΡΙΑ. — Τελος πάντων άς αφήσουμε τώρα τά παραμύθια. Έχουμε τό ζήτημα της υπηρέτριας επί του παρόντος. Άκούς έκει με μία υπηρέτρια !... Μία τιποτένια !...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μου παράγινες πειά, τό κατάλαβες ; Η Κλωτίλδη δέν είνε έρωμένη μου...

Η ΚΥΡΙΑ. — Δέν έφταικα !

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Η Κλωτίλδη, σού είπα, δέν είνε φίλη μου. Μπορούνα νά την κατακτήσω άν ήθελα. Μά δέν θέλω. Βούτασ δέν μπορείς ν' άρνής τις πές

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Έγώ ;

είνε πολύ όμορφη, πολύ άνωτερη από τόσες κυρίες της άριστοκρατίας που περνούν για καλλονές. Την πρώτη φορά που την είδαμε, τρέψαμε τα μάτια μας από την έκπληξη. Κι' εσύ μάλιστα θέλησες να την πάρουμε, τόσο μισθό κι' αν ζητούσε. Έγώ όμως είχα αντίθετη γνώμη... Σου είπα: «Φυλάξου... για να μην τάχης ύστερα μαζί μου... Θ' άκούσες πολλά άργότερα... Οι άνδρες είναι τόσο κακοί!» Θυμάσαι τι μου άπάντησες τότε; «Μά κυτάξου λιγάκι στον καθρέφτη... σκέψου την ηλικία σου... Νομίζεις πως είσαι άκόμα γοητευτικός και δαέδριος;... Κι' έπειτα τάχω ανοιχτά τα μάτια μου άκόμα... Άλλως τε όταν έχει κανένας ύπημέτρια μιά όμορφη νέα, μένει πάντα ευχαριστημένος από τη δουλειά της. Φαίνεται πως δεν την κρατούν στα σπίτια πλέον καιρό για τη μεγάλη της όμορφιά. Σήμερα όμως είχε τύχη κι' έπεσε στα χέρια τα δικά μας που δεν είμαστε στενοκέφαλοι σαν τους άλλους. Πρέπει να την πάρουμε.» Δέ μου τάπεες έτσι; Ήματα;

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ.— Όχι, δεν είναι αλήθεια! Δέν άγάπησα ποτέ έλλη γυναίκα από σάς!

Η ΓΥΟΚΟΜΗΣΣΑ, (χαμηλόφωνα).— Έρχεται ο άντρας μου!

Ο ΓΥΟΚΟΜΗΣ, (μυαίνοντας, προς το βαρόνο).— Άγαπήτέ μου φίλε! Πάντα πιστά και πάντα πρόθυμοι... κλπ. κλπ. (Γελούν).

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθ. 9

Η ΚΥΡΙΑ.— Αυτό τό έργο είναι πολύ βαρετό. Πάρε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όχι. Θά μείνουμε ως τό τέλος. Πάθωσα τόσα για τό θεωρείο.

Η ΚΥΡΙΑ.— Θέλω να κλάψω, θέλω να κλάψω... Φοβάμαι όμως μή μέ δούν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι έπαθες πάλι; τι είναι αυτά;

Η ΚΥΡΙΑ.— Όποτε θά τη διώξουμε αύριο τό πρωί, δεν είναι έτσι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (ό οποίος άρχίζει να θυμώρη).— Ναί.

Η ΚΥΡΙΑ.— Και θά πάρουμε άλλη;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ναί.

Η ΚΥΡΙΑ.— Άσχημη αυτή τη φορά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Βλοσυροκοιμένη!

Η ΚΥΡΙΑ.— Γρηά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μιά παραμάνα που να ρουφά ταμπάκο! Άλλά αυτά δέ σ' άρελουν καθόλου, σέ προσδοποιώ γι' αυτό...

Απ' τη στιγμή που άρχισα να κυνηγώ δουλικά, όπως λέε, τελείωσε... τίποτα δεν μπορεί να μέ κρατήσει... Σωστά τέρατα να πάρετε... έγω θά τους ριχτώ άμέσως...

Η ΚΥΡΙΑ.— Άστειύσαι βέβαια...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δέν άστειεύσαι καθόλου.

Είμαι σοβαρός. Άπαιτείς να διώξω την Κλωτίλδη. Θά τη διώξω. Αυτό όμως που μου ζητείς είναι άνόητο.

Η ΚΥΡΙΑ.— Γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Άν φανταζεσαι πως ή Κλωτίλδη είναι έρωμένη μου, θά κάρη καλά να την κρατήσει.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ό!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί τώρα τοδλάχιτον μάς κρατείς στα χέρια σου... μπορείς να μάς επιτηρές...

Η ΚΥΡΙΑ.— Σέ παρακαλώ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ένώ άν τη διώξω... μένει ελεύθερη... και μπορώ να τη βλέπω στην πόλη... να της πάρω ένα σπίτι έδώ κοντά... ή να της πληρώνω ξενοδοχείο...

Η ΚΥΡΙΑ.— Άλβερτε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— ...άλογα...

Η ΚΥΡΙΑ.— Είσαι κακός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Διαμάντια... ό,τι θέλει... Διώξ' την λοιπόν άφού τό θές...

Η ΚΥΡΙΑ.— Λοιπόν, όχι! Την κρατώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Την κρατάς εσύ, αλλά δεν τη θέλω έγω τώρα! Γιατί αν μείνη, θά τάχουμε άσχημα, κι' αυτή ή δυστυχισμένη κι' έγω! Δέ θά μπορώ πει να της μιλήσω, να την κυτάξω, να της ζητήσω ξεστό νερό...

Η ΚΥΡΙΑ.— Τι άλλο δείχνουν όλα αυτά παρά ότι είναι φίλη σου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Λοιπόν ναί, είναι! Μιά ώρα τώρα αγωνίζομαι να σου τό βάλω στο κεφάλι.

Η ΚΥΡΙΑ.— Δες ψέματα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τά ίδια μούλεγες και πρό όλίγου, όταν άκριδώς ύποστήριζα τό αντίθετο.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ά, άρχίζω πει να μην καταλαβαίνω τίποτα! Θά μέ κάμης νευροάνεικη, θά μέ σκοτώσης. Μά έλα λοιπόν, πάς μου... Δέ σάς είχα ιδεί καθαρά... Τη φίλησες; Ναί ή όχι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι θέλεις τώρα να σου άπάντησω;

Η ΚΥΡΙΑ.— Την αλήθεια, όποια κι' αν είναι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έ, λοιπόν τη φίλησα!...

Η ΚΥΡΙΑ.— Ά, βλέπεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Στάσου!... Τη φίλησα όμως... έπίτηδες! Καταλαβαίνεις; Είχα παρατηρήσει ότι μέ ύποπτεύουσιν... ότι μέ παραφύλαγες... Αυτό μέ πληγωσε κατάκαρά, μέ πρόσβαλε... Γι' αυτό θέλησα να

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ό ληθαργικός ύπνος που είχε χρονια να εμφανισθή στην Εδρώπη, ξαναφανήκε πάλι τώρα τελευταία.

Σέ τρεις μήνες μόνο στη Γαλλία έσημειώθησαν πέντε κορύσματα της επιδημίας αυτής, έναντιόν της οποίας είναι άνίσχυρη ή σημερινή επιστήμη.

—Μας γνωστόν οι προσβαλλόμενοι από την επιδημία αυτή κοιμούνται βαθειά επί έτη!

—Μια νέα στο Τανεύ της Γαλλίας κοιμήθηκε τό Μάιο του 1883 και ξύπνησε τόν Άπρίλιο του 1887.

—Μιά άλλη Γαλλίδα, ή Μαργαρίτα Μπουαγιανβίλ από τό Όρινό, κοιμήθηκε στά 1883 και ξύπνησε στά 1886.

—Στη Λιβερούλλη, τέλος, ένας Ρώσος ναυτικός κοιμήθηκε τόν Ιούλιο του 1886 και ξύπνησε τόν Αύγουστο του 1887.

—Οι ποιοτικότεροι άγώνες γίνονται σήμερα στη Δανία.

—Οι Δανοί ώργάνωσαν τελευταία άγώνας δρόμου... γουρουινά.

—Οι άγώνες αυτοί είχαν τόσο μεγάλη έπιτυχία, ώστε έκαμαν και ειδικόν... γουρουινόδρομον, διά τό έρχομενον δέ έτος σκέπτονται να προκηρύξουν διεθνείς άγώνας μέ Γκραν Πρι... γουρουινά!

—Πέρισσο, όπως θα θυμόνται ίσως οι άναγνώσται μας, έγιναν στο Βελγιο άγώνες δρόμου μεταξύ κελνερινών, κοριτσιών, δηλαδή, που σερβίζουν στις μύρες.

—Πρό όλίγων ημερών έγιναν παρόμοιοι άγώνες στο Νανόν της Γαλλίας μεταξύ γκαρουνιών των ζυθοπωλείων, άνδρών έννοείται.

—Στους άγώνες αυτούς έλαβαν μέρος καμιά πενήνταριά γκαρουνία.

—Επρόκειτο να διασχίσουν τους πεν πολυονυχάστους δρόμους, σέ μήκος ενός χιλιομέτρου, κρατώντας στα χέρια τους ένα δίσκο μέ τεσσера ποτήρια μύρας.

—Νικητής λοιπόν άνεδείχθη καποιος όνομαζόμενος Πολ Μπακόρ, ό οποίος διέτρεξε τό χιλιομέτρον αυτό σέ 5 πρώτα λεπτά και 59 δευτερά, χωρίς να του χυθή ούτε μια σταγόνα μπυρας έξω άπ' τα ποτήρια.

—Υπάρχουν, λοιπόν, άκόμη σκλάβοι στίλν κόσμο; Αυτό άποδεικνύουν, τουλάχιστον, δύο τελευταία γεγονότα.

—Η Άγγλία ύπέγραψε πριν από λίγες μέρες συνθήκη μέ τους βασιλείς Δόν Χεδζά και Δόν Νέζε, ένας από τους ό

ρους της οποίας είναι, ότι οι Άγγλικές άρχές έχουν τό δικαίωμα να χαρίζουν την έλευθερία σέ κάθε σκλάβο που θά δραστηεύη από τά δυό αυτά Άραβικά βασίλεια και θά ζητή την προστασία των Άγγλικών Προξενιών άρχών.

—Εκτός αυτού ή Άγγλική Κυβέρνησις έδωκοίσε νόμο διά του όποιου την πρώτην του έρχομενου Ιανουαρίου θά χαρίση την έλευθερία σέ 800.000 μαύρους σκλάβους, που βρίσκονται στο Άγγλικό προτεκτοράτο της Σιέρα - Λεόνε στην Άνατολική Άφρική.

Ο Συλλέκτης

σού δώσω ένα μάθημα σκληρό... και τη στιγμή που μάς έτρωγες μέ τά μάτια... της τδούσας...

Η ΚΥΡΙΑ.— Ό!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δέν μέ παρεξηγες όμως...

Η ΚΥΡΙΑ.— Τι νάβαλε τάχα μέ τό νού της;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έννοια σου. Απολύτως τίποτα...

Η ΚΥΡΙΑ.— Δες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Είμαι δέδικος, γιατί τό συμβέλασα τό πράμα.

Η ΚΥΡΙΑ.— Πως;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έστειρα από πάντες λεπτά την πήρα κατά μέρος...

Η ΚΥΡΙΑ.— Λοιπόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— ...και της είπα: «Συχώρεσέ μέ, Κλωτίλδη, για κείνο που συνέδω πρό όλίγου, μέσα στη σκιά, στην άκρη του διαδρόμου... νόμιζα πως ήταν ή κυρία».

Η ΚΥΡΙΑ.— Και τί σου άπάντησε αυτή;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τό είχα μαντέψει μόνη μου, κυρία...

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΓΥΟΚΟΜΗΣ.— Μέ συγχωρείς λοιπόν; Είνε αλήθεια ότι θά ξεχάσεις πεισα όλα σούκανα;

Η ΓΥΟΚΟΜΗΣΣΑ.— Ναί, από δω και πέρα θά ζούμε άγαπημένοι σάν τραγόνια...

Αδελφά, Χειροκοπήματα. Τέλος της πράξεως.

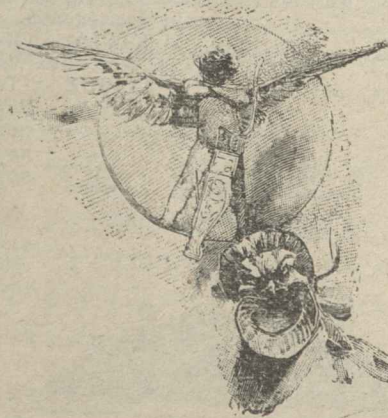
ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθ. 9

Η ΚΥΡΙΑ.— Άγαπήμένο μου!... Πόσο είσαι καλός!... Πόσο είσαι εθγενικός!... Πόσο σ' άγαπώ!... Να μείνη ή Κλωτίλδη!... Ναί, να μείνη!

Έρρ. Λαβεντάν

— Τι νάβαλε τάχα μέ τό νού της;

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΜΠΡ

Όνα θεορό απόγευμα του Σεπτεμβρίου του έτους 18... δυό ίσως άνδρες την όχησαν κάποιου μικρού παραποτάμου του Ρίο Γκρεμό.

Τα μάτια που περνούσαν θά τους ήσαν γνωστά, γιατί δεν έβρισκες ούτε μία ματιά στίς έμορφές της γύρω φύσεως.

Το στήθος τους ήσαν όμοια μέ εκείνην που φορούν οι περισσό-ποιστοί της έρημου, οι άνδρες που του σχοινιού και του πα-καλά που καταδικάζονται έκούσια να ζούν στην έρημο για να γυροφέρουν στη δικαιοσύνη.

—Να πάρη ή όχη, να πάρη! έφώναξε έξαφνα ό μεγαλειτέ-λας αυτός, του όποιου την μομφή έκαμαν πειο άποτρόπαιη έλαστο σημάδι λαθροματίας πωλες στο πρόσωπο. Δέκα μέρες πριν από τότε που φύγαμε από τό Τορμπάν. Βάζω στοίχημα, αν πιάς πιά; έβλεπες αυτός ό βρωμιάρης ό 'Ινδός και πώς...

—Μη βιάζεσαι, σύντροφε, μη βιάζεσαι, δέκονες ό άλλος, μέ παρακαλώ χαμόγελο. Είναι περιστάσεις που λέει κανείς την άλλη-ρο, από πάντων όταν τού δίνουν την ύπόσχεσι πως θά τον σώ-σουν ή την κρεμάλα...

—Αλή ή ύπόσχεσι μας, όμως, δεν μέ έμποδισε διόλου να του πωσω τό κεφάλι μέ αυτό που τό πιστόλι, είπε πάλι ό πρώτος, στήν με τό δεξί του χέρι τό πιστόλι του.

—Ο θεός άς άναπαύη την ψυχή του! ψυθύρισε ό σύντροφός του στήν όσταρό του μέ εδάρειαν.

—Έμένα όμως, μου φαίνεται πως δέ βρισκόμαστε μακριά άπ' την ακμή ό επανέλαβε ό άλλος. Ο δυστυχισμένος ό Σαβό μά;

—Ναι, έτσι που είναι οι πιο πολλοί βράχοι που είναι και τό περισσότερο χροσάρι. Και μέ αλήθεια, από αυτά που βλέπω...

—Παρατηρείς, τις δασώδεις περιοχές, που με παρασιεί έως τότε διεδεχθήσαν τώρα από-προς ταύτας βραχώδεις, όπου τάλογά τους παρασιεί με δυσκολία...

—Αντίβριζαν έναν άπότομο άνήφορο οι άνήφοροι σταμάτησαν μπρος σ' έναν βρά-χο, που τον όποιο κυλούσε ένας καταρρά-της άρχος προς τον καταρράκτη δεν ύπήρχε.

—Μετακινείς πως ό βράχος είχε κοπή στο έκείνο μέ τό μαχαίρι, ίσως έντελώς, σέ που και να δημιουργήται έτσι ένας φοβερός γκρεμός.

—Τι έ, Καρασκούνε, έφώναζεν ό ένας από τους άνήφορους. Κοιμάσαι, βλέπω. Άς παρατηρήσεις, λοιπόν. Σέ λίγο θά νυχτώση κι' ή καταλήλη μένος για στρατοπέδευση.

—Οι δύο σύντροφοι έξεπείσθηκαν, έδεσαν τά δυό τους, τους έβαλαν να φάνε χορτάρι κι' έμειναν να ετοιμάζουν τό δικό τους λι-λάτο.

Ο Καρασκούνε, που ήθελε να εξετάση τους άνήφορους προχώρησε προς τον γκρεμό με τον ποταμό στα χέρια.

—Είπα, έφώναξε από τό στόμα του μία άγρία φωνή, που και εκπλήξεσε.

—Ακούσε την κραυγή αυτήν ό σύντρο-φος που υπεβλήθη σ' έτρεξε κοντά του.

—Ο άλλος μετρώ άπόστασις κάτω από αυτούς, σφηνωμένος στήν άκρη του γκρεμού, άμλητοι, χωρίς άναπνοή, έπληκτε τον όγκο του μεταλλου.

—Τώρα, που πέφτει άπότομα στί. χώρες αυτές, τους έκαμε έκείνοι και να γυρίσουν σίγα σίγα στη μισοίβριμένη φωτιά, έκείνοι άκόμα άπ' τό άράναστο θέαμα, που αντίρυσαν τά δυό τους.

—Είπα, παραπάνω από μέ λίβρα, είπε ό Καρα-σκούνε, και μάσησε. Είνοι όμως άργά. Αύριο τό πρωί...

—Ναι, έσυνεν ό 'Αλμπασίτε. Ποιος θά κατέβη;

—Όχι, Έγώ!

—Όχι πη ή ήχη... Βγάλε τά χαρτιά...

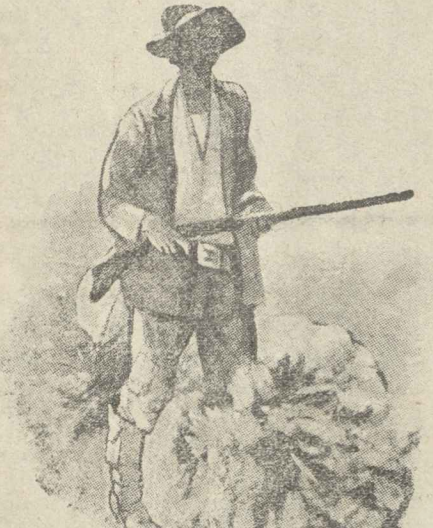
—Ο πρώτος έβγαλε άπ' την τσέπη του μία βρώμικη τράπουλα, που έπληκτε της φωτιάς που έβρισκε σίγα-σίγα άρχισαν να έλκονται μέ ίριους και βλαστήμιες.

—Εγώ λοιπόν θά κατέβω! φώναζε ν ό 'Αλμπασίτε όταν έτε-λεσε τα χαρτιά.

—Καλά, καλά, έχαλα... Ση θά κατέβης... έμψύχισεν ό Κα-ρασκούνε, έφ' ένα σκληρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο ήλιο-μι-στο πρόσωπό του.

—Εγώ όμως, άφού ήσαν ό ένας ύστερ' από τον άλλο «ά-νδρες»

Προχώρησε προς τό γκρεμό, μέ τό πο-ταμό στα χέρια...

Κρύος ιδρώς πλημμύρισε τόν δύστυχο χροσάρι που ήταν κρεμασμένος πάνω άπ' την τρομερή έκείνη άβυσσο. Τά δαχτύλά του έσφιξαν περισσότερο τόν όγκον του χρο-σάρι και μέ μία τελευταία προσπάθεια έδοκί-μασε να στήση σέ μία μικρή προέκτα-ση του βράχου, για να μπει στήν έπειτα να πια-σθή και να ληθή έξω. Η άπόπειρά του όμως αυτή δεν τον ώφέλησε, σέ τίποτε. Τό πόδι του γλύστρησε έπάνω στο βράχο και έσπασήθηκε κρεμασμένος στο κενό. Συγ-χρόνως ό σύντροφός του έλεγε ύψιστοι να κοβή σίγα σίγα τό σχοινί.

—Εί, αι τρολλές, Καρασκούνε! φώναζε τρομαγμένος ό 'Αλ-μπασίτε. Σταμάτα! σταμάτα!

—Ο σύντροφός του όμως γοητευμένος, ύπνωτισμένος, θαρρείς, άπ' την άκτινοβολία λάμψι του χροσάρι, εξακολουθούσε να κόβη τό σχοινί. Είχε κόψει πιά πολύ από τό μισο, ένα χτύπημα άκόμη με τό μαχαίρι κι' ό 'Αλμπασίτε θά καταρρέαυσε στην άβυσσο. Ο τρόμος του ήταν άπερίγραπτος. Τά δάκτυλα του χτυπούσαν. Τά μά-τια του είχαν πεταχτεί έξω. Άναρδρες κραυγές έβγαίναν από τό λάρυγγά του που τον έσφιγγεν ή τρομάρα, ενώ ό Καρασκούνε παρακολουθούνας στο πρόσωπό του τις προσπάθειες της άγωνίας, έπανε άρβανι μηχανικά;

—Δώσε μου τό... δώσε μου τό!

Τη στιγμή αυτή, μέ έφωτική σέση γεννήθηκε στο μυαλό του 'Αλμπασίτε. Κοιτά, προσέχοντας μή τον δη ό Καρασκούνε έβγαλε τό πιστόλι του από την όχη του, σημάδεψε στο πρόσωπο τόν σύντροφό του και πυροβόλησε...

Η σφαίρα βρήκε τόν Καρασκούνε άνάμεσα στα μάτια και τόν άφρον νεκρό.

Τό σχοινί που τότε κούρηνε κατά τά τρία τέταστα, έφτασε άπ' τά χέρια τό, τέγτωσε άπότομα κι' έσπασε μέ έναν έξορ κρότο!

Ο 'Αλμπασίτε κατέβηκε στην άβυσσο και κοιμιστάστηκε πάνω στούς βράχους! Ο βόλος του χροσάρι έφτασε από τά χέρια του και πηδώντας από βράχο σέ βράχο, έπεσε στο νερό του καταρρά-κτου, βυθίστηκε, χάθηκε για πάντα!

Ζακ Σεζάμπρ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΣΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είναι τα κέρδη μου από ένα ποτηράκι που πήγα να πιω στής κυρά-Σούπ— εξήγησε ο Ουμπέρ.— Μόλις είχε κάνει τα ψώνια της κι' εγώ της έδωσα ένα χέρι για να τελειώσει τους λογαριασμούς της. Μιλούσε χωρίς να κουνιέται.

— Πόο ψηλά! Ξεφάνισες άφανα στους αδελφούς του που το ψάχνανε το πανωφόρι.

Ο 'Ηλίας και ο Συμεών πήραν κάτω από τις μασάλες του δυο μπουτίλλες ρακή που άμεινως τις ξεβούλωσαν.

— Από πού τις πήρες αυτές τις μπουτίλλες; ρώτησε η Μάρμπ με ξαναμμένα μάτια.

— Θάναι φίνες— αποκρίθηκε ο Ουμπέρ.— Απάντησα τόν επιθεωρητή της φάμπρικας του αλκοούλ στη γωνιά της οδού Βέρτ. Αυτός έχει τη συνήθεια, όταν περπατάει να κουνάει τα χέρια απάνω-κάτω. Μα άπόψε περπατούσε παράξενα. Έρχομαι κοντά του, τότε χαιρέτω, τινάζοντας το χέρι του με περισσότερη δύναμη. Τότε εκείνος μου λέει: «Σιγά!... σιγά!... μη με κουνάς έτσι!» Β' ζω λοιπόν τα χέρια μου κάτω από τις μασάλες του και βρίσκω τις μπουτίλλες. «Γλέντια, έχεις βλέπω, κύριε επιθεωρητή!... του είπα». «Έτσι προσέχεις τα νιτερέα της Δημοκρατίας; Έδωκα λόγο γι' αυτό στο βουλευτή μας!» Τρομαγμένος εκείνος γιατί τόν έπιασα σκατσόνε μου έδωσε τις μπουτίλλες και μου υποσχέθηκε να μου δίνει δυο όμοιες κάθε μήνα, αν σοπάσω. Και τώρα παιδιά, φρά!...

Πέταξε το καπέλλο του, πήρε ένα σκαμνί και έσκυψε στο άχνιστό κρέας που του σερβίρισε η Ζωή.

— Ακούστε, βρε παιδιά! όποιος ζήσει, θά δει!... Καί... τί κάνει από δω η κυρά;— πρόσθεσε ματαίχοντας τη Ζωή που διαμαρτυρήθηκε για το χοντρό του χορτάσι.— Μπρέ... Δέ φχαριστήθηκες: Έγώ ρωτάω για την υγεία σου! είπες αυτές.

— Γιατί τη χτυπάς; ρώτησε η γρηά.

— Θά σου πη ή ίδια το γιατί! Την είδα σήμερα να γλυκοσυλάζει με το Μπαλαόο, από μερους του Πιεφρέ.

— Είναι άθωα! Έκαμε ή μάνα, και ο Μπαλαόο δέν πισοάζει ούτε μεροτήγχι!

— Μπορεί. Μό είναι αδερφή μου και δέν πρέπει να μάς ντροπιάζει!

— Σου ξαναλέω πως είναι άθωα. Έλα, Ζωή, δείξε και στον Ουμπέρ την κάλτσα, δείξαζε ή γρηά. Η Ζωή έβγαλε μία κάλτσα από την τσέπη. Ο Πατρίκιος είδε τον Ουμπέρ νά σκύβει, νά την εξέταζε και νά ληή την ίδια ολνιγματώδη φράση της μάνας.

— «Πουατόν ντ' Όριάν, σέ ντν ρουζέ!»

Και όλοι έσκασαν τά γέλια.

Τό καλό είναι που αυτή δέ θά νοιαστή για την προίκα, όταν θάρθη ή ώρα να παντρευτεί! Έξηκολούθησε ο Ουμπέρ. Ναί: ή Ζωή δέν έχει παρά να φυλάξει την τιμή της. Έπεις θά μπορούσαμε να την πάμε πρώτα στον συμβολαιογράφο και ύστερα στον παπά.

Υστερα γυρνώντας στην αδελφή του είπες:— Ακούσε σύ: πήγαινε στο δάσος και μέτρα ως τά εκατό... Χωρίς δεύτερο λόγο!... εμπρός μάς! Τρομαγμένη από τό ύψος του Ουμπέρ, ή Ζωή βγήκε άμέσως από την καλύβα.

Ο Πατρίκιος σκέφθηκε για μία στιγμή να την ακολουθήσει, για νά της πάρη την πολύτιμη εκείνη κάλτσα!

Μά το κορίτσι δέν τραβήξε μακριά, έμεινε καθισμένη πλάι στη καλύβα, με τά μάτια γυρισμένα προς την πόρτα.

«Έτσι ο Πατρίκιος έμεινε κει κουραγμένος:

Ο Ουμπέρ τεταώθηκε, χαμογυρήθηκε και είπες:

— Διακόσις, χιλιάδες!

Οι άλμπινοι άναοκίρτηαν και ή γρηά Μάρμπ σάλαψε στο στρώμα της.

— Ναί, εξακολουθήσε ο Ουμπέρ. Μά μπορεί νά χρειαστή αίμα!...

— Κρίμας! έμοιμούρισε ή γρηά Μάρμπ. Σάν να μη γίνονται άρκετά φονικά εδώ και όλίγον καιρό εις τό χωριό...

— Καταλαβαίνω τί θές νά πης, μάνα, μά τό παρακάναεις. Σάρπας χύθηκε αίμα όταν σκότωσαν τόν Καυός, τό Λομπάρ και τό Μπλοντέλ: Τους καρούσανα κι' ύστερα τους κρεμάσανε κάποιου που ήτανε μαστόροι σ' αυτή τη δουλειά εις ο Ουμπέρ.

— Νά σου πω, Ουμπέρ—είπες ή γρηά— δέν έχω καμιά άπαιτήση να μου δώσης λογαριασμό... μά πρέπει νάσαι γνωστικός. Πώς μπορεί νά μανο ή τυχή, όταν τή μια μέρα πιάνεται μ' έναν άνθρωπο μες τόν καρφέν και την άλλη όνε βρίσκουνε κρεμασμένο; Οι άστεφύλακες ήρθαν πάλι σήμερα και ψάξαν στο σπίτι... Έχε τό νού σου!...

Ο Ουμπέρ χαμήλωσε τό κεφάλι κοιτάζοντας τη γρηά. Τό ίδιο έκαμαν και οι δυο άλμπινοι.

«Έ, Καί... Ρώτησε ο Ουμπέρ άρρωσμένος.

φως του Λαγκόλ δισει' από κάμποσα ποτηράκια άρχισε νά καλιδάη σάν γαλιάντρα...

— Α! Α!...—έκαμε ή γρηά και οι δυο άλμπινοι, για λέγε...

Ο Ουμπέρ έσκυψε και τους έκαμε κάποια σύντομη έκμυστήρηση. Δυστυχώς, ο Πατρίκιος δέν μπόρεσε να την άκούσει.

Οι τρεις άδελφοί κάμψαν όρα έμειναν σιωπηλοί.

— Ε!... δέν μιλάει κανείς σας!— ρώτησε στο τέλος ο Ουμπέρ.

Μιλήστε: άκούω. Και κοίταξε έρωτηματικά τους άδελφούς.

— Θάχουμε πάλι κανένα άλλο φονικό... είπες ή γρηά.

— Ε, και; ρώτησε ο Ουμπέρ άρρωσμένος.

— Στοιχίζομαι πως δέν είνε καιρός να καταπιστήτε με μια δουλειά που μορεί νά μην πετύχη... Νά χάσουμε έτσι την υπόληψή μας;...

— Ο βουλευτής μας δέν θά τό δεχθί αυτό. Κι' έπειτα πρέπει νά συλλογιστούμε και τη Ζωή. Έδώ, δέν μάς λείπει τίποτα... κι' έμένα λίγα είναι τα ψωμά μου...

— Έσύ όλο τόν εαυτό σου συλλογίζεσαι, έμοιγγισε ο Ουμπέρ.

— Και άν χρειαστή νά χυθί αίμα; έκρίμανε ή γρηά.

— Θά χυθί αίμα! έ-

καμε ο Ουμπέρ άναβρα-

τας την πίπα του.

Τή στιγμή εκείνη άκού-

στηκε απέξω

Ζωή, ζητώντας την άδεια νά μπη.

— Έμπα; δικάζε ή μητέρα της.

— Πού ήσουν; ρώτησε ο Ουμπέρ.

— Πάω από την πόρτα και σάς άκούω! είπες τό κορίτσι.

Πάω είνε καλύτερα νά σάς άκούω γ'αυτά παρά οι χωροφυλάκοι.

Και έπειδή τ'άδελφια της σήκωναν κι' έλας τά χέρια για νά την απελευθέρουν, ή Ζωή βιάστηκε νά πη:

— Θά σάς έλεγα, πως μπορεί νά μη χυθί αίμα με τό Μπαλαόο. Γιά θυμηθείτε τη δουλειά του Μπαρρονά.

— Τό κορίτσι έχει δίκιο; είπες ο Ουμπέρ.

— Πρέπει νά μιλήσουμε άμέσως με τόν Μπαλαόο! είπαν κι' οι άλμπι.

— Δέν είνε δύσκολο: είνε στο σπίτι, τους ξήγησε ή Ζωή.

— Πάμε!

— Θά μ' άφήσετε μόνη; ρώναζε ή γρηά βογγώντας.

— Οι δουλειές, πάνω απ' όλα! έδήλωσε ο Ουμπέρ.

— Μη φοβάσαι: δέ θά σέ φάη κανένας! Πάμε, Ζωή!

— Ό!... μη ξεχνάτε πως ο πορτιέρης έλαβε τη διαταγή νά μη μ' άφή νά περνώ!

— Άδίαφορο, έλα!

Πήσαν τα όπλα τους βγήκανε, ρίξανε μία ματιά γύρω. Η Ζωή στέκονταν στην πόρτα. Δέν είδαν κανέναν και εξεπνήσαν.

Όταν ο Πατρίκιος είδε τις σκιες τους νά χάνονται μες στο δά-

κο, κατήρρισε σιγά-σιγά από τη σκεπή, και παίρνοντας άλλο δρό-

μο γρήγορα σέ σπήτι του θύλου του. Έκείνη τη νύχτα ο έτοι-ετοι-

μας θυφθεί τόν άφηναν ήσυχο. Και, έξ' άλλου, ήτανε τόσο κου-

ραμένος που, μόλις πλάγιασε άποκοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Τό μυστήριο του μαύρου δάσους.

Ο Πατρίκιος από τις τέσσερες τό πρωί ή'ανε στο πόδι. Για νά μην άνησυχή τό σπίτι, ντύθηκε στα συνήθη. Τό μονο του μέλημα ή'αν νά δει νά κοιμηθεί και νά φύγη. 'Απ' όσα άέουσες καταλαβαίνε πως μόνο άν έφυγε γρήγορα, νά ακουρούσε νά σωθί. Άκόμη ρούτ'αν σ' αίσια που ο φοβέρος τών άλμπινών: «Θαν τον ήρωα! θαν τόν ήρωα! έμ' αύριο!» «Αδ-δ-δ» δηλαδή σήμερα.

Έγραψε μανι-μανι δύο λόγια στο θέο του και στη Μαγδαληνή, αφήνοντάς τα σέ μέρος που νάν τά δώσε με την πρώτη ματιά. «Υ-υ-υ» βγήκε έξω.

Όταν έφτασε στο ξενοδοχείο, είδε τό σ.ε.ε. ν' άνοιξη ένα από τους σιαούλους.

Ρώτησε για τό Μιχάλη τόν οδηγό του λεω-

φορείου. Τού είπανε ότι θάρθι σέ λίγο. Κι' έπειτα, ο Μιχάλης δέν άργησε νά φανή. Ο Πατρίκιος τόν είδοποισε ότι φεύγει και

πρώτα μία θέση μες στην άμαξα.

Άφού φρόντισε για δ'α' αύτα, ένοικισε τον ά-

μάξο του πιο ήσυχο και ρώτησε για τόν ά-

νταρτή. Έμαθε ότι ο κύριος ντε Μερνεντέν

ήταν νάν ή'ελες μες στη σάλα.

Ο Πατρίκιος μπαινώντας νόμ'ε πως θά

νέ βρή καθισμένο μπροστά σέ κανένα φυλ-

λάν με ζεστό γάλα. Μα γελούστηκε.

Ο άκαστής ή'αν σκαρφαλωμένος σ' ένα

καρτώ, κοντά στην πορτα του δρόμου.

Ο Πατρίκιος είδε δη τόσα παράξενα πράγ-

ματα, όστε δέν εαφνίστηκε από τη στάση

αυτή του κυρίου ντε Μερνεντέν.

Άκούε κανένα προοίμιο, παραλείποντας

αυτά και τόν τυπικό χαιρετισμό, ρώναζε.

— Έλάτε δίχρη, κύριε άναγάρτα! Υπάρχει συνένοχος!

— Το πιστεύω, είπες και ο κύριος ντε Μερνεντέν από τό ύψος

του σ' είπα πη ότι ο ένοχος θά μπηκε από την πόρτα: Ο δολο-

φόνος, ο άποιος χρησιμοποίησε ως όργανο στους τρεις άδελφούς, περ-

νώντας πάνω από τά κεφάλια σας, πήδησε σ' αυτό τό ντουλάπι,

έπεις έξακολουθί τις έρευνές μου άντιστρόφως, και άνακαλύπτω

πως ένα παράδοξο δν, πηδώντας από τη μία θέση στην άλλη με

έκτα μ' άπορροή ενκνινοια. Τώρα, άκούστε με καλά.

Νά νά μπορεί νά μιλή πιο έλεύθερα παρεκάλεσε τόν Πατρίκιο

έπεις έκαμνίσε, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

καρτώ σέ μια καρεκλιά, ένώ ο ίδιος καθόταν, σέ μία άκρη του

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ!

Έβγαλε τά δόντια του για τó χατήρι της! Ο Έρωσ της Μεγάλης Αικατερίνης και του Μένος. Ο ήρωϊσμός και ή αὐτοθυσία του λατρευτού της. Μία παράκλησι στο δόμιο. Τά ένθύμια της Αυτοκρατορίας.

Ο Γάλλος ποιητής ντ' Ενχάν, ήταν τρομερά έρωτευμένος με μίαν άριστοκράτιδα της εποχής του, την κυρία ντε Μονιπαζόν. Κάποτε, ή κυρία ντε Μονιπαζόν πήγε στον οδοντοίατρό κι' έβγαλε ένα δόντι της. Όταν τό έμαθε ο ντ' Ενχάν, άρχισε νά όλοφύρεται και νά φωνάζει:

— Μ' αυτό είνε φοβερό!... Άκούς εκεί, έγώ ο άθλιος, νάχω όλα τά δόντια μου, τη στιγμή που ή θάά μου άρχισε νά βγάξη τά δικά της! Θεέ μου! Τί νά κάμω;...

Και, χωρίς νά χάση καιρό, έτρεξε στον ίδιον οδοντοίατρό κι' έβγαλε... δεκάξη δόντια!...

— Μέχρι πρό όλίγον άκόμη, έλεγε κάποτε στον ποιητή Λά 'Αρπ ένας φίλος του, είσαστε άχώριστος φίλος του Μ... Πώς συμ-βαίνει νά μην φαίνεσθε πλέον μαζί;...

— Άπλούστατα, απήντησε θρασύτατα ο ποιητής. Είνε θυμωμένος γιατί τά χάλασε με τη γυναίκα του!...

Τήν εποχή της Μεγάλης Αικατερίνης, ζούσε στη Ρωσία κάποιος εύγενής, όνομαζόμενος Μένος ντε Λά Κρουά, ο όποιος, προς δυστυχίαν του, προσέλεικνσε την προσοχή της Αυτοκρατορίας. Ο Μένος ντε Λά Κρουά αύτος ή'αν, καθώς αναφέρουν οι χρονογράφοι της εποχής, έξαιρετικά ώριος και γοητευτικός. Και ή Αικατερίνη, που τόν έβλεπε κάθε μέρα—γιατί ύπηρετούσε στα άνάκτορα—τόν έρωτεύθηκε παραφορα.

Αυτός φυσικά δέ τόλμησε ν' άποκοούση τόν έρωτά της. Άγαπήθηκαν μάλιστα τόσο τρελλά, όστε δέν έκρυψαν τόν έρωτα τους από κανένα. Όλη ή ρωσική άριστοκρατία μιλούσε πια γι' αύτους.

Μια μέρα έπληροφορήθηκε τά διατρέχοντα ο Τσάρς Πέτρος, ο όποιος, σημειάστε ήταν πολυ βιάιου χαρακτήρης. Δέν μπόρεσε όμως νά έξακριβώσει μεχρί ποίου σημείου είχαν προχωρήσει οι σχέσεις της γυναίκας του με τόν ώριον αυλικό. Ο ντε Λά Κρουά, μοιταυία, σνεληψή, και παρεπείμην εις ειδικό δικαστήριο, του όποίου προήδρευε ο ίοιος ο Τσάρς. Η κατηγορία ή'αν βαρυτάτη, και ή θάσις του κατηγορουμένου δεινή. Ο Μένος όμως δέν συλλογίστηκε τίποτ' αλ' όλ' αύτα. Θέλοντας νά σώση την αγαπημένη του, πήρε όλας τās ευθύνας αύτος, κι' όταν παρουσιάσθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, έδήλωσε πως αύτος μόνος είχε τολμήσει νά έρωτευθί την Αυτοκράτειρα και να την παρενοχλήσει με τόν έρωτα του, χωρίς αύτή ν' ανταποκρίνη στο αίσημά του. Οι δικαστές οι όποιοι άλλο δέ ζητούσαν παρά νά καλύψουν τό σκανδαλό «επιάθησαν» από τήν όμολογία του καυτή και τόν καταδίκασαν εις θάνατον.

Ο Μένος δέν επαράχθηκε διόλου απ' αυτό. Η μοναδική του σκέψις ή'αν πως νά εαφανισθί δυο έρωτικά «συμβενή» της Τσαρίνας που έφεραν επάνω του, και που ύληρχε κίνδυνος νά τ' άνακαλυψουν μετά την καρατομή του. Τα συμβενή αύτα ήσαν: ένα χρυσό ρολόι, επάνω στο καλντεμά του όποίου ή'αν χαραγμένα τά όνοματα των δυο έραστών σε συμπλεγμένη και ένα πορτραίτο (μινιατούρα) της Τσαρίνας με ίδιογραφον άφιερωσή της... Και τό ρολόι μεν τό έδωσε με ροποστόν ιερα που έπληξε να τόν εξομολογήση για νά τό καταστρέψη. Το πορτραίτο όμως δέν πρόφτασε νά τού τό δώση... Και αύτο ή'αν τό μονο ζήτημα που τόν άνησυχούσε. Τέλος, έφθασε και ή ήμερα της θανατικής του έκτελέσεως.

Τα χαράγματα ο Μένος ώδηγήθη στον τόπο που ή'αν σημειωτό το ιερώμα. Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής, φανόταν έξαιρετικά έκνευσιμώμος. Όταν άνεβηκε τέσσες επάνω στο ιερώμα, έπήρε τόν όμμο και τού ό άλλου, έτ' όλγα δευτερόλεπτα ίσοιαντας.

— Θά τόν παρακαλή, φωνεταί, γα τού «κορη» με μιά τó κεφάλι... ψιθύρισε τó κλήρος.

Στην πραγματικότητα όμως, ο Μένος είχε και στον όμμο:

— Στην φόρα του σκακιού μου, βρίσκεται ένα πορτραίτο στολμένο με μπριλάντια. Τα μπριλάντια στα χαρίζω... υπό τόν όρον όμως ότι κατόπιν θά καψώ τό πορτραίτο!

Ο δήμιος που ύπεσχεθη πως θά έκτελέσει την τελευταία του έπιθύμια. Και μόνον τότε ο Μένος άνεπνευσε με άνακούφιση και γονάτισε για ν

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΑ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΑΥΤΟ...

Ἡ Τερέζα Λαϊγὺ ἐπλησίασε τὸ παράθυρο πατώντας στὶς ἀκρες τῶν ποδιῶν της καὶ δειλὰ-δειλὰ ἀνασήκωσε τὸ παραπέτασμα. Ἐξοὺ τὸ χιόνι ἐστρόντοταν πάνω στους δρομάκους τοῦ πάρκου καὶ ὁ παγωμένος ἀνεμος σάλευε τὰ κλαδιά τῶν μεγάλων δένδρων. Ὁ ἥλιος χωρὶς λάμψη, θαμποκόκκινος καὶ ξεθωριασμένος, ἔδινε πέρα στὸν οὐρανό του ὁρίζοντα.

— «Ἀχ, θέε μου! Τι τρέλλα ἦταν αὐτὴ νύχτα τόσο μακριὰ μοναχὴ μου;» σκεπτόταν ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀνατριχίζοντας. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀκούσε κάποιον κροτοὶ στὴν πόρτα. Φάνηκε ἕνας ὑπηρετὴς. Πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε δειλὰ:— Μήπως ἡ Ὑψηλότης του γύρισε ἀπ' τὸ κυνήγι; ῥώ ησε ἡ νέα τὸν ὑπηρετὴ με φωνὴ πού ἐτρμε μιλᾷ. Ἐκείνος τὴν ἐκύτταξε κατὰματα με αὐθάδεια καὶ τῆς ἀπάντησε βράνασα καὶ ξερά:— Ναι!— Τὸ ἀναγγεῖλατε ὅτι τὸν περιμένω ἐδῶ καὶ δύο ὥρες;— Ὁ ὑπηρετὴς δὲν καταδέχθηκε νὰ ἀπάντησῃ τὴν φορὰ αὐτὴ. Περιωρίστηκε νὰ κουνήσῃ καταφατικὰ τὸ κεφάλι του— Καὶ τί σας ἀπάντησε ἡ ἐξοχότης του;— Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ἀπάντησε ὅτι θὰ σὰς δεχθῇ ὅποτε τοῦ ἀρέσει. Πρέπει νὰ τὸν περιμένετε.

Μέσα στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο τὰ δύο εὐνοούμενα σκυλλιά τοῦ πρίγκηπος Βορείου Σμουρκώφ κοιμόντουσαν μπροστὰ στὴν φωτιὰ πούρριχνε τις πύρινες ἀντανάγες τῆς πάνω στὸ γυαλιστερὸ τρίχωμά τους. Ὁ πρίγκηψ ἐρέμβαζε κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα βιβλίον με πολυτελέστατο δέσιμο.

Ὅταν ἐκουράστηκε πειὰ νὰ ὀνειροπολῇ κοί νὰ μένῃ μόνος χτυπῶς τὸ κουνδὺνι καὶ ἕνας ὑπηρετὴς παρουσιάστηκε ἀμέσως στὴν πόρτα.

— Ἰβάν, φέρε τί: λάμπες! Διέταξεν ὁ Πρίγκηψ. Μετέφεραν νύχτορα τίς λάμπες στὸ διαμέριον τοῦ πρίγκηπος, τίς ἀφῆσαν καὶ ἔφυγαν.

Ὁ Πρίγκηψ ξαναχτύπησε τὸ κουνδὺνι καὶ ρώτησε τὸν θαλαμηπόλο του:— Αὐτὴ ἡ νέα ἐξακολουθεῖ νὰ περιμένῃ;— Μάλιστα, Ὑψηλότης!...— Φέρε τὴν μέσα.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔτρεξε στὸ δωμάτιο πού περιέμενε ἡ νέα ὀλομόναχη καὶ τὴν εἰδοποίησε πὼς τὴν ζητεῖ ὁ Πρίγκηψ. Ἡ Τερέζα σηκώθηκε ταραγμένη καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ὅταν βρέθηκε μπρὸς τὸν πρίγκηπα, ἐχαρτίστηκε δειλὰ καὶ περιέμενε νὰ τῆς μιλήσῃ.

— Σεις εἰσθε πού ἐρχοσθε ἐκ μέρους τῆς κομῆσης Στεφανίας γιὰ νὰ μάθετε γαλλικά στὴ παιδιὰ μου; ρώτησε ὁ Πρίγκηψ.

— Μάλιστα! Ἐγὼ εἰμαι ἐτραυλίσε ἡ Τερέζα... Ὅριστε καὶ τὸ γράμμα.

— Περιτὸν! τὴν διέκοψε ἀπτόμα ὁ Πρίγκηψ. Αὐτὰ δὲν εἶνε δουλεὲς δικῆς μου. Πηγαίνετε νὰ συνεννοηθῆτε με τὸν διαχειριστὴ μου.

— Μὰ ἐγὼ ἐπέγρασα ἐδῶ ὁλόκληρο τὸ ἀπάγευμα περιμένοντας τὴν Ὑψηλότητά σας.

— Καὶ ἐπειτα;— Αὐτὲς ἡ δύο λέξεις ἔκαναν τὴν γαλλίδα δεσποινίδα νὰ κοκκινήσῃ σὰν νὰ τῆς εἶχαν δώσει ἕνα μπάτσο δυνατό. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Στὴν πατρίδα μου, εἶπε στὸν πρίγκηπα, ὅταν ἕνας κύριος ὀρίζει σὲ μὴ γυναῖκα ραντεβὺ γιὰ ὑποθέσεις του δὲν τὴν κάνει νὰ περιμένῃ τόσο...

Ὁ Βόρις ἐκύτταξε κατὰματα τὴν Τερέζα με ὕψος ἀπαθές. Ἐπειτα τῆς εἶπε ἀργά-ἀργά σαρκαστικά:— Στὴν πατρίδα σας!... Εἶνε τόσο μακριὰ ἡ πατρίδα σας!...

Καὶ χωρὶς ν' ἀσκοληθῇ περισσότερο με τὴν νέα πού ἐτραβούσε πρὸς τὴν πόρτα βιαστικά, ὁ Πρίγκηψ ἀρχισε νὰ τραγανίζῃ κάποιον γλίσκισμα.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ. Ἡ Τερέζα Λαϊγὺ εἶχε παντρευτῇ κάποιον εὐπορο ἀπὸ Παρισὶν καὶ ζοῖσε εὐτυχισμένη σὺν σπιταί της με τὰ δύο παιδιὰ της. Εἶχε μάλιστα παχύνει λίγο ἀπὸ τὴν ἀνέση μέσα στὴν ὁποία ζοῖσε.

Κάποιον ἀπόγευμα γυρίζοντας ἀπὸ τὰ μαγαζιά, γιὰ νὰ πᾶν στο σπίτι της ἐφόρει ἕνα ταξί. Ὅταν ὁμως τὸ ταξὶ πλησίασε ἡ Τερέζα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα τίναγμα δυνατό στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ σοφρῶ. Ἐκίταξε πειὸ προσεκτικὰ τὴν οὐλοῦτά του. Καὶ ἀνεγνώρισε τὸν σοφρῶ αὐτὸν με τὸ κάτασπρο κασκέτο, τὸν μεγάλον ῥόσσο πρίγκηπα, πού τῆς εἶχε φερθῇ τόσο πρόστυχα ἔλλοτε, ὅταν ἔκανε τὴν δασκάλα τῆς γαλλικῆς στὴ Ρωσία.

— Εἰσατέ ἐλευθέρους σοφρῶ; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία.

ΤΟΥ ALBERT JEAN

— Πηγαίνετε με στὴν ὁδὸν ντὲ Ρέν 17.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητον σταμάτησε στὴν ὁδὸν ντὲ Ρέν, ἡ Τερέζα κατέβηκε καὶ διέταξε:— Περιμένετε!

Κ' ἐκάθικε κάτω ἀπὸ τὴν ἀψίδα τῆς εἰσόδου. Ὁ σοφρῶ περιέμενε-περιέμενε... Πέντε λεπτά, δέκα, ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα... Μία ὥρα, δύο, τρεῖς... Ἐχε νυκτοῖσα πειὸ τὸ χρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου ἦταν διαπεραστικὸ, βαρεῖα συννεφὰ ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανὸ.

Ὁ σοφρῶ ἀνυπομονοῦσε, φουρκιζότανε. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ; Ἐχε σηκώσει τὸν γιακά τοῦ σακακιοῦ του καὶ τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ χρὸ ἔχωνόταν ὅσο μποροῦσε βαθύτερα στὴν θέσι του περιμένοντας τὴν ἐλπίσά του.

Τὸ ρολοὶ κάποιος ἐκκλησίας χτύπησε ἑφτά, ἔπειτα ἑφτάμισι... ὀχτώ... ἐννιά!...

Κι' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ περιμένῃ, νὰ περιμένῃ... Τέλος ἀπελπίστηκε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ μπῆκε καὶ αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὴν ἀψίδα τῆς μεγάλης εἰσόδου.

— Συνώμην! εἶπε στὸν θυρωρὸ. Μήπως τὴν γνωρίζετε αὐτὴν τὴν κυρία πού πέρασε μέσα πρὶν;

— Πότε πρὶν;— Μὰ... κατὰ τὸς ἐξήμισι!

— Ἄν μποροῦσα νὰ ξέρω τὰ ὀνόματα ὅλων ὅσοι περνοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόρτα!... Εἶναι τόσο διαμερίσματα ἐπάνω!... Ἐπειτα τὸ σπίτι αὐτὸ ἔχει δύο ἐξόδους στὸ βάθος. Ἄν ἡ κυρία ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ; Καὶ τοῦ ἔδειξε τὰς ἐξόδους.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ. Δὲν τῶξερα, ψήφισε ὁ σοφρῶ καὶ ξαναγύρισε στὸ αὐτοκίνητό του με βῆμα βαρὺ, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα χτύπημα δυνατό. Τὸ πρόσπο τοῦ εἶχε πάρει ἐκφρασι βαθεῖας ἀπελπίσεως. Σκεπτόταν τὸν κόπο του, τὸ ἄδικο τουρτουρισμαὶ του τόσες ὥρες, σκεπτόταν πὼς χρεώζονταν διὰ τὸ ἀλόκληρο μεροκάματο γιὰ νὰ πληρώσῃ στὴν ἐταιρεία, τὸ πρὸς πού σημείωσε ἐν τῷ μεταξύ τὸ ταξίμετρο του—μία κοῦφα καὶ τρεῖς ὥρες ἀναμονῆς!...

Ἐκάθισε βαρὺς στὴν θέσι του, ἀναψε τὸ φῶς καὶ ὡχίσε νὰ κυττᾷ γύρω μὴ θέλοντας ἀκόμη νὰ πιστέψῃ πὼς τὴν σκάσει ἡ πελᾶτις του.

— Ἐξαίνα εἶδε σφηνωμένον στὸ κρύσταλλο πού βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἕναν φάκελο.

— Τὸν ἔπληξε καὶ τὸν ἄνοιξε ἀργά, ἀργά. Βρέθηκε μέσα ἕνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ φράγκων καὶ τὸ ἀκόλουθον σημείωμα:

«Ἡ Ὑψηλότης σας θὰ βρῇ ἐσωκλεισμένον τὴν τιμὴ τῆς κοῦφας, τῆς ἀναμονῆς, καὶ τὸ πονημονιά σας. Εἰρημὸν στὴν Ὑψηλότητά σας νὰ μὴ στενοχωρηθῇ πού θὰ περῇσῃ ἡμερὰ. Γνωρίζω ἐκ πείρας πόσο εἶνε δύσκολο νὰ περιμένῃ κανεὶς ὥρες ὁλόκληρες. Τερέζα Λαϊγὺ.»

Ἀλμπέρ Ζάν

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οἱ ἄντρες μελετοῦν πάντα τίς γυναῖκες, ἀλλὰ ποτε δὲν τίς μαθαίνουν καλὰ. Οἱ γυναῖκες δὲ μελετοῦν ποτε τοὺς ἄντρες καὶ ἐν τούτοις τοὺς γνωρίζουν κάλλιστα!

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε μὴ μακροὺν στράτα πού σπανίζει ὁδηγεῖ στὴ φίλα καὶ ποτὲ στὸν ἄρτο.

Μὴ φοβεσθε τὴ γυναῖκα πού σας μισεῖ ἀνάκαθεν, ἀλλὰ πρᾶγμα τὸ ἀπὸ ἐκείνη πού σας ἀγάπησε κάποτε...

Χαριστάνουν τὴν ἀρετὴ γυνὴ γιὰ νὰ δίνουν στὸν καθένα τὴν εὐχάριστη νὰ τὴν νύχτη συμφωνία με τὸ γόστο του.

Ἡ πεῖρα μοιάζει μ' ἕνα γιαντὸ πού ἐρχεται μετὰ θάνατο ἢ τῇ θεραιπείᾳ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἡ τίμια γυναῖκα πού ἔχει ὥραια κνήμη, δὲν τὴν δείχνει... ἀλλὰ ἀρτίζει νὰ τὴν ἰδοῦν;

Σὲ κάθε συγγενικὴ ἀτυχία ὁλος ὁ κόσμος περιγελάει τὸν ἄντρα πρὸ παντὸς ὁμως οἱ ἄντρες, καὶ ἐλεεινολογεῖ τὴν γυναῖκα, πρὸ παντὸς ὁμως οἱ γυναῖκες.

Ὅταν ἀπευθύνετε καμμιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτηση σὲ μὴ ὥραια γυναῖκα καὶ δὲ σας ἀπαντᾷ, σημαίνει ὅτι συγκατατίθεται. Ἡ σιωπὴ τῆς εὐχλωτότερης καὶ ἀπὸ τὰ ὀραιότερα λόγια.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΛΥΑ ΝΤΕ ΠΟΥΤΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ

Ἡ Οὐγγυρῆσα βαρὺν πού ἔγινε πρωταγωνίστρια τοῦ κινήματογράφου. Ὡς ἡ περιπετειώδης ζωὴ της. Οἱ σύζυγοί της. Ἡ ἀτυχία της στὸν γάμο. Ἡ οἰκονομικὴ της καταστροφή. Στὸ μούζικ-χάλλ. Τὰ πρῶτα της βήματα ὡς ἡθοποιῶ τοῦ κινήματογράφου. Πῶς ζῇ σήμερὰ στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ σπίτι της. Τὶ σκέπτεται γιὰ τὸ μέλλον κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅπως θυμάστε τώρα τελευταία παίχτηκε στὰς Ἀθήνας μὴ κινήματογραφικὴ ταινία με τὸν τίτλο «Αἱ Θλίψεις τοῦ Σατανᾶ». Στὴ ταινία αὐτὴ πρωταγωνιστεῖ ἡ καλλιτέχνις Λυά ντε Πούτι. Ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ, πού εἶνε σήμερον φημισμένη σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερος συμπληθητικὴ σ' ἐμᾶς, ἔχει ἱστορία διόλου ὁμιλητῆ, μὰ ἱστορία πού συνδέεται καὶ με τὰ τελευταία γεγονότα τοῦ Πανεορωπαικοῦ πολέμου.

Ἐς ἀρτίοντες ὁμως τὴν ἴδια νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν της αὐτῇ.

Γεννήθηκα στὴν Οὐγγαρία. Ἡ οἰκογένειά μου ἀνῆκε στὴν ἀριστοκρατία. Ὁ πατέρας μου ἐλέγετο βαρὼνος Χοχὺνς φων Μπουξενστάιν καὶ ἀπὸ μικρῇ ἀνατροφήν με μεγάλη ἀσπληρτία.

Οἱ γονεῖς μου εἶχαν τὴν φιλοδοξία, νὰ με παντρεύουν νέα καὶ νὰ με δοῦν με δική μου οἰκογένεια. Εἶχαν δὲ τόσο ἐπιθυμία σχετικῶς, ὥστε μόλις ἔγινα 16 ἐτῶν με παντρεύσαν με τὸ βαρὼν ντε Πάβι, ταγματάρχη τοῦ Οὐγγρικοῦ στρατοῦ.

Ὁ γάμος μου, ὁμως, οὐδὲν δὲν διήρκεσε πολὺ. Γιὰ λόγους πού δὲν θέλω νὰ τοὺς ἐκθέσω, ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου καὶ ἔμεινα κυρία τοῦ ἐαυτοῦ μου, σὲ ηλικία πού ἄλλα κορίτσια πηγαίνουν ἀκόμη στὸ σχολεῖο.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ αἰσθάνθηκα ἑσπερικὴ κλίσι στὸ χορὸ καὶ τὸ θέατρο. Ἐπῆσαν λοιπὸν αὐτὰ καλλιτέρα θέατρα, ἐπὶ συγχρόνως οἱ γονεῖς μου με ὡδηγοῦσαν στὰς ἀριστοκρατικώτερες χοροὺς.

Σὲ ηλικία 18 ἐτῶν ἐπῆγα μαζί με τοὺς γονεῖς μου σὲ Βερολίνο. Ἐκεῖ ἠρώσασα ἕναν ἀκόλουθον τῆς πρεσβείας τῆς Οὐγγαρίας, πού μοῦ ἔδωσε πολὺ. Μὲ ἀγάπησε καὶ αὐτὸς τρελλὰ καὶ μ' ἐπῆγε γυναῖκα του.

Ἦταν γορφοῦ μου ὁμως, δυστυχῶς, νὰ μὴ εἶμαι τυχερὴ στὸ γάμο. Δυὸ χρόνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο μου, ὁ ἄντρας μου πέθανε!

Ἐπείνα μόνη μου μαζί με τὴ μητέρα μου, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἔξελον ἡ Οὐγγρικὴ ἐπανάστασις. Ἡ Οὐγγαρία ἔκαθε, ὅπως ξέρετε, τότε μεγάλῃ ἐκπονητικῇ καταστροφῇ. Ἡ δική μου οἰκογένεια ἔχασε ὅλη της τὴν περιουσία καὶ οἱ πατέρας μου πέθανε.

Τότε πειὰ, ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου ἀπαρτίσαμε νὰ ξαναπαῖμε σὲ Βερολίνο, με τὴν ἐλπίδα καλλιτέρας τύχης. Στὸ Βερολίνο, ἔνας ἱεροσολάριος πού ἤξερε τὴν κλίσι μου γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ γιὰ τὸ θέατρο, μοῦ ἐπρότεινε νὰ ντυμποιποῦμαι σ' ἕνα μούζικ-χάλλ. Ἐννοεῖται πὺς ἐδέχθηκα με μεγάλη μου εὐχαρίστησι, γιὰτὶ καὶ τὴν κλίσι μου ἱκανοποιεῖται καὶ πόρον ζωῆς ἐξασφάλιζε.

Ἐὰν διατηρῶ πάντα καλὴν ἀνάμνησι τῆς ζωῆς πού ἐπέρασα τότε. Γὶδ' μούζικ-χάλλ, ἐπιφυλάττει τοὺς καλλιτέχνους μετὰ τῆς χαρῆς. Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, μάλιστα, ἐκείνη πού θέλουν νὰ ἐπικρατήσουν στὸν κινήματογραφὸ πρᾶπει νὰ περάσουν πρῶτα ἀπὸ τὸ μούζικ-χάλλ.

Ἐνα βράδυ ἦρθε σὲ καμαρίνι μου ὁ Γερμανὸς σκηνοθέτης Ζε Μάιν καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξω στὸν κινήματογράφον. Αὐτὴ ἡ προσφορὰ με ἀνεστάντισε, γιὰτὶ ἀνέστρεπεν ἐντελῶς ὅλη μου τὴν ἔλπίδα περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ, καὶ ἐσολογίσθηκα, ὅτι μὴ δοκιμῇ δὲν με ὑποχρεοῦναι σὲ τίποτα.

Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ, ὁμως, μοῦ ἐπροξένησε τόσο μεγάλες εὐχαριστήσεως, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τροποποιήσω ἐντελῶς τοὺς ὁρους τῆς ζωῆς καὶ νὰ γίνω καλλιτέχνις τοῦ κινήματογράφου.

Φημιστὴ ἡ ἀρχὴ τ.π. καινοῦργιου μου σταδίου ἦσαν πολὺ μέτρια. Μὰ δὲν παραινοῦμαι. Δὲν εἶνα δυνατόν βεβαίως, νὰ παίξω μὴ ἐπὶ τῶν ἀπ' τὴν ἀρχὴ μεγάλων: ὁλοὺς πρὶν ἀσκηθῇ ἐντελῶς. Ἐπῆσαν λοιπὸν, νὰ ἀναρτῶ καὶ ἐγὼ. Ἐπῆσαν, λοιπὸν, σὲ πολλὰ ἔργα δευτερογενεῖας ρόλους. Καθημερινῶς, ὁμως ἐμάθαινα καλὰ-καλὰ τὸ ἐπαγγέλμά μου καὶ ἐλεεινοποιόμην.

Ἐπὶ τέλους ἐπαίξα καὶ πρῶτους ρόλους: στὸν «Τάφο τοῦ Ἰνδοῦ» ἔγινον πού τὸ εἶδαν περὶ σὺς Ἀθήνας) στὴ «Μανὸν Ἀσκαὸς» καὶ στὸ «Βοιόκατος» Ὁ «Γαροῦ» πού Ἰνδοῦ» παίχθησε σ' ὅλον τὸν κόσμον. Καταπλάβανα πειὰ πὼς ἀρχίζα νὰ γίνωμαι δημοφιλὴς γιὰτὶ ἀπὸ πρῶτο θανατὶ καὶ τὸν δύο φύλων μοῦ ζητοῦσαν φωτογραφίαις μου.

Ἡ Λυά ντε Πούτι.

Στὴν ἀρχὴ, ὅταν λαβαίνῃ κανεὶς τέτοια γράμματα ἀπὸ ἀγνώστους φίλους καὶ φίλες πού τοῦν χιλιάδες μίλλια μακριὰ, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί παράξενες συγκινήσεις δοκιμάζει. Σιγά-σιγά ὁμως, ἔπειτα συνειθίζει ἐντελῶς, ἀφοῦ φάγει, ὅπως λέγουν τὴ δόξα με τὸ κουτάλι.

Ἡ Λυά ντε Πούτι ζῇ σήμερὰ σὲ Χόλλυγουντ μαζί με τὴν μητέρα της σ' ἕνα μικρὸ, κομψὸ παλατάκι.

Τὸ ἐπιπλα εἶνε ἡ πολὺ μοντέρνα ἢ πολὺ παλαιὰ. Διάφορα βιβλία εἶνε σκορπισμένα παντοῦ σὲ κάθε ἐπιπλα. Βιβλία φιλοσοφικά καὶ συγγράμματα μηχανικῆς.

Μία μέρα πού πῆγε σὲ σπῆτι της κάποιος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος νὰ τῆς πᾶρῃ συνέντευξι, τὴν βρῆκε νὰ κρατᾷ σὲ χέρι της ἕνα φύλλο χαρτοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐγράψανε κάποιον γεωμετρικὸν σχῆμα.

Ἡ καλλιτέχνις ἀντελήφθη τὴν ἐκπληξί του καὶ τοῦ ἐξήγησε με τὸ γλυκύτερο της χαμόγελο:

— Προσπαθῶ τώρα νὰ μάθω λεπτομερῶς τὸ μηχανισμό τοῦ μοτέρ ἐνὸς αὐτοκινήτου. Ἀντελήφθη, ὅτι μὴ γυναῖκα πού θέλει νὰ διευθύνῃ πραγματικῶς αὐτοκίνητο, πρέπει νὰ τὰ ξέρη ὅλα.

Τῆς πρῶτες μέρες πού ἐπῆσαν σὲ Χόλλυγουντ, εἶχα βγῇ περίπατο με τὸ αὐτοκίνητό μου μαζί με τὴν μητέρα μου. Ἐπῆγαν ἀρκετὰ μακριὰ. Τὸ αὐτοκίνητο ἔξαφνα, ἔπαθε κάποιαν βλάβη σὲ μέρος ἐρμηκὸ ἐντελῶς καὶ ἀσύχαστο. Ἀναγκασθήκαμε τότε νὰ μείνωμ ἐκεῖ μισὴ μέρα ὥσπου νὰ μᾶς ἐλθῇ βοήθεια.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔκαμα ὄρκο νὰ μάθω ἐντελῶς τὸ μηχανισμό τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὸ μοτέρ του γιὰ νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ ἐπισκευάσω μόνη μου καὶ τὴ σοβαρώτεση βλάβη!

Μὲ τὰ ρήματα πού κερδίζει τώρα ἡ ἀριστοκρατικὴ καλλιτέχνις προσπαθεῖ νὰ ξανακάμῃ τὴν χαμένη οἰκονομική της περιουσία. Ἀπὸ λογία πού τῆς ἔφυγαν, φαίνεται ὅτι ἔχει ὅπ' ὅπιν της νὰ ἐργασθῇ ὅσο εἶνε νέα. Καὶ ὅταν φθάσῃ στὰ τριάντα χρόνια, πού εἶνε τὸ ὄριον τῆς ηλικίας γιὰ τίς γυναῖκες τοῦ κινήματογράφου, θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Εὐρώπην καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παλαιὰ ἀριστοκρατικὴν της ζωὴν.

Ποῖος ξέρει τότε, με τὰ ἐκατομμύρια πού θὰ ἔχῃ συγκεντρώσει ἀν δὲν κάμῃ καὶ ἕναν τρίτο γάμο εὐτυχέστερο ἀπὸ τοὺς δύο προηγουμένους!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΗΠΟΣ ΕΧΑΣΑΤΕ ΤΙΠΟΤΕ;...

Ὁ ὠραίος γάλλος κόμης ντὲ Γκορμπόν— διάσημος γιὰ τίς ἐρωτικὰς τῆς περιπέτειες, σὺν τοῖς πρόσδομος τοῦ Καζανόβα— ὅταν ἐπιλοξενεῖτο στὴν Αὐλὴ τῆς Ἀγγλίας ἐρωταῖσθηκε τὴν ὀραία ἀριστοκρατίδα καὶ τὴν Χάμιλτον, ἡ ὁποία ἐπὶ τῆς τῶν ἀγύπτης τρελλὰ.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦς ὁμως κοινολογήθηκε σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία, καὶ οἱ ἀριστοκρατικοὶ κύκλοι τοὺς ἐσχολάζαν δυσμενῶς.

Ἡ μίς Χάμιλτον τὰ ὑπέφερε ὅλα αὐτὰ με τὴν ἐλπίδα πὺς ὁ κόμης ντὲ Γκορμπόν θὰ τὴν ἐνυμφεῖτο.

Ἐσπινάκα ὁμως ὁ κόμης ἐτοίμασε μὴ μέρη τίς ἀποσκευῆς του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆς λαίδης Χάμιλτον υἱὸς τὸ ἐπιληροσφορήθησαν αὐτὸ, ἔτρεξαν καὶ τὸν προφθάσαν σὲ Ντονόρες, τὸν πρῶτον σταθμὸν ἐξω ἀπ' τὸ Λονδίνο. Πανοπλοὶ σὺν ἀστακοὶ παρουσιάστηκαν μπροστὰ του, τράβηξαν τὰ πιστόλια τοὺς καὶ τοὺς εἶπαν:

— Κύριε κόμης φεύγατε!

— Βεβαίως.

Μήπως ἐξήμαστε τίποτε στὴν Ἀγγλία!

Ὁ κόμης κατάλαβε πὺς τὴν εἶχε ἀσχημα. Δὲν θὰ τὸν ἀφῆναν νὰ περῇσῃ. Θὰ τὸν ἐσκότωναν— σὺν σκυλὶ. Καὶ ἀπάντησε:

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

— Μακράν άφ' ήμιν οι πειρασμοί και της σαρκός τά σκάν-
δαλα Ι...
— Εύλόγησον πάτερ Ι...

Επανελέμβαναν οι μοναχοί, στρογγυλοί και γεμάτοι αίμα και
φωτιά, φαρδύ μάνικα θηρία ύπό ράσον αλογερινόν.

Μακράν οι πονηροί διαλογισμοί και ή σάββας των Σατανάδων
της γαέννης του πυρός!

— Εύλόγησον πάτερ Ι...

Ρινόφωνα ψάλλαν οι μοναχοί, ταπεινά ύποκλινόμενοι πρό του
ήγουμένου.

— Ο Θεός των πατέρων ήμιν, ό εύλογών τους εύλογούντας
και άγιάζων τους πρός αυτόν πεποιθότας, αυτός δώσαι ήμιν ύπνον
ελαφρόν και πάσης Σατανικής φαν-
τασίας άπληλαγμένον.

— Κύριε έλέησον Ι...

Προσέκλιναν και πάλιν οι μο-
ναχοί, πλατύστηθαι, παχύγλουτοι
και με δειμένα νεύρα, σαν ταύροι
δυνατοί και άκα άρλητοι Ι...

— Κύριε έλέησον Ι...

Μακράν άφ' ήμιν οι πειρασμοί. Με αυτοκρατορικά χυσιούλα και
παλινές, παμπάλαιες εικόνες στους

τοιχούς του. Είδονες πού ή εύλάβια των γυναικών, σε κάθε πα-
νηγύρι και τά καλλιτεχνικά των καλογήρων γούστα, είχαν άσβε-
στώσει γύρω-γύρω «πρός ψ χιχίν ώ μέλειαν».

Και έπειτα οι διάφοροι πανηγυριστά, τό θεωρούσαν θρησκευ-
τικό καθήκον τους, να γράφουν δίπλα στους άγιους τά δνόματά τους,
για να τους «φυλάνε» και έτσι
έβλεπε κανείς δίπλα στο μισο-
σχημένο του άγίου όνομα, τό
όνοματεπώνυμο του ταπεινού
πανηγυριστού:

— «Άγιος... Νικολάκης Πα-
ληκαρένης, Γυρολόγος»!

— «Όσιος... Τριαντάφυλλος
Κοτσονάτος» Ι... «Η Μεγαλομύ-
την... Κυρά Ρήνα του κύρ Βασίλη
του Μαγκάκη» Ι...

Τί δόξες και τί γλέντια πού είχε δει τό Μοναστήρι, έδώ και
λίγα χρόνια...

Εκεί μαζεύονταν όλο τό χωριό με ζυρνάδες και νταούλια,
τραπέζια και χοροί έγίνοντο και έπειτα οι προσκυνητά γύριζαν
καβαλάρια και άνθοστεφανοί στην πόλη Ι...

Τόρι φτώχεια και κ' ό!
Τά κελιά άραχνιάσαν, μόνον κανέναν άρρωστο πηγαίνει, για
καθαρό αέρα, και για να πιη νερό άπό την άραποβρύση, πού ξε-
πατρώνει τους άδυνάτους και θεριβεi τους άνδρειομένους.

Τη τελευταία όμως τη χρονιά ό κύρ Κοκκινογούλης, μετά της
κνίκας του, πήγε και πανω να ξεκαλοκαιριάσει. Γέρος ό Κοκκι-
νογούλης είχε πλουτίσει στο έξωτετικό κ' ήθε φορτωμένος με χρυσά
δαχτυλίδια και κειδένες στη πατρίδα του για νάρθη νύφη και «ν'
ά απύση τά πολυπαθή και πολυβασανισμένα κώλα του» όπως
έλεγε ό δάσκαλος.

— Γυναίκες σάν τό κρύο νερό στη ξενιτιά, έλεγαν ό κύρ Κοκ-
κινογούλης, «άλλά παλουτίσι από τον τοκο σου κι' ός είν' και
μπαλωμένο»!

Και βρέθηκε μεν τό παλουτίσι τό έντόπιον, τό όποϊον δέν ήταν
μπαλωμένο, ανέλαβε όμως να μπαλωθ ή άργότερα με τον άμε-
ρικάνο τον Κοκκινογούλη...

Όλες ή γυϊτανοφρόδες και χαμηλοβλεπόμενες του χωριού σε
κίνησι πού τό νυφοδιάλειμα του κύρ Κοκκινογούλη.

— Χριστάκι με σόρα! Χαρά στην πού θα τον πάρη!

Και δόσ' του προσεγγές στον ύψιστο και κάμματα στους άγιους
και κηριά στις έκκληρίες.

Μά τέλος, μονάχα ή ευχή της Κούλας της
Τσιριτσιπούλου άκούσθηκε και μία νυχτιά, ό
Πάτερδός, Παπα-Σουρτάρος τους ένωσε
«νύμφιον ανθρώπων και Θεού».

Μετά το γάμο ό κύρ Κοκκινογούλης, για
να δείξη ότι είνε «έξευρωπαϊσμένος από την
...Άμερικη» έπήγε να «παραθερίσει» στο
Μοναστήρι...

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά!

Ανοστατώνει από πειρασμός ή παρουσία
της Κούλας, στο Μοναστήρι.

Οί καλόγηροι ταράχτηκαν, σάν να είχαν
μπή όλα τά διαβολικά τάγματα στις κοι-
λίες των Ι...

Πάπαρδός κι' ό ήγού-
μενος.

Νέος, ύψηλός και ώραιος, άκόμη ό ήγούμενος. Άνεβραζεν από
ζωήν και άνθιζε από ήγεία. Έκεί πάνω ή καθαρή ή φύσις τον
έθρεψε, τά βουνά του έδωσαν κάτι από τη μεγαλοπρεπή τους
άγριότητα, τά έλατα από τη δύναμή τους, και οι παλιοί τοίχοι
του Μοναστηριού, με τους κατάμαυρους τους βράχους, κάτι άπ'
τη θεριακωσύνη τους. Τis βουές των νεφών, πού πέφταν άφρι-
μένα στις σάρες και τους άγριους γκρεμούς, μέσα στο αίμα του τις
άκουγες κανείς! Η φύσις είχε χωνευθεί μέσα στη ψυχή του. Μέσα
στο Μοναστήρι, ταπεινός και ά-
γιος. Όταν όμως έπαιρνε τό
τοίφεμά του, να βγή να κυνη-
γήση τσαρκάδια κι' αιοιογούρου-
να κ' έννοιόθε έλεύθερο τον
έαυτό του, μέσα στα δέντρα με
τους νέους, τους χυμούς και την
σφριγώσαν φύσιν, τότε γινόταν
άλλος άνθρωπος, ή καλύτερα
όχι άνθρωπος, άλλα θηρίο του
δομ' ύ...

Σάν τό καθάριο έλεγχο ένέν-
τωνε τά χείλια του, έφούσκωνε
τά ρουθούνια του και ροζολούσε
χλιμιντρίζοντας, από πλάγιες
και σάρες, σάν καταράκτες
άφρισμένους και ακράτητους...

Αουλούδι της αβλής, σάν βασιλικός σε γλάστρα, πού τον μι-
ραίνανε τά γέγρακα του Κοκκινογούλη χείλια, ή Κούλα δέν μο-
ρούσε να άντισταθ ή στην όμη της φύσεως και να μη συμπάθησ
τόν άγιον και άγιον πατέρα Ι...

Οί καλόγηροι όμως τό μν-
ριστήκανε. Κρυπολιμήματα την
ήμέρα, παραφυλάγματα την νύ-
χτα έγίνοντο. Ένας μάλι-
στα από αυτούς, ό άγιος Λαυ-
ρέντιος, τό είχε πάρει κατακαρ-
δα τό ζήτημα.

Γιατί αυτή ή ποσιμής
στον προσιτάμενο, όταν έπαρ-
χουν τόσοι, όπως πρέπει, στην
Μονή καλόγηροι!

Μιά ήμέρα πού βρήκε την Κούλα, μοναχή της «έπέσεισε τον
κόδωνα της θείας άμαρτίας».

— Μην έκκλίνεις την καρδιάν σου, εις λόγου, πειρασμού! της
είπεν.

Αυτή διαμαρτυρήθηκε κι' έκαμε τό σταυρό της.

— Και μη προφασίζεσαι προφάσεις έν άμαρτίας, συνέχισε ό
μοναχός με φριγισμό.

Τη Καλογερινή αυτή συνομιλία, μυρίστηκαν ό ήγούμενος και
κίλησε τους καλόγηρους για να έξορκίσουν τον πειρασμό, πού μέσα
εις τās δεινοάς τον έκάθηνε.

Μακράν των έργων του Σατανά, του συμβούλεψε ό Θεός των πα-
τέρων ήμιν, ό ειλογών τους ειλογούντας και άγιάζων τους πρός αύ-
τόν πεποιθότας, αυτός δώσαι ήμιν, ύπνον ελαφρόν και πάσης
Σατανικής φαντασίας άπληλαγμένον!

— Εύλόγησον πάτερ! άπαντούσαν, προσκλινόμενοι οι μοναχοί.

— Μην άφήσετε τους διαλογισμούς σας, να τους κατοικωμενίσω
ό Σατανάς, διότι έργα αυτού οι κακοί λογισμοί και επίθυμια!

— Εύλόγησον πάτερ!

— Ο άγιος Άγνώνιος κατενίκησε τον πειρασμόν, πολλή στή-
ματα λαβόντα, πρός κόλασιν ή άμαρτίαν των ψυχών.

— Κύριε έλέησον!

— Έστέ άκλόνητοι ως ό βράχος και καθαροί ως ή χιών άκα-
τάεσθε τον τρισκατάρατον!

— Κύριε έλέησον!

— Μακράν άφ' ήμιν οι πειρασμοί και της σαρκός, οι σκάνδαλα.

— Εύλόγησον πάτερ Ι...

Τά μεσάνυχτα μέγας συναγεμός στη Μο-
νή. Οι καμπάνες χτυπούσαν και οι μοναχοί
άγριοι και βλοσυροί, όλημένοι με μαγγοφές
και με δίκρανα, τραβούσαν πρός τό κελί του
ήγουμένου.

Ένταυθα εισήλθεν ό τρισκατάρατος ως
ήμίγυμος γυνή! Ένταυθα διά να κολλάσιν
τόν πατέρα ήγούμενον. Δράμμεν πλήρεις
πίστεως πρός τα έκ' Ι! οδύλιαζαν.

Από τον κοσμοχαλασμό και την όχλα-
γωγή, έτρεξε και ό φτωχός Κοκκινογούλης.
Εμφανισθείς από τό «πατιρντί» στον ύπνο του,
μισογυμνος και με κηριατίζοντα τά νυχτικά του.

— Τι είνε; τι συμβαίνει;

— Ο Διάβολος λαβών μορφήν γυναικός εί-

— Κύριε έλέησον, έπρόσθεσε και ό Κοκκινογούλης συντατρι-
μ' ή γυναίκα μου! Συνέργειες του Σατανά. Κύριε

έλέησον Ι...

Κ' έτσι άποκλινόμενος, καθώς ήταν γονά-
τω κάτω κι' άρχισε να σταυροκοπείται:

— Μισοτί μου Κύριε Ι...

Έπρε έσπερα, έντρομος, της Κούλας του
τό γέρο, τάρβησε πρός τά κελιά τους, γεμάτος
και καπνός, γεμάτος από θείο κατάπληξη

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά!

Κ' όμως τον Σατανά τον είχε δίπλα του Ι...

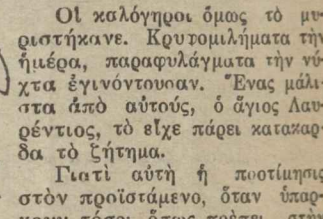
Σταμ. Σταμ.

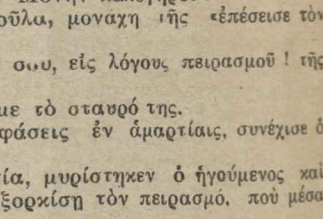
Εύλ ησον πάτερ!

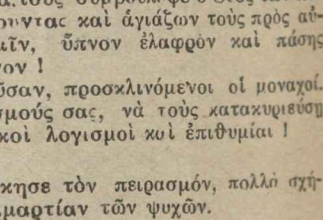
Τί δόξες και τί γλέντια πού είχε δει τό Μοναστήρι άλλοτε!

Εύλ ησον πάτερ!

Εύλ ησον πάτερ!

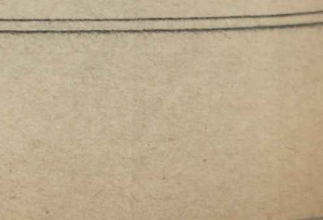
Εύλ ησον πάτερ!

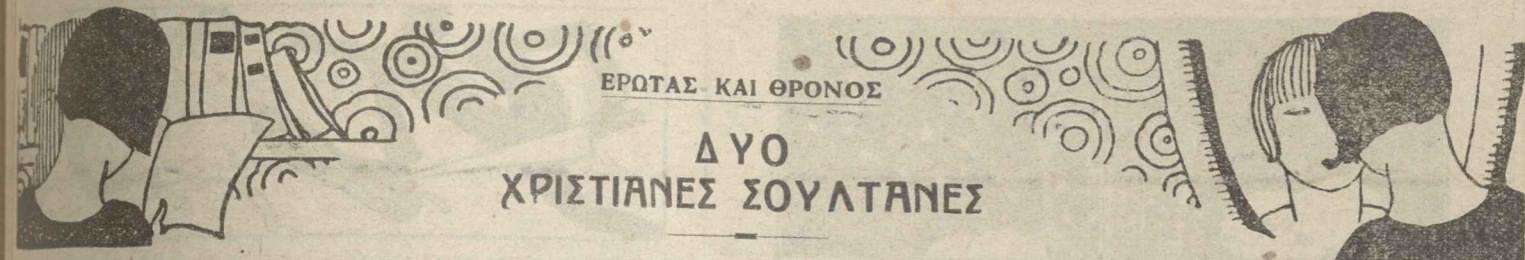
Εύλ ησον πάτερ!

Εύλ ησον πάτερ!

Εύλ ησον πάτερ!

ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΘΡΟΝΟΣ

ΔΥΟ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΕΣ ΣΟΥΛΤΑΝΕΣ

Ένα τζαμί πού έχει την ιστορία του. Ο Σουλτάνος και ή βασκοπούλα. Η Γκιουλ Μπαχάρ στην Πόλη. Η έξορ-
της Τέ παιδί της. Η περιπέτεια της Αίμς ντέ Ριβερ. Από τό Παρθενάγειο στα χέρια των πειρατών.
Στό Άλγέριο... Η μητέρα Μαχμούτ του Β'.

Στην Τραπεζούντα υπάρχει ένα ώραιότατο τζαμί, τό 'Ιμαρέτ,
πού έχει μία περιέργη αισθηματική ιστορία:

Λιγόνται ότι κάποτε ένας Σουλτάνος, περνώντας από την κοι-
νότητα Λειβερύ—λίγο πέρα από την Τραπεζούντα—, κατέβηκε από
τό όλογο του κι' έκάθησε κοντά σε μία πηγή κρύου και καθαρού
νερού. Έξαφνα, μέσα από τους θάμνους, βγαίνει μία πανέ-
μορφη βασκοπούλα, κόρη του παπά της Λειβερύ, ή Μαργή, πού κα-
τήριε με τά προβάτα της να τά ποτίση. Ο Σουλτάνος χτυπήθηκε
άμεσα από τη δροσερή όμορφιά της κόρης, την έκάλωσε κοντά του,
της έδωσε ένα χρυσό ποτήρι πού έφερε μαζί του και την έπρό-
στασε να του φέρη νερό από την πηγή.

Η βασκοπούλα έγινε πού ποτήρι και τό έφερε στον άγνωστο
καρδίτη κι' εύρέθηκε και χάρι, είχε όμως από άπροσεξία τό με-
γάλο δαχτυλίο του χεριού της μέσα στο
νερό. Ο Σουλτάνος δυσχεστώθηκε,
της είπε να χύσει τό νερό και να του
φέρει άλλο καθαρό. Άλλ' όταν ή Μα-
ργή έφερε τό δεύτερο ποτήρι έπλεαν
στην επιφάνεια του νερού φράγανα
και χορτάκια.

Θύμωσε ό Σουλτάνος, και πού έξε-
ρι αν δέν διέταξε να κακοποιήσουνε
τη βασκοπούλα. Μά εκείνη έπρόσθεσε
και με σεβασμό και με θάρρος του έ-

πείθε εν είς τό ήγούμενο τό κελλίον!

Όταν ό στρατός έφθασεν στο κελλί,
ένας δυνατός κρότος άκούστηκε, ή πόρ-
τα άνοιξε και μία μορφή γυναικίας γλύ-
στησε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Όσο να συνέλθουν και την κυνηγή-
σουν οι καλόγηροι, αυτή είχε χαθεί και
ό ήγούμενος φροντίσας τά χυσιά του
έκπληκτος, στήν πόρτα μέγας και
έκτακτος, έδύτηνης και υπερέφρα-
νης, θύμας έβρισαν νικήτρια.

Όλοι τότε έσκυψαν τας κεφαλές των
και μοναχά ό Κοκκινογούλης ήταν ά-
νιχνος.

— Μαρέ, πώς να ήταν ή γυναίκα
μου, γυνή σου.

— Κ' έξορκίσεις αυτόν εις τό πυρ
ού έξορκισόν, τό ήτοιμασμένον δι' αυτόν
και τους διαβόλους αυτού, ειπε ό ήγού-
μενος.

— Βρέ τη γυναίκα μου, πήρες νταβλαρόπαπα! τούτε με πόνο ό
Κοκκινογούλης, άλλα τη στιγμή εκείνη φάνηκε έρχομένη από τό
κελλί της τό κελλί, και ή Κοκκινογούληνα, εύπροσέως και σεμνά
τυμνήτη, ταραγμένη και άνήσυχη.

— Τι συνέβηκε έδώ καλέ;

— Όλοι σταυροκοπήθηκαν.

— Ότε δέν ήτανε αυτή!

— Ό Τρισκατάρατος ήλθεν άπόψε, στο κελλί μου, άνεκραύγασε
ό ήγούμενος, ήλθε λέγω λαβών την μορφήν της έναρέτου συζύγου
μου, κύριε Κοκκινογούλη! Είνε όμως τό όνομα του Κυρίου δεδο-
μένον ότι νικήτης έξηλθεν της δοκιμασίας ταύτης.

— Ο Τρισκατάρατος έλαβε την μορφήν της Κυρίας Κούλας Ι-
έλεγε 'Ελέησον! Σταυροκοπήθη τό παχύσβερχο και γεννηοφόρο
παιδί μου!

— Κύριε έλέησον, έπρόσθεσε και ό Κοκκινογούλης συντατρι-
μ' ή γυναίκα μου! Συνέργειες του Σατανά. Κύριε

έλέησον Ι...

Κ' έτσι άποκλινόμενος, καθώς ήταν γονά-
τω κάτω κι' άρχισε να σταυροκοπείται:

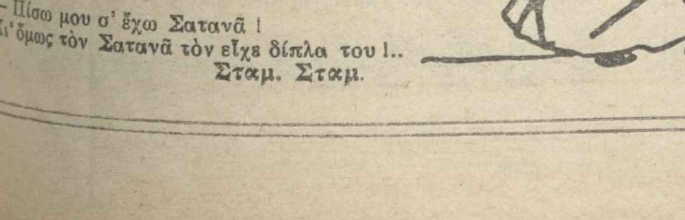
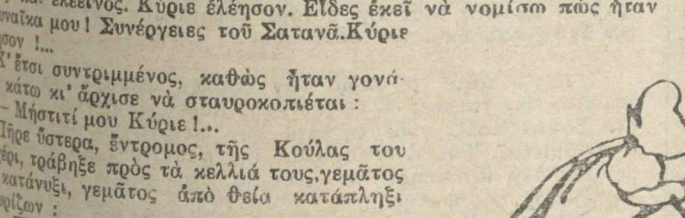
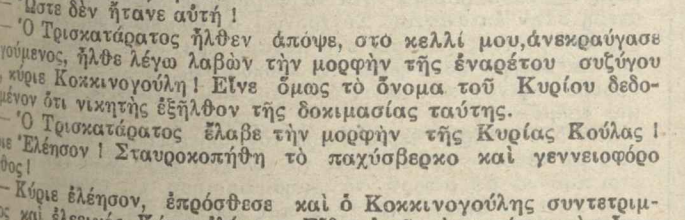
— Μισοτί μου Κύριε Ι...

Έπρε έσπερα, έντρομος, της Κούλας του
τό γέρο, τάρβησε πρός τά κελιά τους, γεμάτος
και καπνός, γεμάτος από θείο κατάπληξη

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά!

Κ' όμως τον Σατανά τον είχε δίπλα του Ι...

Σταμ. Σταμ.

έξηγηση ότι τό νερό της πηγής είνε πολύ κρύο. Γι' αυτό για να
μη κουλολογήσιν ό μεγάλος μας άρχοντας, πού ήταν τόσο Ιδρωμένος,
τού ειπε, έτόλμη να μεταχειρισθώ τους τρόπους εκείνους, φέρον-
τας τό νερό... Άλλά τώρα πιά πού πέρασε άρκετή όρα, πέρασε
και ό κίνδυνος, και θα φέρω στον πολυχρομένο μας άρσενη, ένα
ποτήρι καθαρό νερό από την πηγή.

Ο Σουλτάνος έθαύμασε με τά λόγια της και ρώτησε.

— Ξέρεις ποιός είμαι;

— Όχι. Φαίνεται μόνο μεγάλος άρχοντας και στοχάζομαι μην
είσαι ό Σουλτάνος!

— Λοιπόν, ναι, ό Σουλτάνος είμαι!

Και την έβαλε να καθήση κοντά του. Η παπαδοπούλα έτρεψε
από τη συγκίνησή της.

Ο Σουλτάνος την έρώτησε πολλά και ή
άπαντήσεις δυνάμωναν την εύχαριστήσή
του. Ήταν πιά έρωτοχτυπημένος μαζί της.

Καβαλλικεύει λοιπόν άμέσως πηγαίνει
στη Λειβερύ, βρίσκει τον πατέρα της, Μα-
ργή και τη ζητά να την πάρη γυναίκα του.

— Ήσυχας, του λέει ό Σουλτάνος, ή
κόρη σου θα γίνη Σουλτάνα, άλλα θα με-
νη χριστιανή. Και σύ, παπά, θα ζήσης
εύτυχισμένος.

Η Μαργή μετονομάσθη άμέσως από
τόν έρωτευμένο μονάχη Γκιουλ Μπαχάρ (ά-
νομιμο τριαντάφυλλο), ώδηγήθηκε με
βασιλικές τιμές στην Κωνσταντινούπολη,
έγενε νόμιμη γυναίκα του Σουλτάνου και
μετά ένα χρόνο μητέρα του γιου του και
διαδόχου του.

Με τον καιρό, ή Σουλτάνα Γκιουλ Μπα-
χάρ άπέκτησε μεγάλη έπισημή στον άντρα
της και γίνηκε αείμα ν' άποκτήσουν μεγά-
λα προνόμια οι Χριστιανοί. Προς χάρι της
ού συμπαινώτες της Λειβερύαν οι δέν έπλη-
ρωναν ούτε χαρίζαι, ούτε κανέναν άλλο
φύλο.

Έπειτα όμως με τον καιρό, ό τογός
της τύχης άλλαξε για τη χριστιανή Σουλτάνα.

Η Γκιουλ Μπαχάρ έπασε σε δυσμένεια και
διώχθηκε με τό γυνά της στην Τραπεζούν-
τα, όπου όμως δέν έπαψε να περιβάλλεται
με τον άνήγοντα στη Βασιλομνηστήρα σεβ-
σμό και ν' αναφέρε ήγεμονικά τό γυνά της.

Για να δείξη στους Όθωμανούς ότι αν και
χριστιανή σεβόνταν τη θρησκεία του άντρα
της πού ήταν και θρησκεία του γιου της.

Τζαμί της πόλεως. Σε αυτό κατοικεί και ιεροσπουδαστήριο, ό
δέν κήπος του είνε ένας από τους όμορφότερους.

Κατά τον Όθωμανόν συγγραφέα Σαφίετ άρσενη την Γκιουλ Μπα-
χάρ παρέλαβε έπειτα ό Πορθητής Μωάμεθ ό Β' και την επάντα-
ψε με τό γυνά του Βαγιαζήτ. Και πράγματι, κατά τον Έλληνα
ιστορικό Χαλκοκονδύλη, ό Πορθητής άμα έβρισκε κανένα ώραιόκο-
ριτά ή τό έτελεσε στο χαρέμι του, ή τό διηύθυνε στα χαρέμια των
γυνών του. Μιά άπ' αυτές θα ήταν φαίνεται και ή παπαδοπούλα
της Λειβερύ. Άλλά και από άλλες πηγές φαίνεται ότι ή Μαργή
είνε ή μητέρα του Σουλτάνου Σελήμ του Α' πού γεννήθηκε στο
1467 και ανέβηκε στο θρόνο στα 1512.

Άλλη χριστιανή Σουλτάνα είνε ή μητέρα Μαχμούτ του Β'. Αυτή
ήταν Γαλλίδα και όνομάζονταν Αίμς ντέ Ριβερ.

Γεννήθηκε στα 1768. Οι γονείς της από τη Νάντη κατάγονται
άποκατεστάθηκαν στη γήσο Μαρτινίκα. Η Αί-
μς, πρώτη ξαδέλφη της Ιωσήφινας—της πρό-
της γυναικας του Μεγάλου Ναπολέοντος—σε ή-
λικία δέκα χρονών ταξιδεύτηκε από τους γο-
νείς της στη Γαλλία για να τελειώσει τις σπου-
δες της. Η Αίμς έμεινε όχτώ χρόνια σε ένα
Παρθενάγειο όπου άπέκτησε λαμπρή μόρ-
φωσι και αναπτύχθηκε σε τέλεια όμορφη.

Ήταν 18 ετών όταν συνόδευσε από μία
γορή φιλιά της, έναγύριζε στη Μαρτινίκα. Στο
δρόμο τό πλοίο έκανε νερό, εκινδύνευσ να
βουλιάξη, όταν έξαφνα ένα άλλο Ισπανικό

έχτισεν εκεί τό τέμενος 'Ιμαρέτ, τό μεγαλειότερο και κομψότερο
Τζαμί της πόλεως. Σε αυτό κατοικεί και ιεροσπουδαστήριο, ό
δέν κήπος του είνε ένας από τους όμορφότερους.

Κατά τον Όθωμανόν συγγραφέα Σαφίετ άρσενη την Γκιουλ Μπα-
χάρ παρέλαβε έπειτα ό Πορθητής Μωάμεθ ό Β' και την επάντα-
ψε με τό γυνά του Βαγιαζήτ. Και πράγματι, κατά τον Έλληνα
ιστορικό Χαλκοκονδύλη, ό Πορθητής άμα έβρισκε κανένα ώραιόκο-
ριτά ή τό έτελεσε στο χαρέμι του, ή τό διηύθυνε στα χαρέμια των
γυνών του. Μιά άπ' αυτές θα ήταν φαίνεται και ή παπαδοπούλα
της Λειβερύ. Άλλά και από άλλες πηγές φαίνεται ότι ή Μαργή
είνε ή μητέρα του Σουλτάνου Σελήμ του Α' πού γεννήθηκε στο
1467 και ανέβηκε στο θρόνο στα 1512.

Άλλη χριστιανή Σουλτάνα είνε ή μητέρα Μαχμούτ του Β'. Αυτή
ήταν Γαλλίδα και όνομάζονταν Αίμς ντέ Ριβερ.

Γεννήθηκε στα 1768. Οι γονείς της από τη Νάντη κατάγονται
άποκατεστάθηκαν στη γήσο Μαρτινίκα. Η Αί-
μς, πρώτη ξαδέλφη της Ιωσήφινας—της πρό-
της γυναικας του Μεγάλου Ναπολέοντος—σε ή-
λικία δέκα χρονών ταξιδεύτηκε από τους γο-
νείς της στη Γαλλία για να τελειώσει τις σπου-
δες της. Η Αίμς έμεινε όχτώ χρόνια σε ένα
Παρθενάγειο όπου άπέκτησε λαμπρή μόρ-
φωσι και αναπτύχθηκε σε τέλεια όμορφη.

Ήταν 18 ετών όταν συνόδευσε από μία
γορή φιλιά της, έναγύριζε στη Μαρτινίκα. Στο
δρόμο τό πλοίο έκανε νερό, εκινδύνευσ να
βουλιάξη, όταν έξαφνα ένα άλλο Ισπανικό

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΑΥΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ο ΕΛΛΗΝ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

Τὸ βασιλικὸ καράβι ποὺ κινδυνεύει. Νικόλαος Α' καὶ Παπακρήστος. Ὁ Τσάρος ὑπὸ περιορισμὸν στὶς καμπίνες τοῦ. Ὁ «κακὸς Παπᾶς» καὶ ἡ δύναμις τῆς δεξιᾶς τοῦ. Παπακρήστος καὶ Καποδίστριας. Ἐνας τυχερὸς ἄνδρας. Ὁ συγκινητικὸς θάνατος τοῦ Παπακρήστου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Νικόλαος Α' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους φιλέλληνες ἡγεμόνες. Ὅχι μόνον δὲν δυσσεβήθηκε γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ἐπαιξε ὁ Ρωσιστὴς ἐν τῇ ναυμαγίᾳ τοῦ Ναυαρίνου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ναυμαγίᾳ τοῦ 1828 ἐκινήθη ὁ πόλεμος τῆς Τουρκίας, ποὺ ἐτελείωσε μὲ τὸ θρίαμβον τῶν Ρωσικῶν δυνάμεων. Κατὰ τὴν διαρκείαν τοῦ πολέμου αὐτοῦ συνέβη τὸ ἀκόλουθον περιεργὸν ἐπεισόδιον:

Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1828 ὁ Ρωσικὸς στρατὸς εἶχε καταλάβει τὴ Βάρνα, πόλιν ἀνήκουσαν τότε στὴν Τουρκία. Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὁ ὁποῖος συνόδευε τὸ στρατὸ τῆς καταληψίας, ἐμπήκε σ' ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ πᾶν στὴν Ὀδησσό. Ἀλλὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ στάθηκε κακότυχο. Φοβερὴ τρικυμία, συνοδευομένη ἀπὸ καύταιο γιόνι κατέλαβε τὸ πλοῖο. Τὸ χειρότερον ὅμως ἦταν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἀνακατευότανε στὴν κυβερνήσι τοῦ πλοίου καὶ εἶδνε διαταγὰς, παρέλυε ὅλες τὰς προσπάθειες τοῦ πλοίαρχου καὶ ναυτῶν. Κανεὶς δὲν τόλμιζε νὰ ὑποδείξῃ στὸν Τσάρο ὅτι ἡ διαταγὴ τοῦ δὲν ἦταν κατάλληλος γιὰ τὴν περίστασι.

Ἐπὶ τὸ πλοῖο παραδόθηκε τὴν διάκρισι τῶν ἐξαγριωμένων κυμάτων, κανεὶς δὲν ἔξερε ποὺ βρισκότανε καὶ ποὺ πῆγαινε, ὅταν ἔξαφνα παρήγγειλε μὲ φωνὴν ὅτι τὰ κύματα εἶχαν σπρώξῃ τὸ καράβι ὅχι μακρὰ ἀπὸ τὸ μπουγάκι τοῦ Βοσπόρου! Τότε βρεθῆκαν μπροστὰ τὸν Τσάρο δύο πλοῖα: τὸ πλοῖο ποὺ ἔφερε τὸν Αὐτοκράτορα, ἡ δὲ ἔπειτα σὲ λίγο ἀπάνω στοὺς βράχους τῆς ἄγριας ἐκείνης ἀκτῆς καὶ θά τσακίζονταν, ἡ δὲ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ ζητήσουν σωτηρίαν μπαίνοντας μέσα στὸ Βόσπορον, σὲ Τουρκικὸ λιμάνι, ἀλλὰ τότε ὁ Τσάρος θὰ γινόταν αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν σὲ ἐμπόλεμον κατὰστασι!

Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος, ἀφοῦ ἔλασε κάθῃ ἐπὶ σωτηρίας, ἔγραψε σ' ἕνα κομμάτι χαρτί τὰς τελευταίας τοῦ θελήσεις — σχετικὰς μὲ τὴν διαδοχὴ τοῦ Θρόνου — καὶ παρέδωκε τὸ ἔγγραφο τοῦτο σ' ἕνα ὑποσιτιστὴ τοῦ, γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στ' Ἀνάτορα ἢ ἡ τύχη τὸν βοηθούσε νὰ σωθῇ. Ἐπειτα, διέταξε τὸν πλοίαρχον νὰ μῇ στὸν Βόσπορον καὶ ἐν ἀνάγκῃ, ἂν ἐκινδύνευαν νὰ αἰχμαλωτισθῶν, ν' ἀνατινῇ τὸ πλοῖο στὸν αἶρα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τῆς ἀπελπίσεως, ἕνας ἀπὸ τοὺς κατωτέρους αξιωματικούς τοῦ πλοίου, Ἕλλην τὸ γένος, ὀνομαζόμενος Δημήτριος Παπακρήστος, παρουσιάστηκε μὲ τόλμην μπροστὰ στὸν Αὐτοκράτορα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ κατορθώσω καὶ τὸ καράβι νὰ μὴ χτυπήσῃ στοὺς βράχους, καὶ στὸ Βόσπορον νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον, ἀλλὰ μὲ μιά συμφωνίαν.

— Δέγε γρήγορα τὴ συμφωνίαν σου! διέταξε ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκνευρισμένος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ εὐδοκήσῃ νὰ διατάξῃ νὰ παραδοθῇ σὲ μένα ἡ κυβερνήσις τοῦ πλοίου ὡς πὺν νὰ φτάσωμε στὸν πρῶτον Ρωσικὸν λιμένα! Ἀπαῖτό νὰ τὸ κυβερνήσῃ μόνος ἐγὼ!

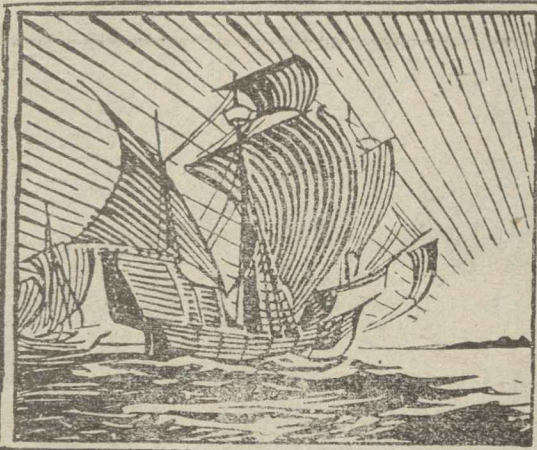
Ὁ Τσάρος, ἂν καὶ τὸν ἐπείραζαν οἱ τρόποι αὐτοῦ, τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰτὶ ἔβλεπε τὸν κίνδυνον. Τοῦ ἀνέθεσε λοιπὸν τὴν πλοιαρχίαν καὶ ὁ Παπακρήστος ἐφώνησε ἐπιτακτικῶς:

— Ἀπαῖτό νὰ κατεβῇ ἡ Μεγαλειότης Σας μὲ ὅλη τὴ συνοδείαν τῆς στῆς καμπίνες τῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας νὰ μὴ βγῇ κανεὶς μέχρι νεωτέρας διαταγῆς!

Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἔννοουσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διαταγὴν αὐτήν, καὶ ὁ τολμηρὸς Ἕλλην ναυτικός ἀναγκάσθηκε νὰ προσέβη:

— Μεγαλειότατε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος εἰμαι κυβερνήτης τοῦ πλοίου, καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς αἱ διαταγαὶ τοῦ κυβερνήτου ἐκτελοῦνται ἀμέσως καὶ χωρὶς καμμίαν ἀντίρρηση!

Ἡ ἐλικρίνεια καὶ ἡ τόλμη αὐτῆς ἐξέπληξαν τὸν ἱσποτικὸν Αὐτοκράτορα.

κράτορα, ὁ ὁποῖος ἐχαίρετ' ἐν στρατιᾷ τὸν πλοίαρχον καὶ κατέβηκε στὰ καμπίνες μὲ τὴν ἀκολουθίαν του.

Τότε ἀρχισεν πάλιν τιτανικὴ ἐναντίον τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου καὶ ναῦται παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν ἀπαρτία τοῦ Παπακρήστου, ἐκάναν ἀληθινὰ θαύματα στοὺς χειρισμοὺς τοῦ καραβιοῦ, σύμφωνα μὲ τὰ προστάγματα τοῦ Τσάρου. Καὶ ὅσοι ἀπὸ κατερικὸν ἀγῶνα ἀρξάντο ἀπὸ τὸ Παπακρήστον κατάρθρωσε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ νὰ τὸν δώσῃ μιά σταθερὰ ἀποδοχὴν διευθύνει, δηλαδὴ νὰ κανονίσῃ τὴν λεγόμενη «γραμμὴν πλοίου».

Ἡ τρικυμία ἐμάνιαζε ὅλη τὴ νύκτα. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ καὶ μετριώθηκε λίγο.

Ὁ Τσάρος στενοχωρημένος κάτω στῆς καμπίνες, ὅποτε τὸ ὑποσιτιστὴν τοῦ Μαρκιάνου νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν καὶ Παπᾶ (ὁποῖος ὀνόμαζε τὸν Παπακρήστον) ν' ἀνεβῇ στὸ κατὰστρωμα. Ἀλλ' ὁ νέος πλοίαρχος ἀνέβηκε νὰ δεχθῇ τὴν αἴτησιν τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ παρηγγεῖλε ταῖς ἐξῆς:

— Ὅταν ἐβῇ ἡ κατάλληλὴ ὥρα, ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ προσκομίσω τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητι στὸ κατὰστρωμα.

Τὴ δεύτερη μέρα τὸ πλοῖο λοξοδρομοῦσε μὲ μαλακώτερον ἔρπον. Ὁ κίνδυνος ἦεν καὶ ὀλιγοήμερος. Τότε μὲν ὁ Παπακρήστος, ἀφήνοντας λίγη ὥρα τὴν γαβρὰ, κατέβηκε κοντὰ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, τοῦ εἰσήγαγε συγκίνησιν τὴν τολμηρὴν συμπεριφορὰν τοῦ καὶ τὸν ἔλεσε ν' ἀνεβῇ στὸ κατὰστρωμα.

— Δὲν ὀφείλει καὶ κίνδυνος Μεγαλειότητι νὰ εἶπε. Ταξιδεύουμε στὶς ρωσικὰς ἀκτῆς.

Ὁ Νικόλαος Α' ἐξέφρασε τὴν ἐπαιρησίαν του καὶ, κατὰ τὸ Ρωσικὸν ἔθος, τὸν ἐπείραξε καὶ τὸν ἐφίλησε στὰ μάγουλα. Μετὰ ταῦτα χωρὰ καὶ κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος, ὁ Ἕλληνας ναυτικός ἐφίλησε τὸν αὐτοκράτορα ὅμοιον τοῦ Τσάρου συγκινημένος. Ἐπειτα, ἀνέβηκε καὶ ὁ δὲ στὸ κατὰστρωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὰ καράματα τῆς νύκτος ὁ φάρος τῆς Ὀδησσῆς, καὶ τότε μὲν ἡ γαβρὰ τοῦ Τσάρου ἦταν ἀκρότητ' ἡ λασὲ γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν Παπακρήστον καὶ τὸν ὀνόμασε σωτήρα ἐαυτοῦ καὶ ὅλων τῶν πλοίου.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ὥρες τὸ πλοῖο ἔφθισε ἀγῶνα στὸ λιμάνι τῆς Ὀδησσῆς, ὅπου ὁ Αὐτοκράτωρ εἶπε στὸν Παπακρήστον:

— Ἐγὼ θὰ βγῶ μὲ τὴν ἀκολουθίαν μου γιὰ νὰ πάω στὴν Ἱερουσόλημ. Θὰ μὲ συνοδεύσῃτε καὶ σεῖ; ὡς ὑποσιτιστὴ μου!

Ὅταν ἐφθίσαν στὴν πρωτεύουσιν ὁ Παπακρήστος ἀνέβηκε πρὸς τὴν καμπίναν τοῦ Τσάρου καὶ ἐπαρρησιόμορφη. Τὸ κατὰστρωμα τοῦ διελαλήθη μὲ τὰς ἐπιμεριδίας καὶ βροχιακὰς σπασμοὺς στὴν Ναυτικὴ Ἱστορίαν τῆς Ρωσίας.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἕλλην πλοίαρχος ἐπὶ ἐξαιρετικῶς θεοῦ στὸ Ρωσικὸν Ναυτικόν. Οἱ προβιβασμοὶ τοῦ σὲ ἀνώτερες θέσεις ἦσαν γρήγοροι καὶ ταχτικοὶ καὶ σὲ ἡλικίαν 52 ἔτων ἦν καὶ πλοίαρχος. Ὁ Τσάρος τὸν ἐβλέπε συχνὰ καὶ ἄκουε μὲ προσοχὴν τὰς γνώμης τοῦ, ὅχι μόνον γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ ἀλλὰ καὶ γιὰ γενικώτερα. Ἦταν ὁ ἀνδρὸς τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς ἀντιμέθεσης.

Ὁ θάνατος τοῦ Παπακρήστου ὑπῆρξε δραματικὸς καὶ σπουδαῖος κατὰ τὸ 1855, στὴν 6 Ἰαννουάριον. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Ρωσικὸς ναύαρχος παρεβρέθη σ' ἕνα ἐπίσημον χορὸν ποὺ δόθηκε στὴν ἑορτὴν τῆς Ἀνάτορας. Ἦταν εὐθὺμος καὶ κουβένιασε! τὸν Τσάρον. Ἐξάφνα, ἐντελὸς ἀποτόμος, ὁ Παπακρήστος ἐνόησε μὴ μῇ ἀδαισέτα. Ἀπεχαιρέτησε τὸν Τσάρον καὶ καίβανεν τὴν καμπίαν σκάλα τῶν Ἀνακτόρων, ὅταν ἔξαφνα οἱ φρουροὶ εἶδαν τὸν Τσάρον νὰ φέρνῃ τὸ χεῖρ στὴν καρδίαν, καὶ νὰ πεθῇ.

Οἱ φρουροὶ ἀνέβαν στὴν καμπίαν τοῦ Τσάρου καὶ εὐχόμενος διέταξε νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἐνταῦθα. Ἐκεῖ ὁ Παπακρήστος ἐνεύνησε στὴν ἀγκαλίαν τοῦ Τσάρου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΝΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΠΙΡΒΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμεν ὅτι, τὸ πνεῦμα ἐνὸς φιλοσόφου, τὸ πνεῦμα τῆς στιγμῆς, καὶ ὅταν ἀκόμα περᾶσῃ, εἶνε κάποτε ἡ ἀμνηστία τοῦ, μωροῦ τὴν μοιραία σοφιστικὴν ποὺ δημιουργεῖ γύρω του ἡ παρουσία τοῦ καὶ ποὺ τὸν περισφίγγει. Τὴ θέλει, λόγου γιὰ τὴν νῆα τὸν σοφὸν στὴν κυρία, ποὺ ἦρθε νὰ δῇ τὸ περιεργὸν ἔργον, καὶ τὸν ρωτᾷ ἀφελέστατα, ἂν ὁ Ὀμηρος εἶνε μεγαλειότερος ἀπὸ τὸν Γκαίτε; Νὰ βγάλῃ τὸ μέτρο τῆς κριτικῆς καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ μετρά; Τῆς ἀπαντᾷ ἀπλοῦστατα:

— Θὰ σὲ ἀσπνήσω εὐχαρίστως, κυρία μου, ἀφοῦ μοῦ πῆτε ὅτι εἶστε προηγουμένως ποῖος ὠκεανὸς εἶνε βιβλιότοπος. Ὁ Ἀτλαντικός ἢ ὁ Εἰρηνικός; Ἐν τῇ μεταξύ δὲν μᾶς διηγείσθε τὸν πρῶτον σὺς ἔρως;

Εἶνε κακία αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ, ἡ εἶνε ἕνας τόμος φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως κλεισμένος σ' ἕνα ἐπιγράμμα;

Καθόμαστε στὸ τραπέζι. Ὁ Μπραντὲς βοίκοιται περικλυμμένος ἀπὸ δημοσιογράφους, ποὺ ἀναθάνει, πὺς εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ τὸν μαρτυρῶν. Πὺς νὰ μὴν τοὺς προσφέρῃ μιά μεγάλη συνταρακτικὴ ἀποκάλυψιν;

— Ἀγαπᾶμαι μου, κύριε—μᾶς λέει ἀπάνω στὰ ὀρεκτικά—δὲν γνωρίζετε τὰ ἔργα μου καὶ κυνηγᾶτε τ' ἀνέκδοτα μου. Σὰς ἐξομολογήσῃ, λοιπὸν, πὺς ἐγὼ, ποὺ μὲ βλέπετε ἐδῶ, ἔκανα δέκα χρόνια στὶς φυλακὰς τοῦ Σικάγου. Εἶχα σκοτίσωσι τρία παιδιά καὶ ἕνα γαμάκο. Σὰς παρακαλῶ, μόνον, νὰ μὴ γίνῃ λόγος σὲ κανένα.

Ἀλλὰ θαυμαστότερον ἐπιγράμμα ἔβριξε ποῖς τὸ ἔργον τοῦ δημοσιογράφου, ἡ ψυχολογία τοῦ καὶ ἡ ἐχεμύθεια τοῦ; Ὁ μεγαλὸς καλὸς εἶχε προσφέρει τὸ ἐκλεκτικότερον ὀρεκτικόν στὸ πρόγευμα δὲν ἐβρίσκει, θὰ πῇ, οὐτε τῆς ἀμαθείας καὶ ἀπέναντι τοῦ ἔργου τοῦ ἀνέκδοτου, ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε μόνον τὸν ἀγνοῦσε.

Αὐτὴ τὴν ἐδικαιολογῆσιν μόνον τὸν ἀγνοῦσε. Τὸν ἀγνοῦσε, ποὺ εἶνε καταδικασμένοι νὰ γράψωμ σὲ γλώσσας περιωρισμένης κυκλοφορίας, ὅπως ἡ ἑλληνικὴ τὸν γλῶσσον. Ἀλλὰ ποιανὸν ἐφείσθηκε ποῖς τὸ πνεῦμα τοῦ; Μερικὰ, ὅρατες κυρίες καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ἔλαβαν τὴν ἴδια τύχη μαζί μας.

Μιά ἀνάλογη ἐξομολογήσιν εἶχε καμεῖ σ' ἕνα κῶμικον κῆρυον, παρουσιάζοντας τὴν ἀνιψία τοῦ.

— Τὴν βλέπετε αὐτὴν τὴν κυρία, ποὺ ἔχω μαζί μου; τοῦ εἶπε. Ὅταν γυρίζουμε τὸ βράδυ στὸ σπίτι, ἔχω ἕνα χοντρὸ μαστούνη καὶ τὴν σπάζω στὸ χέρι.

Ποῦτα κρεμασμένα ὑποδέχθηκαν τὴν ἀνέλκυσιν ἀποκάλυψιν. Ἦτο δυνατόν, λοιπὸν, τὴν κηνωμένην καὶ ὁ Μπραντὲς, ἐνὸς μᾶς ξαναδιηγείται τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξαρκόμενου σὲ γέλια. Καὶ ἔξακ λυγρὰ νὰ μᾶς κερὰν τὸν καμπαίντῃ τοῦ πνευμάτος.

Μιλεῖ, σχεδὸν διαρκῶς καὶ κατορθώνει νὰ ἀποσπᾷ τὴν ἀντιμέθεσιν τὸν λόγο ποῖς στὸν ἕνα, ποῖς στὸν ἄλλο καὶ νὰ ἐκπονήσῃ μὲ ὅλους.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

— Εἶπα πολλά; ρωτᾷ, μιά στιγμὴ, τὴν ἀνιψίαν του, μὲ δειλία καὶ ἀποκρίσθαι:

— Τὴν βλέπετε, κύριε. Εἶμαι ἕνας φλύαρος Δανός. Γιὰ τὸν Σικάγου, ἔχετε, μίλησα στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Καίμπριτζ, στὴν Παρίσι, στὴν Ἱταλία. Κάποτε μίλησα καὶ στὴν Δανία. Καὶ μίλησα εἰδικῶς γιὰ τὸν Ἀμλέτο, ποὺ εἶναι συμπατριώτης μου. Καὶ προσπάθησα ν' ἀποδείξω, ὅτι ὅχι μόνον ὁ περιφημὸς Δανὸς καμεῖς Δανὸς μετὰ σὲ ὁλοκληρὸν τὸν «Ἀμλέτο», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καμπαίντῃ Δανὸν, μάλιστα. Αὐτὸς ἦταν ἕνας γεροφλύαρος. Ἐνας περιφημὸς Δανὸς δηλαδὴ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς διμιλίας μου, ὁ καμπαίντῃς μου, ποὺ εἶχε τιμῆσει τὴν διαλέξιν μου, χαμογέλασε.

Μιά στιγμὴ γίνεται λόγος γιὰ τοὺς μεγάλους δηλητηρησιμένους τοῦ ἀλκοόλ.

— Τὴν κρίμα—εἶπε ὁ Μπραντὲς, μὲ πραγματικὴ ἀγανάκτησιν αὐτῇ τῇ φορᾷ—νὰ θυσιασθῶν τόσα ὄντα πνεύματα σὸ ἐλκεῖν αὐτὸ τὸ πάθος.

Στὸ μεταξύ κάποιοι ὑδροπότες ἀπὸ τοὺς δημοτράπεζους προσέχουν, ὅτι ὁ διδάσκαλος κατεβίβει τὸ δεύτερον ποτηράκι τῆς μπενεδικτίνης τοῦ, ἀφοῦ ἐξέμνησε προηγουμένως τὰ ἑλληνικὰ κρασιά. Τὴ ἀνακολοῦθία! Καὶ ὁ Μπραντὲς σηκώνει τὸ ποτηράκι τοῦ σὸ φῶς.

— Τὸ ὄρατο χροῖμα, ποὺ ἔχει α

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΟΥ ΛΑΝΣ-ΛΕΒΙΛΛΑΡ

ΤΟΥ HENRY BORDEAUX

Δεν φαντάζομαι να σ' ετυχε καμιά φορά να σ' ετύχει τραπέζι ένας άνθρωπος που έγγλυσε, ως εκ θαύματος, από μια δολοφονική απόπειρα, συγχρόνως δὲ να σ' εσθίει ο ίδιος ο δράστης της απόπειρας. Έμένα όμως μούτυχε κάποτε. Μούτυχε στο σπίτι ενός παπᾶ, του εφημερίου του Λάνσ-Λεβιλλάρ, ενός χωριού κάτω του Μωραίν, κοντά στη βόρεια Ιταλία.

Γύριζε με το φίλο μου Άλφονσο Βωτάρ από μια μακρινή εκδρομή που κάναμε μαζί στις Άλπεις, άπάνω κατά τα σύνορα. Έν' απόγευμα, ξαφνικά, ο καιρός χάλασε και τὸ χιόνι άρχισε να πέφτει ολοένα πυκνότερο, τόσο που κοντέψαμε να χάσουμε τὸ δρόμο. Αποφασίσαμε λοιπόν να σταθμεύσουμε στο πρώτο κατοικημένο μέρος που θα φτάναμε. Σε λίγο συναντήσαμε μπρός μας ένα χωριό. Ρωτήσαμε πού είμαστε, και μᾶς είπαν πως βρισκόμαστε στο Λάνσ-Λεβιλλάρ.

Είμαστε τυχεροί, μούλε ο φίλος μου μᾶς τᾶκουσε. Γνωρίζω εδώ τον εφημέριο. Είν' ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Τὸν ξέρω χρόνια. Θά μᾶς περιποιηθῇ με τὸ παραπάνω.

Ρωτήσαμε άμέσως πού ἦταν τὸ σπίτι του. Μᾶς ὡδηγήσανε και σε δέκα λεπτά είμαστε ἐκεῖ.

Ο εφημέριος τοῦ Λάνσ-Λεβιλλάρ ὑποδέχτηκε τὸν φίλο μου κι' ἐμένα με χαρὰ μεγάλη. Μᾶς ρώτησε πὸς συνέβη να βρεθούμε ἐκεῖ, κι' ἄμα τοῦ διηγηθήκαμε τὰ της ἐκδρομῆς μας στὶς Άλπεις, μᾶς πρότεινε νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ δύο-τρὶς μέρες στὸ σπίτι του.

Τὸν ευχαριστήσαμε γιὰ τὴν καλωσύνη του, και τοῦ είπαμε πὸς είμαστε πρόθυμοι νὰ κατόμενε ὡς τὴν ἄλλη μέρα μαζί του. Θά τρώγαμε τὸ βράδυ μαζί και θά κοιμόμαστε στὸ σπίτι του. Τὸ πρωί ὁμως θά φεύγαμε, γιατί είχαμε σκοπό νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας.

Ο εφημέριος τοῦ Λάνσ-Λεβιλλάρ ἦταν ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, ἄλλον παχὺς. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπε πάντα ἓνα ἀγαθὸ χαμόγελο. Ἐκεῖνο ὁμως πού τοῖανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση ἦταν ἓνα μεγάλο σημάδι, μὴ βαθειά οὐλή, πού εἶχε στὸ φλαγκρό του κεφάλι.

Ὅπως μούλε πῇ ο φίλος μου, ὁ εφημέριος τοῦ Λάνσ-Λεβιλλάρ μᾶς περιποιήθηκε με τὸ παραπάνω. Τὸ βράδυ φάγαμε θαυμάσια. Ἀργά, κατὰ τὶς ἑντεκα πέντε, μὲ νὰ κοιμηθούμε. Καὶ τὸ πρωί, πού ὁ καιρὸς εἶχε διορθωθεί, ευχαριστήσαμε τὸν καλὸ παπᾶ γιὰ τὴν φιλοξενία του, τὸν ἀποχαιρέτησαμε, κι' ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας.

Λίγην ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησή μας, θυμήθηκα τὴ μεγάλη ἐκείνη πληγὴ πού-χα δὴ στὸ κεφάλι τοῦ εφημερίου τοῦ Λάνσ-Λεβιλλάρ, και ρώτησα τὸ φίλο μου ἂν ἤξερε πὸς ἔγινε.

— Εἶνε μὴ παλιὰ ἱστορία, μούλε ἄ-μέσως ὁ φίλος μου. Τόσο παράξενη πού ἀξίζει νὰ σὲν διηγηθῶ. Εἶδες τὸν ψηλὸ κι' ἀδύνατο ἐκείνον ὕψιστο, με τὰ ψα-ροῦ μαλλιά, πού μᾶς ἐσθίριζε χεὶς τὸ βρα-δυ, πού ὁ εφημέριος τὸν ἐφώναζε. Ἀντό-νιο και πού μίλαγε τὰ γαλλικά με ξενι-κὴ προφορά; Εἶνε Ἰταλός. Θά τὸ πρὸς-εξες βεβαίον. Ἄκουσε λοιπόν.

Πᾶν ἀπὸ τότε δεκαπέντε χρόνια. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε γίνεῖ κάπου ἐδῶ κοντὰ μὴ καθίξησης, κι' ὁ δρόμος πού περνάει ἀπ' τὰ βουνά εἶχε σὲ πολλὰ μέρη καταστραφεί. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ δρόμου αὐτοῦ και πολλοὺς ἐργάτες Ἰταλοῦς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν τότε κι' ὁ Ἀντόνιο. Ἐπισκευάζαν τὸ μέρος τοῦ δρόμου πού περνάει ἀπ' τὸ Λάνσ-Λεβιλλάρ. Ὁ εφημέριος καθότανε και τότε στὸ ἴδιο σπίτι πού κάθε-ται και τώρα.

Μὴ νύχτα λοιπόν, ἓνας ἄνθρωπος πῆγε και χτύπησε στὴν πόρ-τα τοῦ παπᾶ. Ὁ παπᾶς σηκώθηκε, ντύθηκε, βιαστικά, ἀνοίξε και ρώτησε τὸν ἄγνωστο τί θέλει. Ὁ ἄγνωστος, πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀντόνιο, τοῦ εἶπε πὸς ἓνας ἐργάτης ἦτανε βαρετὰ ἄρρω-στος στὸ συνεργεῖο πού βρισκότανε λίγο πὸς ἐξω ἀπ' τὸ Λάνσ-Λεβιλλάρ, ὡς μισὴ ὥρα δρόμο μακριά, και τὸν παρακάλεσε νὰ πάη μαζί του και νὰ τὸν μεταλάβῃ. Ἀντιποῖτος ἐντέλες, ὁ παπᾶς τὸν ἀκολούθησε πρόθυμα.

Περπάτησαν ὥρα ἀκριχτή. Σε λίγο εἶχανε περάσει τὸ γεφύρι πού εἶνε στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ κι' εἶχανε βγῇ ἔξω. Χωρὶς νὰ βάλλῃ οὔ-τε στιγμή κακὸ με τὸ νοῦ του, ὁ παπᾶς ἐβράδιζε πλάι στὸν Ἰταλὸ ἐργάτη. Ἄξαφνα, σ' ἓνα σημείο πού ὁ δρόμος περνοῦσε διπλὰ στὸ ποτάμι, ὁ Ἰταλὸς κατάρρευε στὸ κεφάλι τοῦ παπᾶ ἓνα δυνατό χτύ-πημα, πού τὸν ἐξάλισε και τὸν ἔρριξε κάτω. Τούφραξε τότε τὶς τσέπες, τοῦ πήρε τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ του, κι' ἐπειτα τὸν ἐσή-κωσε ἀπὸ χάρμο και τὸν ἔρριξε στὸ ποτάμι. Ὁ παπᾶς ὁμως στά-θηκε τυχερός. Τὸ σῶμα του δὲν ἔπεσε στὸ νερό, γιατί πιάστηκε

ἀνάμεσα σὲ δύο βράχους. Ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Ἰταλὸς σήκωσε μὴ μεγάλη πέτρα, χτύπησε μ' αὐτὴ τὸν παπᾶ στὸ κεφάλι, και μὴ τὴν ἰδέα πὸς τὸν εἶχε σκοτώσει, ἔφυγε. Γύρισε τότε στοῦ παπᾶ τὸ σπῆτι, μῆτε μῆτε και πῆρε ὅτι καλύτερο βρήκε. Γέμισε δὴ σα-κιά πράγματα, κι' ἔφυγε γρήγορα, με τὴν ἐλπίδα πὸς θά προ-φτανε προτοῦ ξημερώσῃ ν' ἀνεβῇ ψηλὰ στὰ βουνά, νὰ περάσῃ τὰ σύνορα και νὰ μῇ στὴν Ἰταλία.

Ἀλλὰ, στὸ δρόμο καθὼς πῆγαινε, τὴν ὥρα ἀκριχτὸς πού περ-νοῦσε τὸ γεφύρι, εἶδε δύο χωρικοὺς, πού κοινοῦσαν ἀνάσθη-το τὸν παπᾶ. Ἐτυχε νὰ περάσουνε λίγην ὥρα ἀργότερα ἀπὸ και νὰ τὸν ἴδω. Στὸ θέαμα αὐτό, ὁ Ἰταλὸς ξαφνίστηκε, σάσε-σε, τρώμαξε μὴ τὸν ὑποπτεύουν, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Οἱ χωρικοὶ ὁμως τὸν ὑποπτεύθηκαν, τρέξανε και τὸν πιάσανε, σ' ἓνα γεμι-νικό χωράφι. Τὸν πῆγαν σ' ἓνα γνωστὸ τοῦ σπῆτι ποῖταν' ἐκεῖ κοντὰ, τὸν δέσανε, και τὸν ἀφίσανε. Κοιβάλλησαν κατόπιν τὸν παπᾶ σπῆτι του και κίλεσαν τὸν γιαιρὸ τοῦ χωριοῦ. Ὅταν εἶδε τὴν πληγὴ πού τοῦχε κάνει ὁ Ἰταλὸς με τὴν πέτρα, ὁ γιαιρὸς εἶπε πὸς πολλὲς λίγες ἐλπίδες ζωῆς εἶχε. Ὁ παπᾶς εἶχε ὁμως γερὴ ψύ-σι. Κι' ἀφοῦ πάλαιψε μερόνυχτα με τὸ χάρο, ἔγινε καλά.

— Κι' ὁ Ἰταλός, ρώτησα τὸ φίλο μου, τί ἔγινε;
— Ἀθωώθηκε...
— Ἀθωώθηκε; Και πὸς;
— Ἄκουσε... Οἱ χωρικοὶ ἀγαποῦσανε τόσο τὸν εφημέριο, και ὁ Ἰταλὸς κινδύνευε νὰ λιντσαρισθῇ. Ὁ καλὸς παπᾶς θέλησε ὁμως νὰ μιμηθῇ τὸ Χριστὸ και νὰ συγχωρήσῃ τὸν κακοῦργο πού πῆρ-ε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Ἰταλὸς τὰ ὁμολόγησε ὅλα. Εἶπε πὸς ἔμ-πορε νὰ σκοτώσῃ τὸν παπᾶ, νὰ κλέψῃ τὸν μισθὸν ἄπ' τὸ σπῆτι του, και νὰ τὸ σκόρψῃ ἄμεσως γιὰ τὴν Ἰτα-λία. Οἱ χωρικοὶ ζήτησαν νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο. Πῆγα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴ δικὰ Κόσμος; πολὺς ἦτανε στὸ δικαστήριον. Ὅλοι ζήτησαν τὴν καταδίκη τοῦ κακοῦργου. Ὁ-ταν ὁμως μῆτε στὴν αἵθουσα τοῦ δικαστη-ρίου ὁ εφημέριος, ἓνας ψιθύρος ἐκλήθηκε ἀκούσθηκε μετὰ τὸν πληθύν. Στὸ φλα-γκρό κεφάλι του δὲ φαινότανε τὸ παραμικρὸ σημάδι. Πού ἦτανε λοιπόν τὸ τραῦμα πού λέγαν οἱ γιαιροί; Ὁ παπᾶς, ἂν και ἀπὸ ὀχρὸς στὸ πρόσωπο, φαινότανε θαυμάσιος στὴν ὑγεία του. Δὲ θύλαγε ποτὲ κανεὶς πὸς εἶχε πάθει τέτοιο πρᾶγμα. Ἡ ἔκτα-σις ἦτανε γενική. Γύρισαν ὅλοι και κατὰ-ξαν τὸν κατηγοροῦμενο. Κίταξε κι' αὐ-τὸς κατὰκλιχτός τὸν παπᾶ, σὴν νὰ μῇ ἐ-πίστευε τὰ μάτια του.

— Εἶδες δέκα πέντε χρόνια. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, προ-γεται τὸ σημάδι τῆς πληγῆς πού τοῦχε ὁ Ἰταλὸς με τὴν πέτρα. Πὸς δὲ φαινότανε τότε, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα - δύο μῆνες νὰ νάχη;

— Μὴ βιάζεσαι, συνέχισε ὁ φίλος μου. Θά σοῦ πὸς ἄμεσως. Ὅταν ἦρθε ἡ ἀπό-μει ὁ εφημέριος ἔκανε τὴν κατάθεσή του με λίγα λόγια. Εἶπε ὅτι ὁ Ἰταλὸς τὸν ἔ-ριξε στὸ ποτάμι, ἄλλα δὲν ἔκανε μπροστὰ ἓνας βράχος κι' ἐτοῖ δὲν ἔπε-σε.

— Οἱ γιαιροὶ ὁμως πιστοποιοῦν ὅτι ἡ πληγὴ πού σ' εἶχε στὸ κεφάλι ὁ κατηγοροῦμενος ἦτανε βαθειά και πολὺ σοβαρὰ. Μπὸς ρεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πὸς δὲν σ' εἶμενε κανένα σημάδι;

— Δὲν ἦτανε και τόσο σοβαρὴ ἡ πληγὴ, κῆριε πρὸς-εξες. Ὅλα μεγάλα πολὺ ἦταν, οὔτε βαθειά...
Οἱ δικασταὶ κυττάζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μ' ἀπορία. Τὸ πρῶ-μα ἦτανε πολὺ περίεργο.

— Μπορῶ ν' ἀποσυρθῶ τώρα; ρώτησε τὸν πρὸς-εξες ὁ εφη-μεριος.

Ὁ πρὸς-εξες δὲν τοῦ ἀπήντησε ἄμεσως. Ἦτανε σκεπτικὸς. Ἐν-ταλάβαινε πὸς κατὶ τὸ ἔκτακτο, κατὶ ἐντελὸς ἰδιαιτέρου συνέ-στασε.

Και τότε, ἄξαφνα, μὴ παράξενη και συγκινημένη φωνὴ ἔβγα-ξε τὴ σωτὴ πού βασιλεῖε στὸ δικαστήριον. Ὅλοι γύρισαν και νι-σταξάσανε πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς αὐτῆς. Ὁ κατηγοροῦμενος ὁρῆτος, ἔδωκε τὸν εφημέριο και φώναξε:

— Περνοῦκα! Περνοῦκα!

Κι' ἄμεσως, ὁ πρὸς-εξες κατὰλαβε. Καὶ μαζί μ' αὐτὸν καταλά-βε κι' ὁ κόσμος τὴ συνέβαινε. Γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ λίγο τὴ θέσι τοῦ πα-πᾶς, ὁ κόσμος εἶπε πὸς ἓνας ἐργάτης ἦτανε βαρετὰ ἄρρω-στος στὸ συνεργεῖο πού βρισκότανε λίγο πὸς ἐξω ἀπ' τὸ Λάνσ-Λεβιλλάρ, ὡς μισὴ ὥρα δρόμο μακριά, και τὸν παρακάλεσε νὰ πάη μαζί του και νὰ τὸν μεταλάβῃ. Ἀντιποῖτος ἐντέλες, ὁ παπᾶς τὸν ἀκολούθησε πρόθυμα.

Περπάτησαν ὥρα ἀκριχτή. Σε λίγο εἶχανε περάσει τὸ γεφύρι πού εἶνε στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ κι' εἶχανε βγῇ ἔξω. Χωρὶς νὰ βάλλῃ οὔ-τε στιγμή κακὸ με τὸ νοῦ του, ὁ παπᾶς ἐβράδιζε πλάι στὸν Ἰταλὸ ἐργάτη. Ἄξαφνα, σ' ἓνα σημείο πού ὁ δρόμος περνοῦσε διπλὰ στὸ ποτάμι, ὁ Ἰταλὸς κατάρρευε στὸ κεφάλι τοῦ παπᾶ ἓνα δυνατό χτύ-πημα, πού τὸν ἐξάλισε και τὸν ἔρριξε κάτω. Τούφραξε τότε τὶς τσέπες, τοῦ πήρε τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ του, κι' ἐπειτα τὸν ἐσή-κωσε ἀπὸ χάρμο και τὸν ἔρριξε στὸ ποτάμι. Ὁ παπᾶς ὁμως στά-θηκε τυχερός. Τὸ σῶμα του δὲν ἔπεσε στὸ νερό, γιατί πιάστηκε

ἀνάμεσα σὲ δύο βράχους. Ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Ἰταλὸς σήκωσε μὴ μεγάλη πέτρα, χτύπησε μ' αὐτὴ τὸν παπᾶ στὸ κεφάλι, και μὴ τὴν ἰδέα πὸς τὸν εἶχε σκοτώσει, ἔφυγε. Γύρισε τότε στοῦ παπᾶ τὸ σπῆτι, μῆτε μῆτε και πῆρε ὅτι καλύτερο βρήκε. Γέμισε δὴ σα-κιά πράγματα, κι' ἔφυγε γρήγορα, με τὴν ἐλπίδα πὸς θά προ-φτανε προτοῦ ξημερώσῃ ν' ἀνεβῇ ψηλὰ στὰ βουνά, νὰ περάσῃ τὰ σύνορα και νὰ μῇ στὴν Ἰταλία.

Ἀλλὰ, στὸ δρόμο καθὼς πῆγαινε, τὴν ὥρα ἀκριχτὸς πού περ-νοῦσε τὸ γεφύρι, εἶδε δύο χωρικοὺς, πού κοινοῦσαν ἀνάσθη-το τὸν παπᾶ. Ἐτυχε νὰ περάσουνε λίγην ὥρα ἀργότερα ἀπὸ και νὰ τὸν ἴδω. Στὸ θέαμα αὐτό, ὁ Ἰταλὸς ξαφνίστηκε, σάσε-σε, τρώμαξε μὴ τὸν ὑποπτεύουν, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Οἱ χωρικοὶ ὁμως τὸν ὑποπτεύθηκαν, τρέξανε και τὸν πιάσανε, σ' ἓνα γεμι-νικό χωράφι. Τὸν πῆγαν σ' ἓνα γνωστὸ τοῦ σπῆτι ποῖταν' ἐκεῖ κοντὰ, τὸν δέσανε, και τὸν ἀφίσανε. Κοιβάλλησαν κατόπιν τὸν παπᾶ σπῆτι του και κίλεσαν τὸν γιαιρὸ τοῦ χωριοῦ. Ὅταν εἶδε τὴν πληγὴ πού τοῦχε κάνει ὁ Ἰταλὸς με τὴν πέτρα, ὁ γιαιρὸς εἶπε πὸς πολλὲς λίγες ἐλπίδες ζωῆς εἶχε. Ὁ παπᾶς εἶχε ὁμως γερὴ ψύ-σι. Κι' ἀφοῦ πάλαιψε μερόνυχτα με τὸ χάρο, ἔγινε καλά.

— Κι' ὁ Ἰταλός, ρώτησα τὸ φίλο μου, τί ἔγινε;
— Ἀθωώθηκε...
— Ἀθωώθηκε; Και πὸς;
— Ἄκουσε... Οἱ χωρικοὶ ἀγαποῦσανε τόσο τὸν εφημέριο, και ὁ Ἰταλὸς κινδύνευε νὰ λιντσαρισθῇ. Ὁ καλὸς παπᾶς θέλησε ὁμως νὰ μιμηθῇ τὸ Χριστὸ και νὰ συγχωρήσῃ τὸν κακοῦργο πού πῆρ-ε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Ἰταλὸς τὰ ὁμολόγησε ὅλα. Εἶπε πὸς ἔμ-πορε νὰ σκοτώσῃ τὸν παπᾶ, νὰ κλέψῃ τὸν μισθὸν ἄπ' τὸ σπῆτι του, και νὰ τὸ σκόρψῃ ἄμεσως γιὰ τὴν Ἰτα-λία. Οἱ χωρικοὶ ζήτησαν νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο. Πῆγα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴ δικὰ Κόσμος; πολὺς ἦτανε στὸ δικαστήριον. Ὁ-ταν ὁμως μῆτε στὴν αἵθουσα τοῦ δικαστη-ρίου ὁ εφημέριος, ἓνας ψιθύρος ἐκλήθηκε ἀκούσθηκε μετὰ τὸν πληθύν. Στὸ φλα-γκρό κεφάλι του δὲ φαινότανε τὸ παραμικρὸ σημάδι. Πού ἦτανε λοιπόν τὸ τραῦμα πού λέγαν οἱ γιαιροί; Ὁ παπᾶς, ἂν και ἀπὸ ὀχρὸς στὸ πρόσωπο, φαινότανε θαυμάσιος στὴν ὑγεία του. Δὲ θύλαγε ποτὲ κανεὶς πὸς εἶχε πάθει τέτοιο πρᾶγμα. Ἡ ἔκτα-σις ἦτανε γενική. Γύρισαν ὅλοι και κατὰ-ξαν τὸν κατηγοροῦμενο. Κίταξε κι' αὐ-τὸς κατὰκλιχτός τὸν παπᾶ, σὴν νὰ μῇ ἐ-πίστευε τὰ μάτια του.

— Εἶδες δέκα πέντε χρόνια. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, προ-γεται τὸ σημάδι τῆς πληγῆς πού τοῦχε ὁ Ἰταλὸς με τὴν πέτρα. Πὸς δὲ φαινότανε τότε, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα - δύο μῆνες νὰ νάχη;

— Μὴ βιάζεσαι, συνέχισε ὁ φίλος μου. Θά σοῦ πὸς ἄμεσως. Ὅταν ἦρθε ἡ ἀπό-μει ὁ εφημέριος ἔκανε τὴν κατάθεσή του με λίγα λόγια. Εἶπε ὅτι ὁ Ἰταλὸς τὸν ἔ-ριξε στὸ ποτάμι, ἄλλα δὲν ἔκανε μπροστὰ ἓνας βράχος κι' ἐτοῖ δὲν ἔπε-σε.

— Οἱ γιαιροὶ ὁμως πιστοποιοῦν ὅτι ἡ πληγὴ πού σ' εἶχε στὸ κεφάλι ὁ κατηγοροῦμενος ἦτανε βαθειά και πολὺ σοβαρὰ. Μπὸς ρεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πὸς δὲν σ' εἶμενε κανένα σημάδι;

— Δὲν ἦτανε και τόσο σοβαρὴ ἡ πληγὴ, κῆριε πρὸς-εξες. Ὅλα μεγάλα πολὺ ἦταν, οὔτε βαθειά...
Οἱ δικασταὶ κυττάζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μ' ἀπορία. Τὸ πρῶ-μα ἦτανε πολὺ περίεργο.

— Μπορῶ ν' ἀποσυρθῶ τώρα; ρώτησε τὸν πρὸς-εξες ὁ εφη-μεριος.

Ὁ πρὸς-εξες δὲν τοῦ ἀπήντησε ἄμεσως. Ἦτανε σκεπτικὸς. Ἐν-ταλάβαινε πὸς κατὶ τὸ ἔκτακτο, κατὶ ἐντελὸς ἰδιαιτέρου συνέ-στασε.

Και τότε, ἄξαφνα, μὴ παράξενη και συγκινημένη φωνὴ ἔβγα-ξε τὴ σωτὴ πού βασιλεῖε στὸ δικαστήριον. Ὅλοι γύρισαν και νι-σταξάσανε πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς αὐτῆς. Ὁ κατηγοροῦμενος ὁρῆτος, ἔδωκε τὸν εφημέριο και φώναξε:

— Περνοῦκα! Περνοῦκα!

Κι' ἄμεσως, ὁ πρὸς-εξες κατὰλαβε. Καὶ μαζί μ' αὐτὸν καταλά-βε κι' ὁ κόσμος τὴ συνέβαινε. Γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ λίγο τὴ θέσι τοῦ πα-πᾶς, ὁ κόσμος εἶπε πὸς ἓνας ἐργάτης ἦτανε βαρετὰ ἄρρω-στος στὸ συνεργεῖο πού βρισκότανε λίγο πὸς ἐξω ἀπ' τὸ Λάνσ-Λεβιλλάρ, ὡς μισὴ ὥρα δρόμο μακριά, και τὸν παρακάλεσε νὰ πάη μαζί του και νὰ τὸν μεταλάβῃ. Ἀντιποῖτος ἐντέλες, ὁ παπᾶς τὸν ἀκολούθησε πρόθυμα.

Περπάτησαν ὥρα ἀκριχτή. Σε λίγο εἶχανε περάσει τὸ γεφύρι πού εἶνε στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ κι' εἶχανε βγῇ ἔξω. Χωρὶς νὰ βάλλῃ οὔ-τε στιγμή κακὸ με τὸ νοῦ του, ὁ παπᾶς ἐβράδιζε πλάι στὸν Ἰταλὸ ἐργάτη. Ἄξαφνα, σ' ἓνα σημείο πού ὁ δρόμος περνοῦσε διπλὰ στὸ ποτάμι, ὁ Ἰταλὸς κατάρρευε στὸ κεφάλι τοῦ παπᾶ ἓνα δυνατό χτύ-πημα, πού τὸν ἐξάλισε και τὸν ἔρριξε κάτω. Τούφραξε τότε τὶς τσέπες, τοῦ πήρε τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ του, κι' ἐπειτα τὸν ἐσή-κωσε ἀπὸ χάρμο και τὸν ἔρριξε στὸ ποτάμι. Ὁ παπᾶς ὁμως στά-θηκε τυχερός. Τὸ σῶμα του δὲν ἔπεσε στὸ νερό, γιατί πιάστηκε

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΨΥΧΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Τὸ παρακάτω παράδοξο και ἀνεξήγητο περιστατικὸ συνέβη ἐσχά-τως στὴν Αὐστρία.

Ένας ἑμπρός της Λημέρης, ὁ κύριος Φολτάνων, πῆγε τελευ-ταία στὸ Μπρόμπεργ γιὰ ὑποθέσεις του. Ἡ γυναίκα του και τὰ παι-διά της ἔμειναν στὸ Τούτσελ ὡς πού νὰ γυρίσῃ.

Δύο μέρες ἀργότερα, λίγο πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἐνὸς ὁ κ. Φολ-τάνων εἶχε ἀποσυρθῇ στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του γιὰ νὰ κοιμη-θῇ ἄκουσε ξαφνικά τὸ κρούσιμ τοῦ τηλεφώνου νὰ χτυπᾷ.

Ὁ ἑμπρός ἐσήκωσε ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ και μετὰ μὲ μεγάλη του ἐκ-κλήση ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του.

— Γύρισε γρήγορα πίσω, τοῦ εἶπεν ἡ κυρία Φολτάνων, γιατί τὰ παι-διά μας ἔχουν τὴν ἀνάγκη σου. Κλῆντε ἀπάνω στὸν τᾶφο μου!

Ὁ ἑμπρός ἐνόησε στὴν ἀρχὴ πὸς ἦταν κανένα ἄσχημο ἀστεῖο και θυμησάμενος κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ. Σε λίγο ὁμως, ὅταν σκάρτηκε καλότερα ἄρχισε ν' ἀντηρῇ σοβαρὰ. Εἶχε ἀκούσει καθαρὰ τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ γελᾷστικε...

Γιὰ ν' ἀναπαύσῃ τὴ συνέληψή του, ἐξήγησε ἀπ' τὸ τηλεφωνικὸ κέν-τρο τοῦ Μπρόμπεργ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ κέντρον τοῦ Τούτσελ.

Πολὺ ἀργὰ τὸ γυρεύετε, τοῦ ἀπάντησαν. Ὑστερ' ἀπ' τὶς ὀκτώ το βράδυ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ μ' αὐτὸ τὸ μέρος και τώρα εἶνε περαμμένα μεσάνυχτα!

Ὁ κ. Φολτάνων γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του τρομερὰ ἀνήσυχος και μῆτε ἡμέρας, ἐνοίκιασε ἓνα αὐτοκίνητο και πῆγε στὸ Τούτσελ. Ὅταν ἐφθάσεν ἐκεῖ, βρήκε τὰ παιδιά του με μᾶτια κατακλινόμενα ἀπ' τὴ κλῆμματα νὰ θρηνοῦν ἑμπρός στὴν πεθαμένη μητέρα τους.

Τὸ μεγαλύτερο εἶπε τότε:

— Ἡ μαμά πέθανε ἀπὸ συγκινητὴ χθὲς τὸ βράδυ στὶς δώδεκα παρὰ τέταρτο. Δὲν μποροῦσαμε νὰ σοῦ τηλεφωνήσουμε, γιατί τὸ τηλεφῶνο ἦταν κλειστό!

Μετὰ τὴν κηδεῖα τῆς γυναίκας του ὁ Φολτάνων κατὰγγειλε τὸ γεγονός τοῦ τηλεφωνήματος στὰς ἀρχὰς και ἐνεργήθησαν σχετικὲς ἀνακρίσεις.

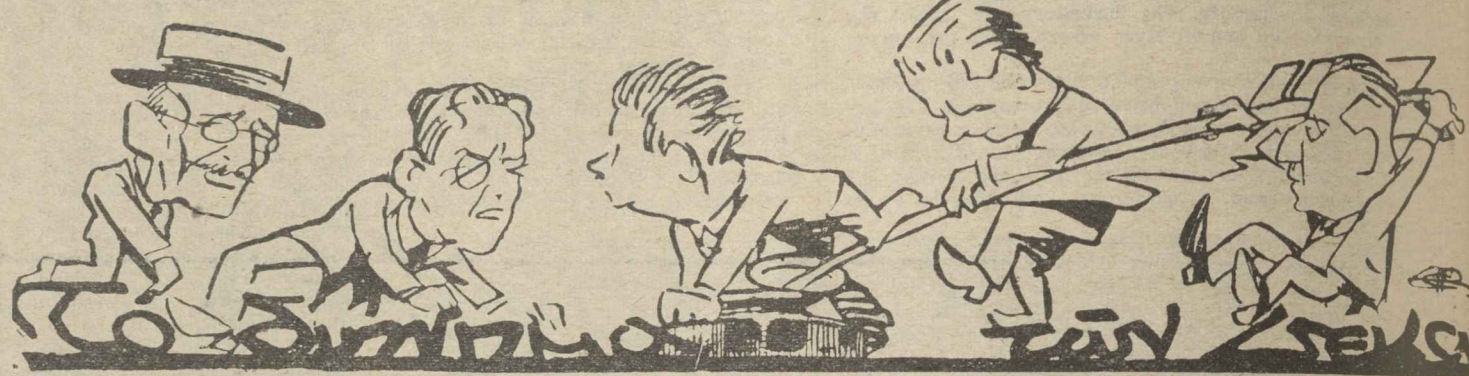
Στὸ Τούτσελ ἐδεξιχθῇ, ὅτι τὸ τηλεφῶνο δὲν ἐλειτούργησε διό-λου ὕστερ' ἀπ' τὶς ὀκτὼ το βράδυ. Στὸ Μπρόμπεργ, πάλι, κανένα τεχνικὸ κέντρο δὲν εἶχε ζητήσει γραμμὴ ἀπὸ τὶς 11 1/2 ὥς τὰ με-σάνυχτα.

Ποῖς, λοιπόν, ἐτηλεφώνησε; Ἡ ψυχὴ τῆς πεθαμένης, πού δὲν ἦλε ν' ἀφήσῃ μονάχη τὰ παιδιά της και εἰδοποιόσε τὸν συζύ-γῃ της νὰ γυρίσῃ πίσω; Ποῖος ξέρει;...

Εἶχε συγκινηθῇ κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν κακοῦργο.

Ὁ πρὸς-εξες παρακάλεσε τότε τὸν εφημέριο νὰ βγάλλῃ τὴν περ-σόνά του. Ὁ εφημέριος τὴν ἐβγάλε. Ὅταν εἶδε τὸ κεφάλι του ὁ πρὸς-εξες, ἀπόρησε πὸς εἶχε ζήσει. Ὁ Ἰταλὸς εἶχε πέσει στὰ γόνα-τα και ζήτησε συγγνώμην. Ἡ γενναιοψυχία τοῦ παπᾶ τὸν εἶχε ἀλλοτῇ, εἶχε γίνεῖ ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐκ

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

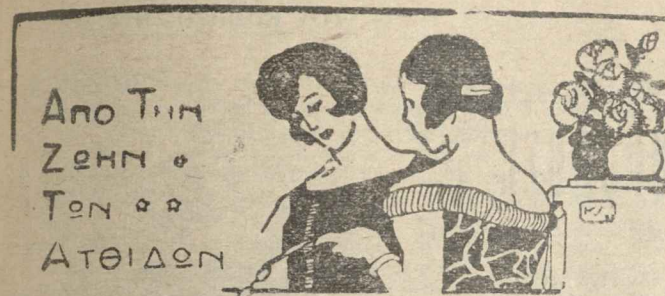
Τὸ Διήγημα τῶν Δέκα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσα ὄνεια καὶ τόσας ἐλπίδας ἤρχιστο τοῦ εὐγὸς ἀφῆναι καὶ τὸ ὁποῖον εἶχαν τὸν ἥρωϊσμόν νὰ συνεχίσουν οἱ κ. κ. Νιφάνος, Δελφιαστὴν, Κόκκινος, Ξενοπόπουλος, Οὐράνης, Παπαχριστοδούλου καὶ Σταματίου, τὸ τελευταῖον ἢ μάλλον τὸ... ἀ π ο τ ε λ ε ῖ τ ὃ ν ε ἰ σ ῃ μερον μὲ τὸν περὶ ἀπρόσδοτο καὶ χαρακτηρισμὸν τρόπον ὁ κ. Νικ. Λάσκαρης. Αἰώνια τοῦ ἡ μ ῆ μ ῃ !...

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

— Τότε νὰ τὸν πᾶτε στὸ φρενοκομεῖον...
— Καὶ βέβαια... Ἀν μὴ πορτοῦμε νὰ κρατοῦμε παλαβοὺς ἐδῶ μέσα.
— Ἐν τῷ μεταξύ, βάλετε τὸν σὺ ἀπομονωτήριον πού ἦταν κτ' ὁ ἄλλος παλαβός... καὶ τὸ πρῶτ' αὐτὸν θὰ ἴδωμε τί θὰ κάνουμε.
Μετ' ὀλίγον ὁ δυστυχισμένος ὁ Λάμπης, σπρωγόμενος κλωστοδόν, ἐκλείετο σ' ἐνα χαμηλὸ καὶ θεοσοδομένο δωμάτιο.
— Ἀ! σ' ἔφεραν ἐπὶ τέλους; ἡκούσθη ἔξαφνα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.
— Ὁ δυστυχισμένος ὁ Λάμπης, πού τὴν στιγμή ἐκείνη δὲν ἔβλεπε οὔτε τὴ μύτη του σὺ ἀκοινοῦ ἐκεῖνο δωμάτιο, κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι παρῶκουσε, ὅταν ὅμως μετ' ὀλίγον ξανάκουσε τὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ:
— Ἐλὰ κάθῃς δῶ κοντὰ νὰ ξηγηθῇς.
— Ὦ! εἶπε μέσα του, ἄλλες πάλι συμφορὲς μὲ περιμένουν... Ἐξηγήσεις μοὶ ζητάει κ' αὐτός... Μὰ ποῖος διάβολος νὰ εἶνε καὶ τί νὰ θέλῃ ἀπὸ μένα...
— Ἐλὰ λοιπόν, τί σκέεσαι; ἡκούσθη πάλιν νὰ λέγῃ ἡ φωνή.
— Μὰ ποῖος εἶσαι; ἡρώτησε μὲ κάποια δειλιὰν ὁ Λάμπης... Ἀν σὲ ἔφερον... Ἀλλὰ καὶ γὰρ σὲ ἔφερον, πού νὰ σὲ γνωρίσω μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι.
— Ἐλὰ κοντὰ καὶ θὰ τὰ μάθῃς ὅλα.
— Ὁ Λάμπης, θέλοντας καὶ μὴ, ἐκλήροσε πρὸς τὸν ἀγνωστον.
— Ὅριστε, εἶπε, ἦρθα... Τί θέλεις ἀπὸ μένα...
— Ἐμένα, ἔδω πού μὲ βλέπεις, ἄρχος νὰ λέγῃ ἡ φωνή.
— Μὰ δὲν σὲ βλέπω, χριστιανέ μου!
— Ἀδελφόν! Φαντάσου πῶς μὲ βλέπεις...
— Μά...
— Μὰ καὶ ξεμά, δὲν ἔχει... Ὑστερα, δὲν ἦταν καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μὲ βλέπεις, ἀρκεῖ ὅτι θὰ μ' ἀκούς...
Καὶ αὐτὸ, εἶπε τὸ οὐσιώδες.
— Ἀπὸ ἐπιμέλειαν, λέγε...
— Ἐμένα λοιπόν, ἔδω πού ὑποτίθεται δὲ μὲ βλέπεις... μ' ἔβλεπαν νὰ σὲ ἀποτελειώσω!
— Τί ἔκανε, λέει! εἶπεν ἔντρομος ὁ Λάμπης. Νὰ μὲ ἀποτελειώσῃς!
— Καθ' ὁλοκληρίαν!... Καί ποτε εἶπε πειρὰ νὰ δοῦν ἕνα τέλος σὺ δεινὰ σου... ἀρκεῖ δὲ βρασιόσθης... ἡ μύλων, ἀρκεῖ δὲ βρασιόσθης... Ὑστερα, μὰ κ' ἔχεις ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃς...
— Ναί, μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ θέλω νὰ τὴν κάνω μότος μου!
— Ἀ! ὄχι!... Αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴν θρησκείαν... Ἀν ἔχει κανένα δικαίωμα ν' ἀραιώσῃς μόνος σου τὴ ζωὴ σου... εἶνε ἀναγία!... Σοὺ φτάνουν τόσες ἄλλες πού σοὺ φέρτωσαν στὴ γῆ... Τὴ ζωὴ σου θὰ σοὺ τὴν ἀραιώσω ἐγώ...
— Μά...
— Αὐτὸ πού σοὺ λέω!... Ἐπείρωτο ἐγὼ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὰ βάσανά σου...
— Μὰ γὰρ νὰ σοὺ πῶ!
— Νὰ μὴ μοὶ πῇς τίποτα!... Εἶσαι ἐνα δυστυχισμένο πλάσμα... Ἐνα παιδί τοῦ δρόμου... Ἐν ἔκθετο...
— Ἐκθετο... Ἐγὼ ἔκθετο...
— Καὶ μὰ φορὰ μόνον; Σ' ἔχουν πετάξει σὺν δρόμο πέντε ἔξη φορὲς!
— Ἐμένα;
— Ἀμὲ! Ἐοῖνα πού λές, φιλαράκο μου, σ' ἐγέννησαν σὲ μιὰ νύχτα μέσα ὁ Στέφανος ὁ Λάμπης μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Αἰμιλία... Σ' ἐβάπτισαν ἀμέσως καὶ σ' ἐβάπτισαν Λάμπης... Ἀλλὰ μόλις ἀντελήφθησαν πῶς ὄχι μόνον δὲν ἔλα μ' ἐκεῖ καθόλου, ἀλλ' οὔτε ἔχεις καὶ σκοπὸ νὰ λάμπῃς ποτέ, σ' ἀφῆκαν μὲς σὺν πέντε δρόμοις ἐκθετο...
— Βοή, τοὺς αἰμούς!...
— Ἀπὸ τοὺς δρόμους μέσα, σὲ συνεμάζωεν ἐνα βοᾶν ὁ Νιφάνος... Μόλις εἶδε ἀπὸ τὴ σημεῖωσι πού οὐρανὸν βάλε ἀπάνω σου οἱ γονεῖς σου πῶς σὲ λένε Λάμπης, «Ἀ! εἶπε, καὶ θαρρῇ ἀποδαῖτο!...» Κι' αἰμέσως

σὲ πῆρε σπῆτι τοῦ νὰ σὲ μεγαλώσῃ... Εἶδε ὅμως κ' ἀποῖσε κ' αὐτὸς πῶς τίποτα δὲν βγαίνει ἀπὸ σένα... σ' ἀποκοίμω... κ' εἶται ἀποκαρμινον σ' ἄσῃς κ' αὐτὸς ἐκθετο σὺν δρόμοις!
— Ἀποκοίμω;...
— Ποῦ τέτοια τύχη! Εἶχες κ' ἄλλες, βλέπεις, ἀμαρτίες νὰ πειρῇς!... Ἐτοὶ λοιπὸν καθὼς ἤθουσα ἀποκοίμωμένος, σὲ βόηκεν ὁ Νιφάνος κατερίνης; σὲ πῆρε σπῆτι του, ἐπροσπάθησε νὰ σὲ ἐνπνήσῃ, μὰ τοῦ καὶ... διαρκῶς σφραγισμένα δράματα καὶ κομωδίες... Ἀληθινῶς, τότε καὶ αὐτός...
— Μὰ πέταξε σὺν δρόμο!
— Τόβρες!
— Μὰ τί διάβολο, δὲ ἐβρέθηκε ἐνα ἄνθρωπος τῆς προκοπῆς νὰ μὲ συμμάζωῃ;
— Πῶς! Τὴν ἄλλη μέρα σὲ συνεμάζωεν ἀπὸ τοὺς δρόμους ὁ Κόκκινος... Αὐτὸς κατ'ὸν νόμον μὲ χιλία δύο μέσα καὶ σ' ἐξέπνευσε, μὰ κόπνεν δ' ἀκακοῖς νὰ βρῇ τὸν μπαλὰ του...
— Γιατ'!
— Γιατ' μόλις ἐξέπνευσε, βάλθηκε νὰ γένῃς καὶ τοῦ λόγου σου ποιητῆς καὶ δραματογράφου... Ὁ Κόκκινος ὅμως σόκωσε μὲ μιὰ τὴν βήχα...
— Ὡστε, αὐτὸς ὁ αἶμος μοὺ χάλασε τὰ σκέδια;
— Αὐτός!... Ὑστερα, ἀπὸ σὺ πᾶσι μερικὲς φάσεις, σὲ σὺχάθηκε καὶ...
— Καὶ μὲ πέταξε κ' αὐτὸς σὺν δρόμο.
— Ὅχι, αὐτὸς σὲ παρῶκουσε ἀπ' εὐθείας σὺν Σεντινέλλῃ.
— Ἄν μ' ἔσπελνε καλλιτέρα σὺν διάβολο, νὰ γίνεσαι μὰ γὰρ πάντα!
— Τὸ πεπρωμένον, φίλε μου, τὸ πεπρωμένον! Ἐσπεπε, βλέπεις, νὰ περῶσῃς κ' ἀπ' τὰ χέρια ἐνός ματρ...
— Ἀ! εἶται;
— Βέβαια. Σὲ παρῶκουσε λοιπὸν ὁ Γρηγόρης... σὲ γένῃ ἀπὸ δῶ, σὲ γένῃ ἀπὸ καὶ... ἀλλὰ κατάλαβε κ' αὐτὸς πῶς ἦσαν ἐκ γενετῆς ἀνεπίδεκτοι διορθώσεως...
— Ἡ κληρονομικὴς διαδρομή, ὁ ἴππος οἱ Βουκοῦλας, Ἀχοῦδης...
— Ὡστε φταίει ἡ μάνα μου καὶ ὁ πατέρας μου...
— Οἱ πατέρες σου, θέλεις νὰ πῇς... γαί, εἰπαί, πῶς ἔχεις πολλοὺς πατέρες... καὶ καθὼς ἔχεις, οὐκ οὐκ πολλοὶ πετινοῖ...
— Καὶ μὰ κόττα... Μὴν ξεγᾶς τὴν κόττα.
— Ἀ! γαί, ἔχεις δικαίωμα... Λοιπὸν πού λέγαμε, σὲ σὺχάθηκε κ' ὁ Σεντινέλλος καὶ σὲ πέταξε κ' αὐτὸς σὺν πηλοπλάστῃ...
— Τὸν μακαρά κ' αὐτὸν!
— Σὲ συνεμάζωεν κατόπιν ὁ Οὐράνης...
— Καὶ χωρίς ἄλλο, μὲ σὺχάθηκε κ' αὐτός!
— Μὰ τὸ καλὸ σου θέλει οἱ ἄνθρωποι...
— Τὸν κακὸν τοῦ τὸν καρό! Ἀς ἔβρω μὲ φορὰ ἀπὸ δῶ καὶ τοὺς δείχνω γὰρ! θὰ τοὺς τοιαῖοις δῶν!
— Μὰ στάσου δὲ νὰ τοὺς μάθῃς δῶν...
— Τί, ἦταν κ' ἄλλοι.
— Ἀμὲ! ὁ Παπαχριστοδούλου...
— Νάτα μας!
— Ὁ Σταματίου...
— Ὅριστε μας!
— Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτός, εἶπε πού σ' ἔκλεισε δῶ μέσα.
— Ἀ! μ' αὐτὸν θὰ τὸν γδάρω... δὲν γίνεταί, θὰ τὸν γδάρω...
— Ἀν βαρύνεσαι... Σὺ, εἶται κ' εἶται ἀπερῶσῃς; ν' αὐτοκτονήσῃς...
— Ἀ! ὄχι!... θὰ ἐκδικηθῶ πρῶτα, κ' ὕστερα βλέπουμε...
— δὲν γίνεταί...
— Εἶπε πεπρωμένον, φίλε μου, νὰ ἐκίλησῃς τώρα ἀμέσως ἀπὸ τὸ πρῶτον τῆς γῆς... Ἀν πρόπει νὰ βρῇς ζωτᾶν ἀπὸ δῶ μέσα... Ἐγὼ εἶμαι κείνος πού δὲ σὲ ἀποτελειώσω!
— Ἐτοὶ αἰ! Καὶ ποῖος εἶσαι τοῦ λόγου σου;
— Ποῖος εἶμαι; Ἐνας ἀπὸ τοὺς περὶ ἡμῶν Δέκα... Ὁ ἄρμος... θὰ σ' ἀποτελειώσω ὅμως ἡνυχά-ἡνυχά, χωρίς νὰ ὑποβῇς, χωρίς νὰ πειράζῃς τίποτα!
— δὲν θὰ εἶσαι σὺ καλὰ σου, φαίνεται...
— Ἀμ αὐτὸ δὲ τὸ ἔφερον... Ἀν ἦμουν σὺ καλὰ μου, δὲν θὰ ἀνακατενόμουν μὲ παλαβοὺς, οὔτε θ' ἀνελάμυρα νὰ κάνω τὸν μπαλὰ!... Ἐλὰ λοιπόν; ἔλτε τελευταῖον ἀπαρμυν... Πᾶς αὐτὸ τὸ ἐκίλησον καὶ ἐκπαρδύσεις... Εἶπε ἀπότογμα ἀπὸ τὰ νεώτερα ἐλληνικά θεατρικά ἔργα... Μόλις τὸ πάρος, θὰ κοιμήθῃς ἀμέσως καὶ σὺδποτε πειρὰ θὰ ἔσται

ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΛΛΟΓΙΑ

Κ. Π.

Ἀν τὴν ἔλτε νὰ διευθύνῃ τὸ αὐτοκίνητό της ντυμένη πάντοτε σ' ἐνα συντηρητὸ φόρεμα γκριζοῦ μὲ καπέλο μικρὸ ξεφουρῶν τὰ χροῖα μὰλλὰ της, ὅπως πού λαμποκοπᾷ ἀπὸ εὐτυχία μὲ τὴν ἀφῆσθη δεξιότητά της σὺν τῷ... Ἄλλοτε περιτυλιγμένη ἢ φειδένια σιλουέτα της μέσα σὲ μιὰ ἀσπρὴ γούνῃν σορτί, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν διακρίνεται σὺν χελιδονοειδῶς ἀστραφτερῶς ἢ ἄκρες τοῦ φορέματός της, καὶ τὸ βράδι σὲ ἐπίσημο χορὸ μὲ φόρεμα πάντοτε καλαίσθητόν καὶ σὲ μυσθὸν πολυτέλειαν, φωφορίζουν ἀπὸ ἀσπρηνέες ἀνταύγειες, αἱ ὁποῖαι παρ' ὅλη τὴν ἀντίθεσιν ἐναρμονίζονται μὲ τὴν χρυσαφένια κόμην της, ὥριμους δὲ ἐμολογῆσαι ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ὑπὲρ τὰς ὥρας. Ἡ δουλὴ της ἦτο, σιγαλὴ, εὐχάριστη, κινήσεις ἀρίστες καὶ ἀπαλές, ὡς χρῆσταις ὑπὲρ τὸ δῶν σὺν γὰ ἀξιοσυνάρ της τοῦ ἄντρας, ὅτε νὰ περᾷ σχεδὸν ἀπαράτηρητον. Τὴν διακρίνει καλωσύνη συμπεριφοράς μὲ τὴν ὥρα φαινομένη της καὶ μιὰ «γκυαλιντρί» ἀφάνταστη πού της προσδίδει ἀκμή περισσότερη συμπαθητικότητος. Κάθε ἐνδυματικὴ της σύνθεσις καὶ ἐνα ἔργον ἐμφάνει καλὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ κορυφαῖον κοσμικὸν γεγονός τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἦτο ἡ δουλὴ χρυστικῆς ἐπαφῆς εἰς τὴν Τουρκικὴν Πρῶτον ἡμερῶν παρὰ τὴν μὲ μεγάλο ἀνταρξὶν μέχρι πρὶν τῶν ὁρῶν.
— Τὸς κεκλημένους ἐδέχθη ὁ Πρῶτος τῆς Τουρκίας βοηθούμενος ὑπὸ γνωστοτάτης ἐκκλητικῆς κυρίας.
— Κυρίαρχον πού συγκεντρῶναι ἀφῆνα τετραφυλλογῆμα. Ἐπὶ κορυφαῖον οὐπὲ μὲ ἀφῆνον καμπανίτην.
— Διακρίνονται καὶ θαυμάζονται πολλὰς τουαλέττες, ἄλλες ἀσπρηνέες καὶ χρυσῆς, ἄλλες αἰθέρες, ἀπὸ ἑξοχῆς σὲ χρώματα πατά, μερικὲς «robes de ligne» ἐκτάκτως ἀριστοτεχνικῆς καὶ ὀλίγες περὶ.
— Κατὰ διαδοχικὴν σύμπτωσιν δύο τουαλέττες εἶνε ὅμοιες σὺν δυνάμει, καὶ ἡ κυρία πού τις φορεῖν προσπαθοῦν ὄχι μόνον νὰ μὴ προεργάζωνται ἀλλὰ νὰ μὴ βρισκῶνται οὔτε κἂν στὴν ἰδίαν αἰθούσῃ, συγκεντρῶνται δὲ περὶ ἑνὸς ἀπὸ τὴν ἐκδοχὴν τῆς τοῦ χρυσοῦ.
— Παρουσιάσαν Πρῶτος τῆς Γαλλίας καὶ κ. Κλεμάν Σιμόν, Πρῶτος τῆς Ἰταλίας κ. Ἀροστα, κ. καὶ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. καὶ κ. Μ. Ζαχαράκη, κ. καὶ κ. Νικολοῦδης, κ. Παπαναστασίου, Ναυάρχου καὶ κ. Β. Λορέντιν, κ. καὶ κ. ντε Πάρε, Στρατηγὸς Ζιράρ, κ. φραντζή κ. Κηποδοστρεῖα, κ. Παύλου μὲ μαύρην δαντέλλα, κ. Καρταῖν μὲ ἄσπρην δαντέλλα, κ. καὶ κ. Σπυρίδην ἀσπρὸν σατὲν μὲ χρυσοῦς δαντέλλας, κ. Ἀργίνη Θεοχάρη ἀσπρὸν ζωρζέτ, κ. καὶ κ. Α. Σκουρὸν τουαλέττα σὲ χρῶμα φωτιστοῦ πράσινου, κ. καὶ κ. Μάνδρα σιφὸν περὶ, κ. καὶ κ. Ο. Καίτρε κομφοτάτη ἐμφάνισις μὲ μαύρην δαντέλλα, κ. καὶ κ. Τσαλδάρη μαύρην παγιέττα, κ. καὶ κ. Χαρσιόδη ροζ σατὲν, κ. καὶ κ. Β. Μουρὸν μαύρην δαντέλλα, κ. καὶ κ. Βρογ ζωρζέτ μὲ πλῆ, κ. καὶ κ. Λανγκλουὰ μαύρην δαντέλλα.
— Αἱ πλεον σὶκ τουαλέττες τῆς δευτέρας ἦσαν τῆς κ. Νίνας Φωταῖν μαύρην ζωρζέτ «montello» ἡ παρὰ, κ. Κατὴν Παγκάλου μὲ τουαλέττα ἀπεριγράπτου εὐμορφίας ἀπὸ πέφρας ἀρξάν αἱ ὁποῖαι ἦσαν τοποθετημένα κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζον μικρὰς αἰγκρετ-
— Εἶσαι βέβαια;
— Ὁκίμως καὶ θὰ ἴδῃς.
— Ἦς πού τοῦ δῶ...
Καὶ ὁ Λάμπης πῆρε μὲ ἀπόφασιν τὸ φιλίδιον καὶ ἀντιπῶ τὸ ἐξέ-
— Καὶ δὲν πού λές τώρα, ποῖος εἶσαι σὺ;
— Ἐγώ; ὁ Λάσκαρης.
— Ὁ Λάσκαρης!!
— Ἐν ἐπὶ ὁμοῦ καλὰ-καλὰ ὁ δυστυχισμένος νὰ προσφῇ τὸ ὄνομα καὶ ἐν τῷ ἰσχυρῷ... ἀπεκοιμήθη. Κι' αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ παντός. Ταυτοχρόνως ἀπὸ αἶα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἡκούσθησαν χιλιάδες ἀσπετασμοὶ ἀνακοινώσεως... τὸν ἀπαρμυντῶν τοῦ Μπουκετοῦ! Ν. Λάσκαρης

τῆς φωφορίζουσι σὲ ἀφῆσαν παρῶκου δάσους, τουαλέττα πού ἐναρμονίζετο θαυμάσια μὲ τὴν αἰθερία φαινομένη της κ. Παγκάλου. Πολλὰ χαρακτηριστικὰ τουαλέττα τῆς Αἰδοῦς Γ. Βλάχου λευκὴ ζωρζέτ μὲ ἀπαρτῶντα βολὰν παγιέττα. Ἰδιότης τουαλέττα τῆς κ. Αρσουλίου λαμὲ ἀρξάν μὲ κέντημα θαυμάσιο, Δις Μικκὲτ Καμπάνη μὲ φόρεμα πού τὸ διακρίνει πρωτοτυπία καὶ χάρις ἀποτελούμενον ἀπὸ λευκὰς μουρὰς κορδέλλας, Δις Κέντρον τουαλέττα ἀπὸ μιὰ ὥρα δαντέλλα σὲ δύο τόνους, ἐπιφανὴς γυαλιστερὴ ἀρξάν καὶ φόντο γκριζοῦ. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τριῶν χαρακτηριστικῶν μπᾶν-φίς, Δις Αἰδοῦς Θεοχάρη, Ἐλένη Βλάχου καὶ Μικκὲτ Καμπάνη.
— Παρουσιάσαν ἐπίσης κ. καὶ κ. Σπυρίδην μὲ τουαλέττα μαύρην μὲ στράς, κ. καὶ Δις Βλαχοπούλου, Δις Θ. Φραντζή κίτρινη τουαλέττα, Δις Ἀλ. Ἀνδριτσάκη μπλε-μαρὸν ζωρζέτ μὲ δαντέλλας, Δις Σ. Καμπάνη τύπος θελκτικῆς «gipsy» μὲ κόκκινην ζωρζέτ, Δις Αἰζα Καλλέογρη πού εὐμορφῇ μὲ δαντέλλα γκριζοῦ, Δις Ντόλλη Λάμπρου κομφοτάτη ἐμφάνισις μὲ χαρακτηριστικὴν τουαλέττα σὺν δὲ δύο τόνους, γκρι-μπλε καὶ ροζ πατά, ἀποτελούσαν ἀρμονικὴν συμφωνίαν, Δις Φάνη Ἑδὴ ροζ πάλ τουαλέττα, Δις Ρίκακην μὲ σικλαρὸν φόρεμα, Δις Βεζανή ἀσπρὴ ζωρζέτ.
— Μεταβῶ τὸν κύριον σημειώσωμεν κ. κ. Κοντοστάυλον, Καυτα-ζόγλου, Σαλταφάρα Διερετζῆς, Μάνος, Κύρος, Καλλιάνης, Μάτσα, Κωνσταντουλάκης, Μαρῖνος.

Ἡ Μονταίν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Γεώργιος Ἑδδ. Καταναύτης καὶ ἡ χαρακτηριστικὴ Δις Ἑδγενία Ν. Ροζάκη, ἐτέλεσαν μεγαλοπρεπῶς τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τοῦ γάμου τῶν. Θεορὰ συγχαρητήρια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, ἐνας ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς, ἐρασιτέχνης ἀρχαιολόγος, γνώστης τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἀναγνώσθηκε κάποιον βιβλίον πού κατέβηκεν στὴ Θεσσαλονικὴ μὲ ἀδεία ἀπὸ τοῦ μέτοικου, νὰ διασκευασθῇ εἰς ἐνα ξενοδοχεῖον τῆς συνοικίας Βασιλέως. Καθὼς βρισκόταν μὲ τὴν κάμωσίν του χρειάσθηκε νὰ τοῦ πω-
— νίσουν κατὰ, καὶ ἐπειδὴ τὰ ζουδοῦνα τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἔλει-
— τουροῦσαν, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ: Δούλα! Δούλα! Δούλα!
— Σὲ λίγο παρουσιάζεται νὰ πῶς θυμωμένος ὁ θαλαμηπόλος, ὁ ὁποῖος μὲ ὅπως κάπως ἀπότομο τοῦ λέγει:
— Κύριε δὲν εἶμαι δούλος...
— Μὰ τότε τί εἶσαι... πῶς νὰ σὲ φωνάξω; Ἐρωτᾷ ὁ ἀξιωμα-
— τικός.
— Βοηθὲ!
— Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ὁ ἀξιωματικὸς θέλησε νερὸ γιὰ νὰ πλυν-
— θῇ. Ὁμηθήκε ὅμως τὸ ἐπιστάδιο τοῦ θαλαμηπόλου καὶ ἀνέπε-
— ραν: Ἀπὸ ὁ δούλος λέγεται βοηθός, ἡ δούλη ἐν τοιαύτῃ περι-
— πτώσει πρέπει νὰ λέγεται βοηθία. Καὶ τότε ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:
— Βοηθία, νερό! Βοηθία, νερό!...
— Δὲν εἶχε ὅμως προσφῶναι νὰ τελειώσῃ τὴν τελευταίαν του φωνή, καὶ ἐκπληκτὸς εἶδε νὰ ἐισβάλουν ἐντροπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του κρατώντας κανάτες μὲ νερὸ θαλαμηπόλοι, διευθυνταὶ καὶ σύντο-
— κοι, ἄλλοι μὲ τίς πετρίδες τοὺς καὶ ἄλλοι ἡμίγυμνοι.
— Εἶχαν γεμίσει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πυρκαϊῆς!.

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΣΠΑΝΙΕΣ Η ΚΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τρεῖς ἄνθρωποι παρουσιάστηκαν μιὰ μέρα σὺν Θεῷ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν ἀπὸ μιὰ γῆν ὁ καθένας.
— Ὁ πρῶτος τοῦ ζήτησε γκαμήλες γιὰ νὰ τοῦ κουβαλοῦν τὰ πράγ-
— ματα, ὁ ἄλλος μαϊμούδες καὶ σκυλιὰ γιὰ νὰ τὸν συνοδεύουν σὺν κυνηγίῃ καὶ ὁ τρίτος μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ τοῦ περιποιηθῇ τὸ περι-
— βάλι.
— Μετὰ καιρὸ οἱ τρεῖς αὗτοι ἄνθρωποι ἐκλείστηκαν ἐπὶ μιὰ ὀλό-
— κληρη βρομάδῃ στὴν καλὴν γῆν, γιὰτὶ ἐβόρεν διαρκῶς. Τὰ σκυ-
— λιὰ κ' ἡ μαϊμούδες ἀγορεύοντες ἀπὸ τοὺς κραυγὰς καὶ τὰς ἀστε-
— ρες οὐρανίας... ἡ γκαμήλες κλωστοδύνα... ἐνὸς ἡ γυναῖκα μαγεύ-
— ρευσ σὺν ἄντρα της καὶ τὸν παρηγοροῦσε.
— Τότε οἱ ἄνθρωποι πού εἶχαν ζητήσει ἀπὸ τὸ Θεὸ τὰ ἑωῶ, εἶ-
— δαν τὸ λάθος τοῦ κ' ἀπεφάσαν νὰ ἐπιστρέψουν τὰ δῶρα τοὺς πῶσι καὶ νὰ ζητήσουν κ' αὐτοὶ γυναῖκες. Ὁ Θεὸς ἀκούσας τὴν παρακλήσιν τοῦ καὶ μετεμίσθωσεν τὰ ἑωῶ πού τοὺς εἶχε δώσει σὲ γυναῖκες, ἀπέχθησαν τὸ πῆμα τῆς γκαμήλες, τὴν κακίαν τῶν σκυλίων καὶ τὴν ἀμνηστικὴν τῆς μαϊμούδας. Ἐτοί, μόνον δὲς γυ-
— ναῖκες εἶνε ἀπόγονοι τῆς πρώτης, εἶνε καλές... Γι' αὐτὸ ἀκριβὲς εἶνε καὶ τόσο σπάνιες οἱ καλὲς γυναῖκες...

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΘΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΘΘΝ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Η δύο λειβαδίτισσες που ζητούν χάρη για τον αδερφό τους. Ανθρώπινα αυτός στο σιλάχι! Ένα δραματικό επεισόδιο στους Δελφούς. Γδ ένδικφέρον του 'Οθωνος για το ληστή. Ο αλύγιστος Αρμανσπεργ. Ο πειρκτης που ζητεί χάρη. Σεβόμενος τους νόμους. Το επεισόδιο της Αμαλίας με τον Μερσίτε. Ένα ποίημα του Άχ Παράχου.

Κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του 'Οθωνος η ληστεία ήταν στην άκμή της. Σχεδόν δεν υπήρχε Έλληνική επαρχία χωρίς τη συμμορία της. Η Στερεά Έλλάς κι πρό πάντων η Αττικοβοιωτία ήταν στη διάθεση των ληστών, οι οποίοι είχαν καταφύγιο την τουρκοκρατούμενη ακόμα Θεσσαλία, όπου η 'Οθωμανική αρχή τους άφηναν να κυκλοφορούν ανενόλητοι, η και μοιραζόνταν μαζί τους τ' όνομα κέρδη τους. Ο Ειρωπαϊκός τύπος—πάντοτε άδικος εναντίον της πατρίδος μας—δεν παρέλειπε κάθε φορά, να μάς ψάλλει τον εξάφρο, ότι τάχα αφήνουμε τους ληστές ακαταδίκους. Η κατηγορία όμως αυτή ήταν άδικη, γιατί η λαίμητμος ποτέ δεν έδούλεψε στην Έλλάδα τόσο πολύ, όσο στα 'Οθωνικά χρόνια. Μάλιστα οι πρώτοι μας βασιλείς είχαν γίνει αντιπαθητικοί στις λαϊκές μάζες για την αυστηρότητα τους εναντίον των ληστών. Ο 'Οθων σκανιάτα—δυσή ι τρεις φορές—εξήσχησε το κρονόμιο της βασιλικής χάριτος για ληστές καταδικασμένους σε θάνατο. Μια ατιμητολογία περιέπλεε την Έλλάδα φέροντας σε διάφορα μέρη το κοκκινό μηχανήμα του θανάτου και τους δημίους. Γιατί την εποχή εκείνη ο Νόμος έλεγε ρητώς ότι η θανατική εκτέλες έπρεπε να γίνεται στην περιφέρεια όπου εξετελέσθη το έγκλημα και ει δυνατόν στην ίδια ακριβώς θέση. Ήταν λοιπόν αμείλικτος ο 'Οθων, και η Αμαλία δεν έπαυε να συνιστά στους Ελλογγελλείς: «Χτυπάτε τη ληστεία, γιατί είναι η φοβερότερη πληγή της Έλλάδος μας!»

Ληγουνται σχετιζώς το ακόλουθο επεισόδιο: Κάποτε ξεκίνησαν από τη Λειβαδιά και ήρθαν στας 'Αθήνας δύο αδερφίδες φτωχές, που δεν είχαν άλλον προστάτην παρά έναν άποδο καταδικασμένο σε θάνατο. Νέος μόλις 23 ετών αυτός, είχε αρνησολληθεί σε μία συμμορία, την ακολούθησε στις εγκληματικές της επιχειρήσεις και τέλος, έλαβε μέρος σε μία συμπλοκή της συμμορίας με τα κατιδικτικά αποσπασματα, κοντά στα Μεγαρα, λίγο πέρ' από το Μεγάλο Πεύκο. Εκεί λαβώθηκε στο πόδι, πιστήθηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Η εκτέλεσις έπρόκειτο να γίνει εκείνες τις ημερες. Η δύο λειβαδίτισσες έπροσπάθησαν να μπουν στο Παλάτι και να μιλήσουν στη Βασίλισσα αλλά δεν το κατάφεραν. Μερικοί, που ήξεραν τις συνήθειες του Βασιλικού ζεύγους, τις έσυμβούλευσαν να περιμένουν τους Βασιλείς, στο δρόμο, στην 'Ιερά 'Οδό, όπου συχνά έκαναν το άλογευμα των περιπατών τους, έφιπτοι ως στον 'Ελαιώνα.

Όταν η αδελφή, που καταδίκου είδαν τη Βασίλισσα, έπεσαν γονατιστές:—'Ελεος! Έλεος! έφώναξαν κλαίγοντας.

—Δεν έχουμε άλλο πρυστάτη! Χάρη για τον αδερφό μας, χάρη!

Η δυστυχισμένης ήταν σε αξιοσημνητή κατάσταση. Αυτή τη φορά η Αμαλία συνηλίκησε και είπε κάτι Γερμανιστί στον 'Οθωνα, ο οποίος έκλεισε τον ύπαισιπότη του Γενναίο Κολοκοτρώνη και του έδωσε διαταγή να έπι τρεφεί στην πόλη και να συνεννοηθί με τον 'Υπουργό της Δικαιοσύνης Λέοντα Μελά για την άνατολή της θανατικής εκτέλεσεως «μέχρι νεωτέρας διαταγής».

Την άλλη μέρα η Αμολία ρώτησε τον 'Οθωνα τι απέγινε με την υπόθεσιν του καταδίκου και ο 'Οθων της απάντησε:

Μου έφερε ο 'Υπουργός τη δικογραφία. Πρόκειται περί ανθρωπομόρφου θρίου. Έχει σφάζει δύο χωρικούς χωρίς άφορη. Όταν τον έπιασαν, βγήκαν μέσα στο σιλάχι του δύο ανθρώπινα αυτιά τυλιγμένα στην καπνοσακκούλα του! Τι τα ήθελες;... Λοιπόν δίσταζε να εκτελεσθί η άποφασίς.

Και εκτελεσθηκε πραγματι...

Ένας Γάλλος περιηγητής αναφέρει ένα περίεργο ληστρικό επεισόδιο της 'Οθωνικής εποχής, που το παραθέτουμε μεταφρασμένο πισί.

«...Από το γενικό αυτό κυνήγι λίγοι ληστές κατόρθωσαν να ξεφύγουν. Όμως μία φοβερή συμμορία, αποτελούμενη από τρεις άδελφούς, έμεινανε κάθε κατωδίω: και είχε στην η λημέρια της: στους βράχους του Παρνασσού. Τα κεφάλια τους επεκηρυχθον με μεγάλη άμυβή, κανείς όμως δεν τολμούσε να δοκιμάσι να κερδίσι το κοτόν αυτό σκοτώνοντάς τους.

Μία μέρα, ο Βασιλεύς 'Οθων, περιηρούμενος τ' αρχαία μνημεία των Δελφών, καθότανε στην ανοξιάτιχη γλάν, έχοντας κοντά του τα μέλη της Αντιβασιλείας. Έρωσαν και τα 'Ομηρικά τόρπα, έχοντας για ιραπέζι χλωρά κελιά. Έξαφν παρουσιάσθηκε μπροστά του ένας νέος χωρικός, πανοπλος.

Πικρό και παχύ μουσικό δοκίμαζε τα χείλη του, μεγάλο κυνηγετικό μυαλί και δύο μικρές πιστόλες εστόλίζαν το σιλάχι του.

Με φωνή σταθερή, μίλησε στον 'Οθωνα έτσι:

—Βασιλιά! Έταξες να δώσης μεγάλη πληρωμή σε κείνον που θα σταθί αξίος να σου τρέχί το κεφάλι μου. Νά, σου το φέρνω έγω ο ίδιος. Ως τη στιγμή επίστενα ότι θα μπορούσα νάρω στη ζωή του ληστού δουλειά που ν' άξιζι στη δύναμή μου, και τ' άδελφία μου το ίδιο πίστευαν. Μά οι συγγενείς μας μάς παρήγγειλαν ότι άλλαξαν τώρα οι καιροί και μ' αυτούς η συνήθειες. Μας συμβούλεψαν να παραδοθούμε, να ζητήσουμε έπιεκαία για να μπορέσουμε να ξήσουμε ήσχα στην κοινωνία. Περιμένο λοιπόν την άποφασί σου Βασιλιά μου, να πώ να την πώ στ' αδερφία μου και να κατεβώ και οι τρεις από τα βουνά, να παραδοθούμε στη Δικαιοσύνη».

Ο Βασιλεύς 'Οθων ήταν άνιλικος άκούη άμα άκουσε τα λόγια αυτά του ληστή, εγύρισε στον αντίρπασίλα Αρμανσπεργ, ζητώντας τη γνώμη του. Η συνομιλία γίνθηκε γλήγορα σε Γερμανική γλώσσα. Ο 'Οθων νέος τότε και εύαίσθητος, είχε συμπάθησε το ληστή με τη λεβεντιά του κορμιαστασία και είχε εκμνησί την πράξι του, αλλά ο Αρμανσπεργ ήταν, όπως πάντοτε, ο ψυχρός και άληγιστος Βασιλεύς. Απήντησε ότι «θα εξετασθί η υπόθεσι, η όποια είναι δουλειά του άρμόδιου Εισαγγελέως». Και άμέσως έδωσε διαταγή στους άποφυλάκας να τον συλλαβουν. Ο ληστής άποπλήσθηκε και οδηγήθηκε στη φυλακή για να περιμένει την άποφασί των δικαστικών αρχών, η όποια δεν έρχότανε ποτέ. Τέλος άπεπλήσθηκε, έδραπέτευσε και ξαναγύρισε στα λημέρια του, στον Παρνασσό. Εκεί βρήκε τ' αδερφία του, τους διηγήθηκε τα βόσανα του και οι τρεις άρχισαν νέο, άγριότερο πόλεμο εναντίον της κοινωνίας που τους άπέκρουσε. Μία μέρα τους έκύνλωσαν τ' άποσπασματα και μετα περυστωθή άντίστασι, τους έσκότωσαν».

Μία φορά πάλι σ' ένα μικρό τρεχαντήρι, ενώ ταξίδευσε στον Αίγαίο, γίνθηκε ένα πολύ τραγικό γεγονός. Οι τέσσαρες ναύτες συνομότησαν εναντίον του πλοίαρχου για να τον ληστεύσουν. Τον έσκότωσαν, τον έβγαλαν σ' ένα σακί και τον έφροντίστησαν στη θάλασσα. Το έγκλημα όμως έγινε γνωστό και οι πλοιοίργοι συνέληφθησαν. Η πειρατεία και η ναυαπάτη θεωρούνται τα βαρύτερα των εγκλημάτων και δικάζονται από το 'Εφετείο.

Οι έφετάι κατεδίκασαν τους τέσσαρες κακούργους σε θάνατο. Για να εκτελεσθί όμως η άποφασίς έπρεπε να ύπαισιπθί από το Βασιλεύ, ο όποιος, προκειμένου για θανατικές εκτελεσεις μελετούσε προσεχτικά τις δικογραφίες, για νάρη ήσχη τη συνείδησί του.

Οι τέσσαρες θανατοποινίτες ύπέβλιν αιτήρη για χάρη. Μελετώντας όμως ο 'Οθων τη δικογραφία άνεκάλυψε πως ένας από τους καταδίκους ήταν σχεδόν παιδί, μόλις είκοσι χρονών, άνηφος του σκοτωμένου πλοίαρχου, γιους της χήρας αδελφίς του. Μερικοί μάρτυρες μάλιστα είχαν καταθέσει ότι ο πλοίαρχος άγαπούσε τον άνηφο του αυτόν σαν παιδί του.

Ο 'Οθων άπόρησε και άποφάσισε να χορήγί τη ζωή αυτού του παιδιού μονάχα, μετριάζοντας την ποινή του σε ισόβια δσμή. Έκάλισε λοιπόν τον πρόεδρο των 'Εφετών και τον Εισαγγελέα στο Παλάτι και τους έζήτησε τη γνώμη τους. Εκείνοι όμως έμειναν να εκτελεσθί η ποινή «εάν τοις εν τη άποφασί λόγους». Τέλος ο 'Οθων έκάλισε τον 'Υπουργό και του είπε:

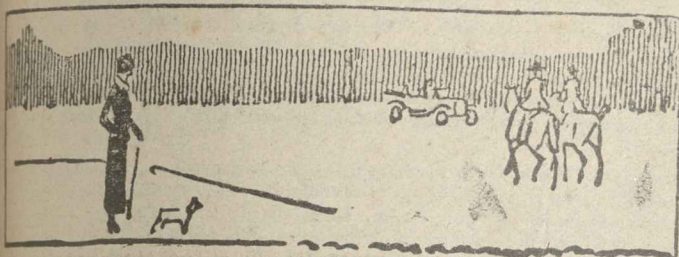
—Σεβόμενος τοις νόμοις ύπογράψι, άν και μετά θλίψεως, τής εκτελεσεως του νέου έκείνου διάταγμα. Περί των άλλων δεν έχω άντίρρηση.

Με όλα αυτά οι ξένοι δεν έπαυαν να θεωρούν την Έλλάδα χώραν των ληστών και με την παραμικρή άφορη να τη σσεφαντούν και να τη στολίζουν με τα χειρότερα επίθετα. Και αυτή άκούη οι πρεσβευταί των Δυνάμεων μεταχειρίζονταν δημοσιότητα γλώσσα όταν μιλούσαν για το ζήτημα αυτό με το Βασιλεύ. Συνέβη μάλιστα και το ακόλουθο επεισόδιο, σε μια δεξίωσι στο Παλάτι.

Είχε προσκληθί και ο άρχηγός του Γαλλικού Στόλου της Μεσογείου ναυαρχής Μερσίτε, ο όποιος γινεότατα όνομασε την Έλλάδα «φωλιά ληστών». Η Αμαλία θυμήσε πολύ και κατακοκνήνη του είπε:

—Κύριε Ναύαρχε, μη λημονείτε ότι στο Παρίσι ο λησταρχός σας Καρτούς, με το πιστόλι στο χέρι έλάττει τους διαβόλους μπροστά στα μάτια του Διευθυντού της Αστυνομίας!

Και ο Ναύαρχος άποσβολώθηκε. Ο Καρτούς αυτός, που άνέφερε η Βασίλισσα ήταν ο γνωστός μας άπό μεταφράσεις μυθιστορημάτων Καπετάν Φουσέκης, για τον

ΙΣΤΟΡΟΥΔΕΣ

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Ο Σολομών, ο σοφός βασιλεύς των 'Ιουδαίων έπεσε κέφθι με ήμέρας φυλάκας όπου έκρατούντο πολλοί έγκληματαί και άπηθέσανε έρωτήσεις σε κάθε φυλακισμένο που έβλεπε.

—Πατέ είσαι φυλακισμένος εδώ;
—Μεγαλειότατε είμαι άθώος.
—Τότερα έρωτήσεις έναν άλλον.
—Πατέ σε κρατούν στη φυλακή;
—Μεγαλειότατε, απήντησε έκείνος, είμαι ένας έγκληματίας.

Όλοι τότε απήντησαν παρόμοια πράγματα. Στο τέλος ο Σολομών έπαύθη να καταδικάζει χωμένον στο βάθος του καλλιού του, που διέκρινε να έχη δικήσι να μιλήσθ. Απήντησε και σ' αυτόν την ίδια έρώτηση.

—Μεγαλειότατε, απήντησε έκείνος, είμαι ένας έγκληματίας. Ο βασιλεύς έγύρισε τότε και είπε στον ύπαισιπότη του.

—Κι άποδοθί άμέσως η έλευθερία σ' αυτόν τον άνθρωπο. Είπε όποιος που δεν έπρόσθεσε στο έγκλημα που έκαμε και το κακό του φερούς!...

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Δικταία άπορία:

Δύο ξενιτjηδες βγαίνουν από ένα δι νυκτερινό κυνηγό και έκανον για τα σπιτια τους.
—Δεν μου λές; ρωτάει ο ένας τον άλλον, τι σου λέει η γυναίκα σου όταν πηγαίνει, τόσο άπρη στο σπίτι;
—Δεν έχω γυναίκα... δεν είμαι παντρεμένος.

—Μα! Τότε λοιπόν γιατί μένεις τη νύχτα έξω από το σπίτι σου;... Μεταξύ φίλωνάδων;

—Όποτε ή χειμωνάντις σου είπε πως θα πεθάνη ο άνδρας σου;

—Όχι αυτό άκριβώς... αλλά μου είπε πως, εάν δώ και μέρους θα... εύνηθω!

Σε μια πνευματιστική συνεδρίασι:
Ο ΙΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ, (Σ' είναι από του θεατή):
—Κύριε έτοιμασθήτε. Έρχεται το πνεύμα της γυναίκας σας!

Ο ΘΕΑΤΗΣ.—Μία στιγμή σε παρακαλώ, να πάρω το σκουφόριό μου...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όποτε έπιμένετε να με παντρευθήτε; ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βεβαίως. Εκτός άν μου δείξετε κανέναν άλλον γυναικα... για να πληρώσω τα χρέη μου!

Ποιόν ενόργαμε άλλοτε.
Ο 'Αχιλλεύς Παράσχου, διερχομένου στην Έλληνική άγανάκτηση, έγραψε τότε το ποίημα «Έλλάς και Λόος», από το όποιον παραθέτουμε μερικούς στίχους:

Γρηγοράς άματωλό; του Τρόπμαν(*) μήτηρ, σία! Σύστα πένν, βρετανέ, παύσυχρος, κακία.

Αν ληστής, ο 'Ιαλός, όμικελ ού όλίγα, Και μη σφίσεις, έχινα της Λόος, Λύστρια.

Καθαροβίττε, κι' έπειτα την γλώσσα σου κινείτε, 'Επείτα, το όλιόθημα της κόρης σεβασθήτε.

Κι' αν έπ' έλ; πρόδοον καυχάσθε ποδ αλώνων, Και 'Αγρος άστυνομίους άπειρους συντηρείτε,

Εν σπασίσι όπλίζετε κατά των δολοφόνων, Επ' ατμάς ελς τας πόλεις σας κακούργους άυμνείτε!

Και τας δούλεις έχειτε προθήμους εις τοις νόμοις, Τους τηλεγράφους, το άτμόν και τας σιδηροδρόμους!

Ο 'Ιστορικός

Ο Τρόπμαν αυτός έπηρεζε διαβόρως Γάλλος δολοφόνος, του έκαμνε άποσπασματα συνετάσας την Ενόςτη. Έκκαρτωμήθη στο Παρίσι, οίς 19 'Ιανουαρίου 1870. Επάρω στη λαίμητμο έκαμε με τα χέρια του ένα δάχτυλο του όμιού και το κατέφαγε!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

Ο Λαγουμτζής

Βρισκόμαστε στο 1826. Οι 'Αθηναίοι πολιορκούνται στην 'Ακρόπολι έχοντας επί κεφαλής τον στρατηγό Γούρα. Ο Κιουτάχης βάλθηκε να καταστρέφει την 'Ακρόπολι και επιβλέπει άυτό προσώπως τους λαγουμτζήδες του, δηλαδή τους ύπαισιπούς του. Ο 'Ιερός Βράχος διατρέχει τον έσχατο κίνδυνο, αλλά δεν άργεί να φωνή και ο άνθρωπος που θα τον σώσι. Ήταν στελεμένο τότε στην 'Αθήνα από το Μεσολόγγι, όπου είχε θαυματουργήσει η τέχνη του και λεγότανε Κώστας Χορμωβίτης Λαγουμτζής. Δεν ήταν μόνο τεχνίτης ο μάστορ-Κώστας. Είχε και στρατηγικό μυαλό.

Μία νύχτα του 'Ιουλίου κατόρθωσε να μπή στην 'Ακρόπολι και το πρωί είδε ότι η μικρά εκκλησία του 'Αλεξανδρινού που ήταν εκεί κοντά θα ερησάμευε για επικίνδυνο όρητήριο των έχθρών. Φτεάνει λοιπόν ο Χορμωβίτης την πρώτη ύπόνομο και στέλνει μερικούς από τους γενναίους πολ-μιστάς να καταλάβουν την εκκλησία και να φύγουν στην πρώτη καταδίωξι που θα έκαναν οι Τούρκοι. Και όταν αυτό έγινε, ο Χορμωβίτης έβαλε φωτιά στην ύπόνομο. Η έρηπτομένη εκκλησία πινάχθηκε στον άέρα μαζί με μπόλικους Τούρκους που είχαν όρημει κατά των 'Ελλήνων.

Ήταν φοβερός άνθρωπος ο Κώστας Λαγουμτζής. Την νύχτα έβαζε τ' αυτί του στο έδαφος της 'Ακροπόλεως κι' άποσκηζότανε: 'Αμέσως έκταλάρβαινε που ερχόταναι οι Τούρκοι λαγουμτζήδες και ποιά διεύθυνσι έχει η ύπόνομός τους. Τότε, σιγά και μυστικά, κατασκευάζει «ά ν ο υ ο ν ο μ ο υ ς» και όταν οι Τούρκοι, βέβαιοι για το όποτελεσμα, παρτηροδσαν από το λόφο του Φιλοπάππου και περιέμεναν ν' αλαλάσουν για την καταστροφή των 'Ελλήνων, δεν έβλεπαν παρά άβλαβείς γλώσσες φωτιάς που άνέβαιναν σαν πυροτέχνημα στον ουρανό, και άκούγαν τα γούχα των πολιορκουμένων που έλευάζον την άπαιχία τους!

Ο Χορμωβίτης κατόρθωσε να εξουδετερώση και τη φοβερή ύπόνομο του Π ο ρ ο α χ ω ν ο ς το ο δ δ α τ ο ς με τη μέθοδο της άνθυπονόμου. Ολόκληρη τότε η 'Ακρόπολις συνεταράχθη, αλλά τα αιώνια μνημεία της δόξας έσώθησαν και πάλι, ενώ η άνθυπόνομος του Χορμωβίτη, έφανε φοβερή καταστροφή στους έχθρους της 'Αθηναίης έλευθερίας. Ο Κιουτάχης τάβαλε τότε με τους λαγουμτζήδες του, του; βλαστήμησε και είπε:

«—Άχ, άς τον είχα δικό μου τον άπιο Λαγουμτζή και τότε ζυγίαζα με μάλαμα...»

Τα πικρούσια των δύο στρατηγών

Όταν εισήλθον εις την Έλλάδα οι βαρβαρικοί νόμοι, έρωτησε κάποιος το στρατηγό Κολοκοτρώνη:

—Στρατηγέ μου, τι είδα έχω για τους Βασιμάνους νόμους;

Ο Γέρος του Μωριά συνλογισθής λίγο κ' έπειτα απάντησε άργι-άργι και ώντας με δυστυχία το κεφάλι:

—Βρε παιδί μου, μοσι να χωρέσουν τα παπούσια του Χατζηπέτρου στα ποδιάρια του Λόντου;

Ο Χατζηπέτρος ήταν γίγαντας, ο δέ Λόντος μικροσκοπικός. Με την απάντησί του αυτή ο γέρος Κολοκοτρώνης θέλησε να έκφραση την άμφιβολία του περί τούτων ήσαν δυνατόν οι νόμοι της μεγάλης Βενετίας να εφαρμόζον και να έδωκαίητον στη μικρούλα τότε Έλλάδα.

'Οθων και Κολοκοτρώνης

Μία μέρα ο Κολοκοτρώνης παραστάθηκε στον 'Οθωνα. Ο Βασιλεύς του είπε:

—Η Κυβερνήσις μου άπερώσας ν' άνταμείνη τους άγωνιστάς. Έχω έδώ τις άν-φορές διαφόρων άγωνιστών που ζητούν τα δικαιώματά τους. Λοιπόν, Στρατηγέ, τι θα ζητήσης;

—Τίποτα. Γιατί ούτε έχω, ούτε έόψα είπα για το 'Εθνος Βιολιά μου, άπαντα ο Κολοκοτρώνης.

—Μα πως γίνεται αυτό; ρωτά έκπληκτος ο 'Οθων.

—Εγώ, άνα προτομάρχα στον 'Αθωνα, είχα στο σιλάχι μου νιάμι τη σελήνα (αυτή του Αύστριακού) και έδωσα μονάχα τη μισή. Και ποι τ' έλ; αυτό που ζητάνε άδικαίως, κατάρ.

Ο Βασιλεύς άνέφερε μερικά όνόματα ανθρώπων που τους ήξερε καλά ο Νικητής του Αράβλη, Κωνήσης, Χαλί, το κεφάλι του τότε και είπε:

—Αν αυτοί Βασιλιά μου, πάρουν όσα ζητούν, τότε τί πρέπει να πάρουν τα γαϊδούρια της Ζιζανίας;

—Τι είναι αυτά τα γαϊδούρια της Ζιζανίας; ρωτάει ο 'Οθων.

—Έκείνα που μάς εκουβαλόνται φορτί και νερό στον πόλεμο, απάντησε ο Κολοκοτρώνης.

Ο 'Ιστοριοδίφης

E V A

E
V
A

RESTAURANT-VARIÉTÉ

ΚΑΤΩΘΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΛΑΜΠΡΑΣ
ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Κατά την ὥραν τοῦ φαγητοῦ ἀρτίζονται ὅλων τῶν ἐθνικοτήτων χορεύουν ὅλους τοὺς χοροὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Δι' ἐκεί-
νους ποὺ θέλουν
να εἶναι ὑγιεῖς τό
ENO'S "FRUIT SALT"
εἶναι τό μέσον δι οὗ
θα κατορθώσουν
τούτο

Γενικός ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
P.M.C.O' Caffrey - Ἀριστείδου 3 Ἀθήνας

Soignez vos Cheveux
avec le
Pétrole Nahn

Ζη εὑνται δύο δωμάτια καὶ κουζίνα. Πληροφορίες στὰ Γραφεία μας
δδδ Λ 7.

ΘΑΝΑΤΟΣ εἰ τις σπύνας. ὅμως καὶ λοιπὸν
δι' ἀποτογῶν.

Ἰδοὺ τί λέγει ἡ
Παρισινὴ ἡθοποιὸς
H. DUFLOS
Εἶμαι κατενθὺς νῦν
ἀπὸ τῶν ἀντιλήψεων τοῦ
φιλοτιμοῦ :

= **DIXOR**
τὸ ἀβραβέζαι καὶ ἀντιφάσι-
ον διὰ τὴν ἀπαίειαν
ριτῶν τοῦ χρόνου τῶν
καὶ κνημῶν εἶνε δὲ
ὅτι οὐ DIXOR. Τὸ
τοῦ εἶνε μὴ γὰρ εἶνε
τὸ ὅτι, τὸ θῆναι σὺν
τῷ ὅτι, τὸ θῆναι σὺν
τῷ ὅτι, τὸ θῆναι σὺν

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεία
ΓΕΝ. Α' ΤΙΠ. ΟΞΕΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΙΣΑΒΕΛΛΗ Μ. ΚΑΝΖΙ Χ' ἔτεα

ΕΤΟ ΜΑΖΕΤΑΙ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,
ΤΟΥ 1928

Θὰ εἶνε ἓνα ἡμερολόγιον ἀποστολῆς
μα καὶ ἀποδοτικῆς ἐργασίας
ἐν τῇ Ἑλλάδι.
ΑΝΟΤ. ΡΩΝ ΑΠὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ΝΕΚΑ

Ν. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Παθολογικὸν
Νέον Διευθυντικὸν
Διεύθυντικὸν
ΜΟΛΕΙΤΑΙ ΒΙΚΤΟΡ
ὁσον ποδοκνητον
σητον διασποσεν
ἐξουσαν ἐμὴν. Π
τά γὰρ εἰς